

Vợ à! Mình Yêu Nhau Nhé

Contents

Vợ à! Mình Yêu Nhau Nhé	1
1. !	2
2. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé!- Chập 1 : Hôn Phu	2
3. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé!- Chập 2 : Khỉ Và Heo	4
4. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chập 3 : Đi Học	6
5. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé!- Chập 4: Mưa!	9
6. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé!- Chập 5 : Hạnh Phúc	11
7. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chập 6 : Chạm Mặt	13
8. ! - Chập 7: Giận	16
9. ! : Chập 8 :bạn Gái Cũ- Đau	18
10. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chập 9 : Xoxo	20
11. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chập 10 : Game Start (1)	23
12. ! - Chập 11 - Game Star (2)	25
13. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé!- Chập 13 : Game End (1)	27
14. ! - Chập 14 : Game End (2)	30
15. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chập 15 : Trở Lại Bình Thường	31
16. ! - Chập 16: Trăng Đêm	32
17. ! Chập 17 - Tim Yêu	34
18. ! Chập 18 : Tồn Thương	36
19. ! - Chập 19 : Quyết Định Quên!	40
20. ! - Chập 20 : Đi Chơi Đầu Năm	42
21. - Chập 21: Bạn Hay Thù ?	45
22. !- Chập 22: Gặp Như Không	52
23. - Chập 23 : Thành Phố Nice - Tình Yêu Chờ Đợi	55
24. ! - Chập 24 : Gặp Lại Và Sự Nguy Hiểm	59
25. Vợ À, Mình Yêu Nhau Nhé - Chập 25 : Tao Sẽ Thế Chỗ Mà!	62
26. ! - Chập 26: Bạch Tuyết - Phù Thủy	64
27. ! - Chập 27 : Kết Thúc Hoàn Hảo!	70

Vợ à! Mình Yêu Nhau Nhé

Giới thiệu

Vừa nhẹ nhàng, vừa hài hước và có phần hư cấu nhưng đây là cả một công trình tôi và nhỏ bạn cùng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-a-minh-yeu-nhau-nhe>

1. !

Nhân Vật

- + Nó :Trần Nguyễn Bảo Nhi (Min) : 17 tuổi - tiểu thư của tập đoàn đứng thứ 5 châu Á về thời trang - dễ thương thì khỏi nói - mà gốc cũng khỏi chê - tính tình ngang bướng , quậy , lóc chóc , ngây thơ
- + Hắc : Nguyễn Quốc Nam (Ken) : 17 tuổi - thiếu gia của tập đoàn lớn thứ 1 châu Á về kinh doanh - hotboy - học giỏi - bình thường thông minh - còn vướng vào tình cảm thì.. - khoái chọc nó
- + Bạn thân hắc : Lê Minh Phong (Bun) : 17 tuổi - thiếu gia của tập đoàn lớn thứ 1 châu Á về điện tử - hot boy - học giỏi - thông minh - phá
- + Bạn thân nó : Phạm Tuyết Minh (Gum) : 17 tuổi - tiểu thư của tập đoàn lớn thứ 5 châu Á về nước hoa - đẹp khỏi chê - quậy - điệu - mê trai
- + Triệu Minh Quân (đối thủ của hắc) : 16 tuổi - thiếu gia tập đoàn lớn thứ 2 châu Á về nông nghiệp - hot boy - mưu mô - bày mưu hãm hại hắc
- + Ngô Hồng Mai (đối thủ của nó) : 17 tuổi - tiểu thư tập đoàn lớn thứ 1 về nghệ thuật - hot girl - độc địa - tìm cách giết nó

Sao bao nhiêu việc thì hai bạn nhân vật chính của chúng ta có đến được bên nhau không? Mời các bạn xem..

Min_Jen

2. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé!- Chập 1 : Hôn Phu

Địa điểm : Khách sạn 5 sao - Riana - Anh Quốc - 8h30' sáng

"When you catch me staring

I can't help it, I just can't believe you're mine

When you see me smiling

I can't hide it, want to take you out all the time..."

(*Show you off- Stevie Hoang*)

Tiếng chuông điện thoại vang lên :

_Min~, điện thoại mài kia - Gum mắt dán vào màn hình laptop gọi nó

_Hơ ? Mà nghe giùm tao đi! - Nó nằm trên giường, cầm cuốn tiểu thuyết đọc

_Mày vui tính nhể, điện thoại của mày hay của tao? - Gum nheo mắt nhìn nó

_Thì...của tao.. - Nó lười biếng với tay lấy chiếc điện thoại màu xanh da trời trên bàn

_Alo ?

_“Nhi đó hả con? Con bắt máy bay về Việt Nam bây giờ nhé!”

_Tại sao ạ?

_“Để gặp hôn phu của con chứ làm gì, thế nhé, mama cúp đây”

_Ồ khoan đã, cái gì mà hôn phu cơ mama ?!!

“Tít..tít..tít”

Điện thoại cúp rồi!. Nó thả mình xuống giường, nhăn nhó khó hiểu :

_Hôn phu là thế nào cơ?!! - Gum hét lên, lời nó dậy hỏi

_Làm sao tao biết được, tự nhiên mama gọi cái nói xong cúp cái rụp hà ==”

_Về, về Việt Nam lẹ! - Gum kéo tay nó chỉ vào tủ đồ - Mài soạn đồ, đi về, tao đi theo lun!

Nó rút dép, định phang cho con bạn một phát thì điện thoại lại kêu :

_Vâng?

_“Con đi ra sân bay, cứ bảo con tên Trần Nguyễn Bảo Nhi, thì sẽ có trực thăng đưa con về!”

Nói xong một tràng, mama nó lại cúp máy. Nó thở dài, đi thu xếp hành lý rồi cả 2 ra máy bay.

Sau 2 tiếng : Sân bay Tân Sơn Nhất - Việt Nam 10h30’ sáng

Nó và Gum có mặt tại Việt Nam. Nó trong màu chủ đạo là xanh dương nhạt và trắng, còn Gum trong màu chủ đạo là hồng và trắng nên nhìn 2 tụi nó chả khác gì thiên thần. Chỉ trong chốc lát đã thu hút sự chú ý của nhiều người :

_Min..mày..gọi..cho..mama...mày...đưa..xe..tới..đi...- Gum bị kẹt trong biển người không thể nào thoát ra được

_Có rồi nhưng tại mài k thấy - Nó cũng thế nhưng ít ra, bên nó là đa số thiếu niên 15t -> 21t

Nó kéo tay Gum ra khỏi rồi kéo chiếc vali ra chiếc xa mui trần màu trắng:

_ 2 tiểu thư, mời lên! - Anh tài xế mở cửa mời 2 tụi nó vào

_Cảm ơn anh! -Nó và Gum vào ngồi

Biệt thự Trần : 10h45’ sáng

Nó và Gum kéo vali đi vào trong phòng khách, k quên cúi đầu chào ng’ làm ở đây:

_Con chào mama/bác! -Nó và Gum nói

_Chào 2 con! Gum lên lầu cho bác nói chuyện nhé- mama nó cười hiền

_Vâng ạ! -Gum leo tốt lên lầu, k quên nhìn nó kiểu như “Đẹp troai lắm á mài ạ!”

Nó nhìn theo, rồi ngồi xuống ghế. Bây giờ nó mới chú ý tới 2 người trước mặt :

_Oa! Con xin lỗi bác, con không chú ý !-nó đứng dậy cúi đầu chào người phụ nữ ngồi đối diện mẹ nó

_Không sao đâu! -bà cười hiền hậu

_Thế cho phép con chào lại, con chào bác, chào anh!

Hắn nhìn nó khe khẽ môi tạo thành một đường cong hoàn hảo. Nó nghĩ thầm “Quái cái tên này, chào mà không đáp lại, đã thế còn nhìn chăm chăm tiểu thư ta đây nữa chứ, để xem nhìn được bao lâu” nó cười thầm :

_Anh ơi, anh bị lé hả? nhìn tôi quài thế?

_Không, tôi chỉ nhìn cho kỹ để xem là người hay khỉ thôi, chứ mất công tôi phải rượt khỉ về nhà thì khổ-
Hắn lắc đầu ngao ngán, cười thầm “Cô tưởng cô làm gì được bốn thiết gia ta đây à”

_Anh..- Bị hắn nói, làm nó ghen hợm- Tội anh, người cũng không phân biệt được, chắc chắc, mắt kém quá!

_Cô...- Bị nói lại, hắn tức tối nhưng đành kiềm nén...được lắm!

_Cảm ơn đã quá khen- Nó cười cười, hiệp 1 nó thắng

_Thôi, hai đứa định làm ồn ở đây à, mau về nhà!- mama nó và hắn đồng thanh

_Nhà ai ạ? -Nó tròn mắt ếch nhìn

_Nhà tôi...- Hắn đứng dậy nhìn nó, khẽ mỉm cười...và cô! - Rồi thông thả đi ra ngoài

Nó nhìn cái bản mặt của hắn mà chỉ muốn cắp dép phang. Song nó đứng dậy chào 2 mama. Kéo vali đi với hắn.

E hèm, chả là do thời gian rảnh nên Min ghi chap 1 -w- , 1 tuần sẽ 2 tập nên mong mấy bạn ủng hộ nhé!
(do con Jen nó lười quá nên hầu như Min ghi k hà @@)

3. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé!- Chap 2 : Khỉ Và Heo

Nó leo lên xe của hắn, thích thú nhìn ra ngoài cửa sổ:

_Đẹp quá!

_Bộ cô chưa thấy đường phố ở trung tâm quận 1 bao giờ à?

_Ừ, lúc đi học, tôi chỉ đi từ trường về nhà, từ nhà đến trường, lâu lâu thì đến nhà Gum thôi!

_Coi bộ con khỉ như cô ít được đi đâu nhỉ? -Hắn cười khẩy

_Anh..- Nó bặm môi, đập vào chân hắn đau điếng- A..cô khùng hả?!! -Hắn hét lên

.....

Nó và hắn ngồi trên xe cãi nhau ồm tỏi, mặc cho bác tài xế đã xém lũng màn nhĩ (2 loa phát thanh mới nổi =]]).

“Két”

Chiếc xe đột ngột thắng gấp làm nó mất đà, chúi người vào ngực hắn. Nó bật ngồi hẳn dậy, giấu đi cái mặt đỏ lựng. Hắn cũng đỏ k kém rồi hỏi :

_E hèm, sao thế chú?

_Xin lỗi thiếu gia, do bà cộ băng qua đường nên..

Nó mở cửa, bước xuống xe, đến gần bà cụ bị té trên đường:

_Bà, có sao k bà?

_Ồ, bà không sao, bà xin lỗi!

_Dạ k sao, mà chuyện gì hay sao bà lại lao ra đường như thế?

_Con..gái bà nằm trong bệnh viện, nó gặp tai nạn nên bà..- Bà nói, nước mắt lăn trên gò má

_Bà lên xe đi, tụi con chở bà tới cho! - Hấn đứng đằng sau nó cất giọng

_Thật..thật k?!

_Vâng, thật ạ! - Nó nắm tay bà, đưa lên xe.

Bà đọc tên bệnh viện, xe lái đến bệnh viện đấy. Sau 30' giúp à, nó và hấn mệt mỏi trở về nhà. Nó như đứng hình trước căn biệt thự sẽ là nhà nó. Nó kéo vali, đứng trước cửa nhà nhìn hấn:

_Đây là nhà tôi và anh hả?

_Ồ - Hấn dứt tay vào túi quần, thông thả đi vào nhà

Nó phồng mồm, con trai gì mà dô diên thấy ớn. Nó kéo vali bước vào trong đi theo hấn. Mắt dáo dác nhìn khắp nhà “Bự chà bà lun”. Hấn dừng lại làm nó đâm cái rầm vào lưng hấn:

_Làm gì thế hả ?! - Nó xoa xoa cái mũi đáng thương, gất

_Tới phòng rồi

_Phòng gì? Phòng ai?

_Phòng cô! - Hấn cau mày

_Phù, làm tôi tưởng tôi và anh ngủ chung - Nó thở phào, lao vào phòng

Hấn nắm cổ áo nó, lôi lại xuống bếp mặc cho nó vào vùng vẫy :

_Nấu đi! - Hấn ra lệnh

_Nấu gì ? - Nó tròn mắt nhìn hấn

_Đồ ăn, muốn nhịn? - Hấn nhướn mày

_Nhưng mà..

_Không nói nhiều, nấu, mau, tôi cho cô 30'- Hấn bước ra phòng khách, ngồi xuống sofa coi phim

Nó rút dép, phang một phát ngay đầu hấn. Hấn tức tối quay lại nhìn thì nó trốn mặt dạn. Nó lục tủ lạnh :Cá, thịt, rau, ... nó đâu có biết nấu ăn, nó đứng một hồi quyết định lôi cá ra làm. Sau 15' lôi thịt, rau ra. Hấn ngồi ngoài ngửi thấy mùi khét nhưng lười nên k vào xem (Cháy nhà chắc cũng k vào lun hử ?@@).

1 tiếng sau

“Cô ta làm gì mà lâu thế hử trời”, hấn nghĩ thầm, bụng kêu “ọc..ọc” :

_Nè, vào ăn! - nó lộ đầu ra

_Trời ạ! lâu quá đi mất! - hấn tức tối dậm chân đi vào

Nó nhìn hấn xong chạy lên lầu, đóng cửa phòng lại:

_TRỜI OI!!! CÁI ĐÓNG NÀY LÀ GÌ HẢ?!!!!- Hấn hét

Thịt cháy đen thui, cá còn sống, chưa chín, rau thì nó bỏ hết lá lấy cành @@. Nhìn nhà bếp bây giờ chả khác gì bãi rác:

_CÔ XUỐNG ĐÂY CHO TÔI !! - Hấn dậm chân lên phòng nó

Nó mở hé cửa, đưa đôi mắt ngây thơ “vô số tội” của nó nhìn hấn. Mây đen kéo tới phòng nó, hấn dương cặp mắt nẩy lửa nhìn nó:

_CÔ ĐỊNH CHO TÔI ĂN NHỮNG THỨ ĐÓ ĐẦY HẢ?!!!

_Tại..tại..tôi đâu biết làm đâu, anh bảo tôi làm mà!

_Cô..sao không nói từ đầu ?!!!

_Chưa kịp nói thianh đi mắt tiu rầu còn nói gì nữa ?!! - Nó gắt, đóng sầm cửa lại

Hấn thở dài. Vậy là lỗi của hấn rồi. Vô đầu bức tóc một hồi, hấn quyết định nấu thay nó.

(Ủa, tên này biết nấu hờ ta? ăn được hăm - Nam: Im mồm, k là tôi cho cô ăn đồ của nó đấy nhá!)

Cuối cùng cũng làm xong, nhìn đồng hồ thì đã 12'30 rồi:

_Xuống ăn đi, tôi xin lỗi - Hấn gõ cửa phòng nó

_Không ăn!

_Thế tôi ăn hết - Hấn bước xuống dưới, nói vọng lên - Công nhận! tài năng của mình k uống tẹo nào! Oa, súp ngon ghê lun

Nó ngồi trong phòng nuốt nước miếng ừng ực. Bụng lại sôi nữa rồi, nó bặm môi, đẩy cửa phòng ra đi xuống ăn:

_Tôi tưởng cô k ăn ? - Hấn nhếch mép

_K ăn cho chết đói hả?

_Ai biết, cô xuống trễ quá nên hết rồi!

“Cái gì? mới có 5' thôi mà, hấn là heo hay sao ăn nhanh ghê thế” nó bặm môi, nhìn đĩa súp của hấn, nuốt nước miếng, nó giựt lấy đĩa súp húp sạch sẽ. Hấn trở mặt nhìn nó, khẽ cười :

_Khỉ ăn nhanh quá nhể

_Phụt.. - Nó cầm ly nước, phun vào mặt hấn - xin lỗi..tôi..bị sặc..

_Cô..- Hấn trợn mắt, cầm khăn giấy lau mặt

Nó lè lưỡi trêu, chạy lên phòng. Nó dựa vào cửa, cười. Hấn đập bàn :

_Đồ con khỉ/con heo!!!!!!

4. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chập 3 : Đi Học

Sáng hôm sau : 6h30'

“Tít..tít..tít”- “Rầm”

7h

“Tít..tít..tít” - “Bốp”

8h

“e...sexy lady..”

_Trời ạ! ồn quá đi mất

“Oppa gangnam style..”

Quái gì thế, mới có 7h thôi mà (Ảnh ngủ say như heo ấy, bik giề đầu- Nam: *phang giầy*) tên nào gọi điện, làm phá giấc ngủ của hần. Hần tắt điện thoại, vớ lấy bộ đồng phục trong tủ mặc vào. Hần đi xuống lầu, mặt mũi khó ưa. Đi ngang qua phòng nó, hần dừng bước, nhoẻn miệng cười gian xảo. (Jen: Mặt hần gian qt lun- Nam: cô có im đi k, k là t cho cô và Min chết đấy- Jen: oái, một mình con Min thôi chứ T^T)

Hần nhẹ nhàng mở cửa phòng nó. Ló đầu vào, đúng như hần nghĩ, nó vẫn còn đang cuộn tròn trong chăn. Khóe môi khẽ cười, hần đi tới gần nó:

_TRẦN NGUYỄN BẢO NHI!!! CÔ DẬY NGAY CHO TÔI!!

_Oái, bố người ta cháy nhà! - Nó giật mình, lăn xuống giường

_Đồ con khỉ, cháy cái đầu cô ấy!

_Ủa, hồng cháy hả, mà anh bị điên hay sao chơi hét vào tai tôi! - Nó gắt

_Thích, dậy làm đồ ăn sáng cho tôi!

_Phụt... - Nó bụm miệng- hahaha

_Cười gì?! có làm hay k!?!!!!!

_Coi bộ là hôm qua anh khoái mấy món của tôi rồi đúng k ?

_Cô..ý tôi là bảo cô dậy mua đồ ăn sáng, 9h vào học rồi!

Nó bĩu môi, ngáp ngắn ngáp dài bước xuống giường, quên hỏi hần là học trường nào.

Chưa đầy 20' , nó và hần có mặt ở trường Berteround- ngôi trường quốc gia dành cho học sinh ưu tú, danh giá:

_Woa~ đẹp thật, nhưng mà s lại học ở đây ?

_Mama kiu tôi và cô sẽ học ở đây - Hần nhún vai

_Ồ..cảm ơn con heo!

_Cô..

_MIN ỒI ỒI~!!!!!!

Một giọng nói cắt ngang lời hần. Cái giọng điệu điệu này chỉ có thể là con Gum :

_Gum, mài cũng học ở đây hả ?

Nó hơi ngạc nhiên khi thấy Gum ở đây :

_Ừ, teo nghe mama bảo mài sẽ học ở đây nên teo đòi theo, teo lun đi dới mài mà

_Iu mài tóa~

Hần nhìn nó và Gum hơi ngạc nhiên :” Cô ta..less hả ta ? sao mama lại bắt mình cười less chứ” hần lắc đầu ngao ngán (Quả này chết anh rầu *lắc đầu” -Nhi : *Phang dép vào Nam* anh nói cái gì hả ?!!) :

_Đây là anh chàng mà hum bữa tới nhà mài phải hăm, chắc chắc, teo hông ngờ lại là hôn phu của mài, ảnh hotboy thế mà lại.. - Gum nhìn hần với ánh mắt thương cảm

_Xì, hotpig thì cóa! - Nó bĩu môi

_Cô..là hotmokey!- Hần giật mình nghe nó nói rồi bóp chát lại

_Anh..

_Úi da!!

Từ đâu, một trái bóng rổ chọi trúng đầu Gum:

_Á trời ơi, thằng nào dám ném bồn cô nương ta!

_Ô, xin lỗi, tôi k cố ý

Gum nhìn tên đang đi tới gần nói xin lỗi, lúc đầu k rõ mặt, nó định mở miệng chửi ai dè...

_Má ơi coan gặp thiên thần

_Hả? - tên đó tròn mắt nhìn Gum

_Ủa Bun, mài học trường này hử? - Hấn hơi ngạc nhiên

_Ờ, hum qua teo nghe mama mài nói mài học trường này dới dợ mài, dợ tí, teo cất bóng đã!

_Bun? - Nó hỏi hấn

_Ờ, bạn của tôi, tên nó là Lê Minh Phong

Cất bóng xong, Phong quay lại nhìn, cười cười làm Gum đứng bên cạnh muốn chảy máu mũi (ối con mụ háms zai) :

_Mài, một trong hai cô này, cô nào là dợ mài, k lẽ mài dốt 2 cô lun ?

_Con khỉ này là dợ teo - Hấn chỉ vào nó, dự là sẽ hông nói nhưng cảm thấy lạnh sống lưng nên hấn nói ra nếu như muốn an toàn cho tính mạng

_Ồ, dễ thương quá bây! - Phong nháy mắt - còn đây..?- Phong chỉ vào Gum

_Phạm Tuyết Minh, bạn tôi - Nó nói

_Gọi mình là Gum cũng được! - Gum lên tiếng sau khi ngẩng Phong xong

_Chào - Phong cười hiền, lần nữa,máu mũi con Gum hoạt động =))

“Reeng~~!!!”

Chuông vang lên, 4 đứa nó đi theo sự chỉ dẫn của thầy giám thị. 11a1 :

_Chào cả lớp, hôm nay lớp chúng ta có 4 bạn mới - cô chủ nhiệm gt

_Teo nghe là 4 người này đẹp lắm luôn á - tiếng của một đứa con trai lên tiếng

_Thiệt hông ?

_Thiệt, 2 trai 2 gái

.....

Tụi nó vào lớp nãy giờ rồi nhưng, cái “chợ” này hông chú ý :

_E hèm - cô gõ mạnh cây thước, lập tức lớp im lặng, chú ý tới 4 nhân vật đang đứng trên bục

_Nguyễn Quốc Nam - Hấn nói

_Trần Nguyễn Bảo Nhi - Nó cười hiền

_Phạm Tuyết Minh

_Lê Minh Phong - nói xong, Phong nháy mắt

Chợ mode: onl

_Trời ơi đẹp quá !

_Mỹ nam/nữ kìa trời ơi!!

_Teo muốn của Nhi mài ơi, dễ thương quá!

_Còn teo muốn của Tuyết Minh, đẹp quá trời luôn

—...

—...

Cô không để ý tới, chỉ chỗ cho tụi nó ngồi* .Có vẻ như lớp học hôm nay dường như ngó lơ tới bài học, chỉ lo nhìn 4 học sinh mới của lớp. Thầy cô cũng hông nói gì, do những cô cậu học sinh ở đây đều là cậu/cô ảm của tập đoàn, đụng vào chỉ có nước nghỉ hưu sớm.

Chỗ ngồi trong lớp nà :

[F][F] [F][F] [F][F]

[F][F] [F][F] [F][F] *F = Fan

[F][F] [F][F] [F][F] Do tụi nó quá đặc biệt nên bàn cuối 4 đứa ngồi chung

[Hắn][Nó][Gum][Bun]

Jen đây, mình vs con Min cùng làm chung bộ này, do 2 chương trước, mình bị cảm nên con Min nó viết thay. Giờ nó đi luyện game rồi nên mình sẽ viết tập 3 và 4 nhóe (Min Lười =)))

Mong mọi người ủng hộ nha *chụt chụt*

5. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé!- Chập 4: Mưa!

“Reeng~~!!”

Thế là hết giờ học. 4 đứa thở dài mệt mỏi. Ngồi trong lớp mà hông nhận được ít ánh mắt nhìn mình. Nói gì thì nói người khổ nhất là nó và hắn.

Quay lại 30’ trước

_Ê khỉ, tí cô mua giùm tôi đồ ăn nha! - Hắn nhìn lên bảng, miệng nói

_Anh..k tôi là khỉ mất công người ta đuổi,anh là heo, bảo đảm ng’ ta ok liền

_Tại sao?

_Heo mà, heo đi mua đồ là chuyện lạ - Nó cười

_Khỉ đi mua

_Heo đi mua

—...

Cãi nhau. ==’ . Khỉ, Heo, Heo, Khỉ, điệp khúc lớn làm cho ai cũng phải trở mắt nhìn ==))

_E hèm, Trần Nguyễn Bảo Nhi, Nguyễn Quốc Nam tí nữa 2 em ở lại trực lớp - cô nói nhẹ nhưng đầy sát khí

_Dạ ?!!

_Ở lại..trực nhật..2 em...

_Vâng..- Nó và hắn đáp ỉu xìu

Hiện tại

Do 2 anh chị nhà ta chưa bao giờ làm mấy việc này nên làm tới 1h đồng hồ ms xong ==’ . Hắn nhìn đồng hồ :

_6h tối rồi!

Nó mệt lử người, xách cặp. Do hôm nay bác tài xể nhà hấn phải chở mama hấn đi công việc nên nó và hấn phải cuốc bộ về. Đi được 1/4 đường, nó năn nỉ :

_Nè, công tôi đi, tôi đi hết nổi rồi!

_Không - hấn đáp ngắn gọn

Nó hông còn sức, ngồi phịch xuống lề đường. Hấn nhìn nó, thở dài, cúi người xuống :

_Lên tôi công, cô ngồi như thế coi chừng người ta sợ đấy?

Nó mừng rơn, leo lên lưng hấn :

_Sợ gì ?

_Sợ khỉ tấn công - hấn cười

_Anh..đồ con heo!

_Thế con heo thả con khỉ xuống cho con khỉ ngồi ngắm đường nhá! - hấn thả lỏng tay

Nó giật mình. Ôm chặt cổ hấn làm hấn đập lệch nhịp tim, đỏ mặt :

_Đừng thả ra... - Nó lắc đầu liên tục

_Ừ thì..k thả.. - Hấn lấp bắp

“Rào..”

rời bỗng nhiên đổ mưa, hấn chạy vào mái hiên gần đó, thả nó xuống. Nó ngồi xuống bậc thềm ngược nhìn mưa. Hấn nhìn nó. Nó đẹp quá. Dưới ánh đèn đường, màn mưa trắng xóa, nó như một tiểu thiên thần vậy. “Thình thịch..” tim hấn đập mạnh. Hấn lắc đầu xua để xua tan cái ý nghĩ đó đi ” Chết tiệt, mai đi kiểm tra tim, mất công bệnh tim thì chết” :

_Không ngờ khỉ nặng quá trời! - Hấn chọc ghẹo nó

_Anh.. - Nó nhìn hấn, bặm môi

_Tôi làm sao? - Hấn nhường mày, giọng đầy thách thức

_Anh..thế mà có con heo chịu công con khỉ đấy

_Không công cho người ta sợ cô à, tưởng khỉ xổng chuồng thì s?

Nó ghen hống. Đạp cái bốp vào chân hấn. Hấn nhảy cà tưng, la oai oái. Người đi đường nhìn hấn khẽ cười. Nó bụm miệng nhin cười nhưng k được rồi. Nó ôm bụng cười sần sặc. Hấn ngượng đỏ mặt.

“Khỉ, khỉ, khỉ, nghe điện thoại kia!!”

Hấn nhường mày, cười nửa miệng. Nó cau mày, cái giọng này là của hấn, chắc chắn nhưng hấn cài vào lúc nào?

Sáng nay

Hấn đi vào phòng nó, trước khi kêu nó, hấn cầm điện thoại nó lên, bước ra khỏi phòng rầu thu âm lại.

Nó nghe máy :

_Alo?

_”Min

~~” - Gum ở đầu dây bên kia hét to, nó để máy cách xa vẫn còn nghe ><>

_Hả?

_Tình..cảm...quá...hà...- Gum kéo dài dòng

_Tình cảm? cái gì tình cảm? - Nó tròn mắt. Hấn đứng kế bên cũng tò mò, đồng tai lên nghe

_Mài với Nam

(Do Nhi có kể cho Tuyết Minh nghe tên hấn)

_Hả ?!!!! - Nó hét lên, cúp máy cái rụp làm hấn giật cả mình

_Gì thế ?

_Con..con Gum..nó..ở quanh đây - Nó nhìn khắp xung quanh

Hấn tròn mắt, nhìn quanh thì thấy chiếc xe màu đen Ferrari đậu bên kia đường. Hấn cởi áo khoác, khoác lên người nó rồi kéo nó đi tới xe Ferrari. Xe này là của Phong, chỉ có Phong mới có xe này. Nó ngạc nhiên đi theo hấn. Hấn mở cửa xe phía sau kéo nó vào, gắt :

_Mài..hay lắm..thế mà...mài chết với teo nha Bun! - Hấn nghiêng răng

_Ừầy, teo đâu có định làm đâu, nhưng Gum kéo teo đi chung mà, phim hay quá trời lun mà! - Phong nhún vai

_Mài..T giết mài Gum ơi~~ - Nó nhào lên ghế trước bóp cổ Gum

_Ặc..Ặc..mài tha choa teo~~

Rồi Phong lái, chở tụi nó đến nhà hàng do từ khi đi theo tụi nó, Phong và Minh chưa ăn gì, tiện thể bao lun nó và hấn để chuộc lỗi, chiếc xe đầy tiếng cười nói và cãi nhau lái đi. Không ai biết rằng ở hai góc phố, một chiếc xe Ferrari màu xám và một chiếc xe Maserati, hai con người ngồi trong xe nở một nụ cười của quỷ, chung một suy nghĩ :

_Trò chơi từ giờ sẽ bắt đầu!

6. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé!- Chapter 5 : Hạnh Phúc

1 tháng sau :

_DẬY MAU!!!

Nó ngồi bật dậy. Vò đầu. Chẳng là do hấn bị cảm nên trước đó, hấn thu âm giọng hấn vào cái đồng hồ báo thức nên..:

_Oa~ buồn ngủ quá! - Nó ngáp rồi đi lại bàn học

1 tháng rồi, vậy là nó và hấn sống được với nhau 1 tháng rồi. Hôm nay chủ nhật nên trường nó nghỉ, nó mang dép vào đi qua phòng hấn:

“Cộc..cộc”

Im lặng...

“Cộc..cộc..cộc”

Im lặng..

Hiểu. Hấn còn đang ngủ ở trong á. Nó đẩy cửa phòng đi vào. Nó rón rén như ăn trộm đi tới gần hấn. Lay lay :

_Heo, dậy đi, sáng rầu kìa, dậy chở tôi đi ăn với!

_Ừ..ừm..tự đi đi..- Hấn cau mày, trèm chặn lại, thả vào tay nó cái chìa khóa xe

_ZÒI Ạ! NẾU TÔI BIẾT LÁI XE THÌ TÔI ĐÃ LÁI RỒI!

_Im đi..để tôi ngủ..khỉ khùng..đi ra!

_Anh..đồ...con..ư..ưm - Hấn lấy tay bịt miệng nó lại. Ngồi dậy nhăn nhó, vò đầu làm tóc rối bời

_Im lặng, tôi đưa cô đi ăn là được chứ gì!

Nó gật đầu. Hấn đứng dậy ngáp ngắn ngáp dài đi vào nhà vệ sinh. Nó ngồi im trên giường hấn. Mặt đỏ bừng, nóng hổi. Phải hấn không? Nó nhớ lại lúc hấn ngồi dậy vò đầu hấn, hấn đẹp trai quá (Nam : *tự hào* anh mờ =]]) , nó cúi gầm mặt, lắc đầu lia lịa “Quái đản, biến thái, hấn không có đẹp gì hết, Min Min, mày đừng để sắc đẹp của con heo quyến rũ” (thế cũng nhận là đẹp rầu ==’). Hấn đứng nhìn nó lắc đầu mà nhin cười không được :

_Ahahaha

khỉ biểu diễn...lắc đầu quài..ahahaha

Nó đỏ bừng mặt, vậy là hấn thấy hết rồi hả? :

_Anh..anh ra từ lúc nào ?

_Từ lúc mà cô cúi đầu ấy

_S..sao anh không nói?!!!

_Để xem cô làm gì - Hấn nhếch môi. Với tay lấy chiếc áo sơmi

Nó bầm môi nhìn hấn. Cà chua face. A..hấn không mặc áo, mặc có quần hà ?!! ><, nước=“” trên=“” đầu=“” hấn=“” rớt=“” xuống,=“” trượt=“” xuống=“” vai,=“” rồi=“” đến=“” ngực.=“” nó=“” đỏ=“” mặt=“” nhin=“” chằm=“” chằm.=“” hấn=“” nhin=“” nó,=“” khẽ=“” nhếch=“” mép,=“” đi=“” tới=“” sát=“”>

_A...anh..anh tới đây làm gì..?!!!

Hấn cười gian manh, ôm eo nó đè xuống giường:

_Ngắm thì làm sao biết được..nhỉ..muốn...- Hấn cười gian

_M..m..m..muốn gì..?! - Tim nó đập mạnh, muốn thoát ra lắm nhưng hết sức rồi

Hấn ghé vào tai nó nói thầm:

_S-Ồ K-H-Ô-N-G ? - Hơi ẩm phà vào cổ nó, rút cạn sức lực

_Muốn..hả..KHÔNG MUỐN!!! - Nó hét lên, đẩy hấn qua một bên, chạy ra ngoài

Hấn cười, thả mình xuống giường. Từ khi nó ở với hấn, hấn nhận ra mình dường như thay đổi quá nhiều. Hấn lấy tay che mắt lại, tim đập mạnh, mặt đỏ bừng. Lúc mà đè nó xuống, đôi môi đỏ, nó mím môi làm môi ươn ướt, nếu như không kiềm chế thì chắc chắn, hấn và nó sẽ làm dở tồng thật, sớm lun (Ô hô hớ~~* le cười gian*)

Nó chạy về phòng, thở mạnh. Mẹ ơi! nó muốn hôn hấn, nó không kìm được >< .=" nó=" đỏ="” bưng="” mặt,="” do="” nó="” không="” chú="” ý="” hay="” là="” nó="” thay="” đổi="” mà="” nó="” thấy="” hấn="” đẹp="” thế="” tim="” nó="” đập="” “thình="”>

“Cốc..cốc”

_Nè, cho tôi xin lỗi, cô ra đây tôi chở đi ăn sáng, coi như xin lỗi

Nó mở cửa, nghe tới ăn là mắt nó sáng bừng lên, quên hết việc xảy ra (đáng lẽ nhỏ này là heo ms đứng chó *suy ngẫm*). Hấn thấy nó mở cửa, thở phào, vậy là nó k giận :

_Anh, chờ tôi 5’ tôi thay đồ cái!

_Ờ~

Nó cười, chạy vào lấy chiếc đầm màu xanh lam, chiếc nơ cột tóc màu xanh lam. Sau 5’ nó thay đồ xong, tóc được buột qua 1 bên nhìn dễ thương cực. Hấn đơ người nhìn nó, lần thứ 2, tim hấn lại đập mạnh, hấn lắc đầu “Rầu, tí nữa đi khám tim” :

_Ê ê, có đi hông, tôi đói quá trời rầu nè! - Nó khẽ lay tay hắn

_Ờ đi !

Nó đi theo hắn ra xe. Sau 10' nó và hắn có mặt tại nhà hàng Pháp.

_Ăn gì ? - Hắn kéo nó tới bàn ở gần cửa sổ ngồi, rồi hỏi

_Ừ..ừm..ăn bánh mì ốp la y !

_Còn gì nữa không ?

_Nước dừa hấu - nó cười tí mắt

_Ờ, vậy cho tôi giống cô ấy, cafe - Hắn nói với phục vụ

_Vâng - Cô phục vụ nói nghe ngọt rìm, làm nó chột rùng mình

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ. Hắn nhìn nó. Nhân viên nữ nhìn hắn. Nhân viên nam nhìn nó :

_Cô ta là ai vậy?

_Không biết, mà nhìn cô ta xấu quốắc,vậy mà dám đi theo anh Nam

_Ờ, mà hông biết anh Nam có bạn chưa ha!

Nhân viên nữ nhìn bàn nó và hắn đang ngồi, xì xầm. Nhân viên nam thì tất nhiên không dám hó hé nửa lời =)) . Nó đâu phải điếc, nghe được mấy câu đó, nó bặm môi, xử sạch sẽ món sáng rồi cầm ly nước uống hết. Hắn khẽ cười, hắn ngồi khoanh tay xem nó làm gì. Nó đứng bật dậy, cầm tay hắn kéo đi :

_Chắc là con này có mưu kế gì nè! - Tiếng của một cô nhân viên, giọng mỉa mai

Nó ôm lấy tay hắn làm hắn giật mình :

_Do anh dẫn em đi ăn sáng nên em giảm tội cho anh, coi như chỉ méc mama xí thau!

_Hả? méc gì ? - Hắn trở mắt nhìn nó, thôi coi như cũng đóng kịch vậy

_Méc chồng ăn hiệp dợ - Nó lè lưỡi

_Hả ?!! Thôi mà dợ iu, đừng méc, tông dẫn đi chơi ha!

_Hơ hơ, hứa nhé - Nó cười, không biết vì sao nhưng nó thấy vui khi hắn gọi hắn là “dợ”

Hắn choàng tay qua vai nó, dẫn đi ra ngoài, bỏ ngoài tai những tiếng xì xầm của nhân viên. Hắn cảm thấy vui khi nó gọi hắn là tông (Ảnh cũng chả biết s .-.) nên cứ cười suốt. Một buổi sáng, 2 con người, 2 nụ cười trên môi, 2 trái tim đập cùng một nhịp. Hạnh phúc.

7. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chập 6 : Chạm Mặt

Ngày hôm sau :

Nó nằm trên giường, ngủ ngon lành. Với tay tìm gối ôm, tìm được rồi nó ôm lun. “Thơm quá” nó nghĩ thầm, dụi dụi đầu vào “gối”, hít hà mùi thơm bạc hà trên “gối” :

_Nè, nhột, đừng làm nữa!

Nhột kệ chớ, đầu liên quan gì ta tới tui âu!, ủa mà khoan, gối ôm biết nói hả ta ? Nó mở mắt nhìn :

_A.....~~ sao anh lại ở đây ?!! - Nó hét

_Tại cô chứ tại ai! - Hắn cười méo xẹo, nó hét làm hắn xém nổ tai rồi

Nó ngơ ngác nhìn hắn, tại sao là nó, nó đâu làm gì đâu :

_Tôi làm gì?

Quay lại tối hôm qua

Sau khi ra khỏi quán, hấn dẫn nó đi đến công viên :

_Cô hay thật, gọi tổng nghe ngọt sót- Hấn chọc nó, cười cười

_Im, k cho anh nói về việc đó nữa- Nó đỏ bừng mặt

_Why ? dù gì tôi với cô cũng sắp thành dợ, tổng thật rồi mà- Hấn nhếch mép

_Anh, im lặng cho tôi! - Nó phồng má

Nó không biết tại sao nhưng nghe những lời đó nó tức hộc máu =='. Người đi đường ai cũng nhìn nó và hấn. Đẹp đôi thật, trai tài gái sắc (thiếu gia của tập đoàn lớn 1 châu á mà ai hổng bik). Vài người cười khúc khích ngưỡng mộ :

_Hai cháu đẹp đôi ghê hen, dợ tổng ms cứ hả? - Máy bà ở gần đấy hỏi

_Ồ..dạ..- Nó ấp úng

_Vâng, cháu và cô ấy là dợ tổng vs nhau - Hấn đáp, cái mặt bình thản

_Ừm, hai cháu nắm tay nhau thế kia thì...có vẻ như ai cũng biết rồi nhỉ- Bà cười

Nó nhìn lại tay mình. Trời đất! nãy giờ nó với hấn vẫn còn nắm tay nhau nè, chặt ơi là chặt luôn!!

Nó định rút ra nhưng hấn cứ nắm lấy. Tên này khỏe như voi ấy. Mặc kệ hấn nắm tay, nó nhìn khắp hai bên đường :

_Đi công viên chơi đi - Nó đề nghị

_Không - Nghĩ sao mà lớn chừng này rồi còn đi công viên (giỏi, ms có 16 chớ nhieu đâu ==')

_Đi đi mà - Nó làm nũng

_Ừ..à không đi - Xém nữa là bị bộ dạng của nó làm sập bẫy rài

_Đi

_Không

_Anh..không đi thì thôi~ - Nó giận dỗi, giựt phăng tay ra, k thèm nói chuyện với hấn nữa

Hấn nhìn nó khê lắc đầu. Ngốc ơ là ngốc! (Nhi : *phang giày* ngốc ngốc cái con cóc nhà anh) :

_Chắc..giờ 2 vé đi xem thủy cung này cho ai giờ ? - Hấn làm bộ vò đầu, lôi 2 tấm vé ra

_Hử...- Nó nghe tới thủy cung, nơi mà nó rất muốn đi - Đi đi, tôi với anh đi đi, cho uống

_Hả? Cô giận mề

_À thì..- Nó gãi đầu - đi chơi là hết giận

_Hơ hơ, vui nhể, đi thì đi - Hấn nhếch môi cười, nắm lấy tay nó kéo đi

Tại thủy cung (P/s : giống ở Sing á mấy bác)

_Woa

_Hử - Hấn khê nhướn mày nhìn nó, có ai như nó không, như một đứa trẻ ấy, làm tất cả mọi người đều nhìn nó

_Đẹp quá na! - Nó xuýt xoa khen tấm tắc, kéo lấy tay hấn đi hết chỗ này đến chỗ khác

Hắn đi theo nó thì muốn rã rời chân. Đường đường là thiếu gia tập đoàn số 1 mà giờ bị lòi quá trời luôn. Nó khẽ liếc nhìn hắn, mệt rồi hả, yếu thế :

_Ủm nè..đi ra kia mua gì ăn đi, tôi đói - Nó chỉ tay ra quán nước gần đó

_Ờ

~ Thật, bị lòi thế này chắc có ngày hắn già trước tuổi (thì già rồi mà =]]]). Ngồi xuống ghế, hắn nằm dài xuống bàn mệt mỏi, nó thì vừa nhìn hắn vừa uống sữa (hắn mua choa á) :

_Ủa? Nam đó phải hăm ?

_Hở..- Nghe có ng' gọi tên mình, hắn quay đầu lại

_Triệu..Minh Quân - Nhìn người gọi tên mình, hắn nghiêng rằng

_Ya..đúng Nam rồi..- Quân cười, đi tới bàn nó và hắn

Nó nhìn Quân rồi nhìn hắn. Hiểu ra vấn đề liền, chứ có ai thấy bạn mà như hắn đâu. Một là né chỗ này ra, hai là cho hắn hạ hỏa. Ngồi suy nghĩ 1' nó quyết định, hạ hỏa :

_Ủm..đây là..?

_Tôi hả? tôi là Triệu Minh Quân, kẻ thù của thằng Nam - Quân đáp

_Hả ?!!! - Mẹ ơi, có ai thành thật thế k chứ

_Chả có gì ngạc nhiên đâu - Quân gãi đầu - sự thật nó là thế rồi!

Nó gật nhẹ đầu, quay sang nhìn hắn :

_Phụt..- Nó sặc, phun cả sữa ra mặt Quân - Hơ, tôi xin lỗi, tôi k cố ý

~ _Cô...- Quân bặm môi, rút khăn ra lau

Tại hắn chứ đâu phải tại nó. Mặt hắn càng ngày càng tối, lé lên tia nhìn giết người như thế thì sặc là phải rồi ==' :

_Ahahahaha - Hắn ôm bụng cười

_Hơ.. - Nó ngơ ngác nhìn hắn

_Cô..haha..cô làm tốt lắm...ahaha

_Cảm ơn !

Hắn cười sặc sụa, làm ai cũng nhìn chằm chằm. Quân thì tức đỏ cả mặt, đứng bật dậy bỏ đi. Lúc sau hắn mới ngừng cười, nắm lấy tay nó kéo về nhà. Nó đi theo, k giám nói tiếng nào ==' .

Về đến nhà thì nó đã mệt lử người, hắn đỡ nó vào phòng. Đặt lưng xuống giường là nó ngủ ngay lập tức. Hắn ngồi nhìn nó khẽ cười “Cô bé này chắc chả bao giờ lớn quá” (Phụt..ng phải lớn chứ). Ngắm nó 5', hắn đứng dậy về phòng :

_Đừng đi..đừng bỏ tôi mà..- Nó nói mơ, cầm chặt lấy tay hắn

_???

_Đừng đi...tôi xin anh...

_Ờ..ờ -Hắn bik đâu, ờ ờ cho có

Nó im bật, tay vẫn còn nắm chặt lấy tay hắn, k cho rời nửa bước. Hắn ngồi xuống giường nó, vuốt mấy lọn tóc lòa xòa trước mặt nó. Nó chắc gặp ác mộng nên hơi cau mày, mím môi lại. “Thình thịch” tim hắn đập mạnh, đôi môi đỏ mọng nước đập vào mắt hắn. Hắn cúi người, khẽ hôn lên môi nó rồi nằm xuống cạnh, chìm vào giấc ngủ.

8. ! - Chập 7: Giận

Sáng hôm sau

Hôm nay là một ngày đẹp trời. Cx chẳng có gì khác biệt vs ngày thường lắm, nó cùng hấn đến trường, bị bao con mắt dòm ngó nhưng ko s, nó đã quen rầu.

Chỉ có điều, hôm nay, hấn và nó, ko ai nói vs nhau câu nào, cứ im lặng mãi, lm cho Bun và Gum hết sức ngạc nhiên.

Nhớ lại khung cảnh lúc sáng:

Nó- nằm gọn trong lòng hấn. Hấn - nằm ôm nó say sưa ngủ

- Reng! Reng!

- búp.

- Oáp, sáng rồi sao- nó bỗng cảm thấy người mình tê tê, nó quay qua phía sau.

- A, chào buổi sáng! Oáp, bunn ngủ ghê.

Bỗng, nó giật mình quay đầu lại. Đập ngay vào mắt nó là một gương mặt vô cùng điển trai và..... Hết sức là dễ thương Nó sững người 1s rồi la lên

-AAAAAAAAA!!!

- Gì thế, ăn trộm vào nhà à, đâu đâu đâu. Có ai bị thương ko, có bị mất gì ko?. - theo hoán tính, hấn nghe tiếng la thất thanh của nó thì bật ngồi dậy, rồi nhìn quanh xem có mất gì ko thì thấy nó đang khóc nức nở kể bên.

- Cô s thế, s lại khóc, ai lm gì cô à. Hay là có chuyện gì?

Nó vẫn khóc nức nở.

- Cô bị gì hả?

Nó vẫn khóc.

Bực mình, hấn quát lên.

- Tôi hỏi s cô khóc.

Nó thôi khóc, thút thít vài tiếng rồi thôi. Khẽ cất giọng

- Anh....anh....anh quá đáng lắm. Hãy nhớ coi a đã lm gì

Hấn giật mình, cố nhớ lại tối hôm qua, hấn có lm gì đâu nhỉ. À, nhớ rồi, tối hôm qua, hấn đi chơi vs nó, về nhà, ns gặp ác mộng nên hấn ở lại vs nó, rồi.....

A! Đúng rồi, hấn đã hôn nó.... Đến đây, hấn khẽ cười một mình. Tối hôm qua, đúng là hấn đã hôn nó thật, cảm giác đo, đến h, hấn vẫn còn chưa quên, ai biểu bơ môi của nó quyến rũ chi. (jen: ồ. A này lạ nhỉ,, a hôn người ta trước còn đổ tội cho người ta, kì cục).còn gì nữa ko nhỉ! À, phải rồi, hấn sợ nó bị hoảng do ác mộng, nên đã ôm nó rồi ngủ thiếp lúc nào ko hay. Ha ha, vui thật. Hấn lại cười rồi khẽ nói.

- Ờ thì! Tôi xin lỗi - rồi đánh sang chuyện khác- à, ờ, cô thay đồ rồi xuống đi học.

Bước ra khỏi cửa, mặt của hấn đỏ bừng lên, hấn hít lấy hít để khong khí bên ngoài! Ôi, tra tấn kiur này hoài chắc chết.

Nó ngỡ ngàng, người gì đâu mà vô duyên, xin lỗi rồi thôi à, tưởng tôi sợ anh chắc. Nó bĩu môi rồi vò đầu, vợ vội lấy bộ đồng phục rồi vào đi rửa mặt.

Xuống tới nhà, nó á ngại nhìn hấn rồi nói

- tôi...tôi xong rồi, đi thôi.

- Ồ- hần cx đỏ mặt trả lời. Rồi ko ai nói ai tiếng nào, bước lên xe và đi học

Nó và hần cứ như thế, đến trước cổng trường, nó chạy nhanh vào lớp, mặc cho con Gum kiu í ới.

Hần thấy vậy cx hơi bần, nhưng cx ko nói gì. Í, s hần lại bần chứ, hần có thích nó đâu (ầy, thế mà hôn người ta hả cha)

Giờ ra chơi

- Mà s thế Min, có chuyện gì à!

- Hả, à ờ t ốn! Nó đag mơ màng thì bỗng giật mình trả lời Gum.

Gum thấy nó c, lo lắng cho nó nên hỏi

- Hôm nay, t thấy mài vs Ken kì kì sao sao ấy

- Có s đâu!

- Mài đừng chối, mài quên là t là chuyên gia tâm lí của mài s. Mài đag có chuyện cãi nhau vs Ken đúng ko.

- Mài điên quá Gum, trời sinh ban cho mài trí tưởng tượng phong phú mà m toàn sử dụng vô việc gì đâu ko hà. Phí quá đi

- Hơ! Tep thấy s nói v. Mà mài có nghe tin gì chưa!

- Tin gì là tin gì, mài úp úp mở mở thế, lm s t bík

- Ko bík thiệt hả, t thật tội nghiệp vì có con bạn như mài, nắm bắt thông tin chậm quá!

- thế thì đừng chơi vs t nữa.

- Ấy ấy, nóng thế.

- Thế h mài có nói ko.

- Hôm nay, có một học sinh ms chuyển đến trường mình, ko bík là ai, nhưng nghe nói giàu và đẹp trai lắm. Ko bík là sẽ chuyển vô lớp nào, nghe nói, là đại thiếu gia, nên đc quyền chọn lớp. Ko bík có vào lớp mình ko nhĩ.

Ồi giào, tưởng gì, lại là học sinh ms, nó ko quan tâm gì lắm đến việc đó, cái nó quan tâm là chiều nay về nhà phải đối diện với hần, ko bík phải nói gì đây. Hay là cứ im lặng nhĩ. Nó đag mải suy nghĩ thì

- RENG!!!!!!- chuông đến giờ vào lớp đa reo lên, nó vẫn không nói gì, dường như còn ko nhìn hần.

Tiết thứ 3

- Cả lớp nghe đây, hôm nay lớp chúng ta sẽ có một bạn mới chuyển đến.

Nó đag chú tâm vô cuốn sách thì nghe cô thông báo, à, chắc là bạn mà hùi sáng Gum nói, cũng ko có gì lạ, nó tiếp tục cầm đầu vô sách. Trong khi đó, cả lớp nháo nhào lên vì bạn mới

- Không biết là ai nhĩ??

- Nghe nói là đẹp trai lắm á!

- Hồi chiều t cũng nghe nói vụ này r, nghe nói là cho học sinh đó tự chọn lớp, ko ngờ lại vào lớp mình!!

Cả lớp đag xôn xao thì bỗng.

- Á!!! Đẹp ghê!

- Còn phải nói!! Anh ơi, nhìn e này, nhìn e đi! Anh đẹp trai quá

Tiếng xôn xao bàn tán đã chấm dứt, thay vào đó là tiếng la của mấy nữ học sinh lớp kế bên.

- Ồ, chắc bạn mới tới rồi đây! - tiếng cô giáo lạnh lạnh.

Cả lớp lại một lần nữa tiếp tục bàn tán, do ồn ào quá nên nó đã cụp đầu xuống bàn, đeo tai phone vào. Còn nhỏ Gum, khỏi nói thì cx bik là đi ngắm giai. Toàn bộ nữ sinh lớp dường như đã đổ ra hành lang hết rồi.

- Các e, trật tự! Vào lớp ngay cho tôi! - thầy giám thị đi tuần giờ này quả khổ.

Cuối cùng, tiếng ồn ào cx hết! Nó vui vẻ tháo tai phone ra và tiếp tục công việc. Bỗng

- Đc rồi, e vào lớp đi

Cả lớp cùng ngược mặt lên và mong đợi và rồi, một dáng người cao chừng m 80, dáng to khỏe, gương mặt đẹp như thiên sứ bước vào:

- Mình tên Triệu Minh Quân ~!

Nó, hần, Bun ko hẹn mà cùng ngược mặt lên nhìn.

9. ! : Chập 8 :bạn Gái Cũ- Đau

Hần nghiêng răng nhìn Quân, tối sầm mặt lại. Bun thì không khỏi ngạc nhiên, tại sao Quân lại xuất hiện ở đây?. Nó nhìn Quân, đây là người mà nó đã gặp lúc đi với hần...ó mà khoan, tại s phải nhắc hần ở đây

-Quân, em muốn ngồi ở đâu ? - Cô giáo cất tiếng

-Thưa cô, em muốn ngồi kế bạn kia ạ! - Quân đi xuống, đứng trước mặt nó

Hần cau mày. What the lộn ?!! teo hần quai vì sao mà tên này muốn ngồi chung với nó ?!! :

-Ừm..không được rồi, ở đó đã đủ chỗ rồi! - Cô lắc đầu, ra về tiếc nuối

-Queo..thế thì cho e ngồi đằng sau nhòa~ - Quân nháy mắt với cô giáo làm cô và học sinh nữ xém xịt máu mũi.

Cô gật đầu, lấy lại vẻ nghiêm trang của giáo viên. Hần khẽ nở nụ cười đắc thắng. Nó nhìn Quân không rời nửa bước “mình và anh ta đâu quen bik gì đâu mà gần vs chả k” . Quân ngồi xuống ghế, khẽ che giấu nụ cười ác ma.

Ngày hôm sau :

Đã 2 ngày nó và hần đã không nói chuyện với nhau. Nó thì quen là cãi nhau với hần rồi mà giờ không thì thấy trống trống, nó cũng đang tự hỏi là nó giận về vụ gì (Min:giận mà không bik thì làm lạnh đêy~~). Hần khó chịu đến cực điểm rồi, 2 ngày, 2 ngày gòi đó >> tại=“ sao,=“ hần=“ đâu=“ làm=“ gì=“ nên=“ tội=“ đâu=“ (=“ o[]o=“ ría=“ lý)=“ cãi=“ nhau=“ với=“ nó=“ dù=“ tức=“ nhưng=“ vui=“ mờ.=“ nó=“ gòi=“ trong=“ lớp=“ khó=“ chịu,=“ làm=“ bầm=“>

-Tên đáng ghét, chết bầm..

Úc quá!! Nó lỡ chân đạp cái RẦM vào chân hần :

- A đau!!!! - Hần giật mình, cau có nhìn nó

- Hơ..- Nó tròn mắt nhìn hần, rồi nhìn xuống chân mình, í ẹ, chân đang nằm trên chân hần kia

-Cô bị điên hả!!!! - Hần hét lên, làm bao nhiêu con mắt đổ dồn vào

-sò rý, tôi lỡ chân - Nó cười xòa, sợ đến chảy mồ hôi

Hắn nãy lửa nhìn nó. Ồ mà khoan, nó và hắn nói chuyện gòì =)) :

-Ừm..cho tôi xin lỗi vì đã giận anh! - Nó quay mắt đi, nói

-Ừa, cô giận hả, tôi tưởng cô đang trong thời kỳ IM LẶNG, tôi đâu nghĩ là KHỈ biết giận - Hắn thây vui trong lòng nhưng vẫn chọc

-Anh...- Nó trợn mắt nhìn hắn, bặm môi

-Tôi làm sao ?

-TRẦN NGUYỄN BẢO NHI, NGUYỄN QUỐC NAM - Ông thầy dạy Toán chịu hết nổi, hét lên

Cả 2 đứa giật mình, đứng bật dậy nhìn thầy :

-Dạ..vâng..

-2 em đang làm gì trong giờ của tôi hả ?!!

-Dạ nói chuyện - Nó cúi đầu lí nhí

-Tí nữa chạy bộ 3 vòng sân thể dục cho tôi, còn giờ, lớp ta có bạn mới

Nó há hộc miệng. 3 vòng ?!! làm thế nào chịu nổi >< .=" oán=" hận=" nhìn=" hắn=" nó=" muốn=" bóp=" cổ=" cho=" hắn=" chết=" luôn=" hắn=" thấy=" lạnh=" lạnh=" sống=" lưng,=" quay=" qua=" nhìn=" hắn,=" nó=" thành=" ma=" nữ=" rầu="))" hắn=" cười=" xòa,=" quay=" lên=" bằng="">>

-Mình tên Ngô Hồng Mai~!

Một cô gái đứng ở bục giảng, tóc được uốn xoăn, màu đỏ nâu, môi được sơn đỏ chót, mắt được mascara lên. Cả lớp nhìn cô gái, ra là học sinh mới. Học sinh nam dường như mún phụt máu mũi mà chết. Nó nhìn Mai, Mai đẹp hơn nó rất nhiều, nó hơi ganh tị. Hắn dường như đờ người, ngồi bất động nhìn Mai :

-Ah..anh Nam~ - Mai reo lên, đi đến chỗ hắn

Bun và Gum nhìn Mai, khê nhượng mảy. Đối với Bun thì không xa lạ do cậu đã biết được sự việc (Tí nữa Min sẽ ghi lý do ghen =))) còn Gum, nhỏ hơi ngạc nhiên vì sao Mai lại biết hắn. Nãy giờ Quân ngồi sau chứng kiến tất cả, khê cười :

-Cô..- Hắn nhú mảy nhìn Mai

Mai cười, dường như không chú ý đến sự có mặt của nó. Mai ôm lấy hắn, cố tình đẩy nó qua 1 bên. Hắn cứng đờ người, Bun khê nắm chặt tay thành nắm đấm, Gum dường như cũng đờ người, cả lớp đờ người trừ Quân :

-Em nhớ anh! - Mai khê nói, đủ để cả lớp nghe thấy == rồi hun lên má hắn

Nó thần người, nhìn hắn và Mai, tim khê len lõi sự chua chát, đau đớn. Hắn gần như đứng hình, sau 3' lấy lại được bình tĩnh, đẩy Mai ra :

-Bạn là..- Nó mấp máy môi

-Bộ cô bị điếc hay sao, tôi là Ngô Hồng Mai - Mai khó chịu nhìn nó, quay qua với lớp - Mình là bạn gái của Nam!

Nó như bị sét đánh, bạn gái ?. Nó im lặng, cuối đầu. Cũng phải, nó đâu có thích hắn, hắn cũng đâu thích nó đâu nhưng sao nó đau quá, nó lắc đầu xua đi ý nghĩ đó "Chết thật, kiểu này ra về đi bệnh viện kiểm tra tim mới được" . Ngược nhìn hắn và Mai, nó cười tươi :

-Thế sao, thì ra là bạn là bạn gái của anh ta, thật đẹp đôi

-Cảm ơn ! - Mai cười, nụ cười ẩn dấu sự khinh bỉ chỉ dành cho nó

-Ừm! - Nó gật đầu, ngồi nhích qua một tí để tránh xa hắn

Mai nhìn nó, một sự thích thú. Quân cũng nhìn nhưng dường như anh hơi xót cho nó, anh yên lặng “Tại sao phải xót cho cô ta chứ, điên thật” anh lắc đầu, gục đầu xuống bàn ngủ. Bun, Gum xót xa nhìn nó, 2 người biết chứ, nụ cười đó, sự đau khổ. Học sinh nam dường như tiếc nuối vì người đẹp là bông hoa đã có chủ, nữ thì ghen ghét nhìn Mai, cô nghĩ cô là ai chứ ?. Những người từ đầu ghét nó (do là có quan hệ với anh Hot Boy Nam ==)) thì bây giờ lại lắc đầu, khẽ buồn cho nó, một phần nhỏ thì cười, vui mừng khi nó và hấn đã tách xa. Nhưng người đau nhất vẫn là hấn, kiểu này là nó sẽ tránh mặt hấn cho coi, nhưng tại sao nó lại cười? mà lại cười chua chát, tại sao? (==’ anh không biết thật à!) mới làm lành thôi mờ >< ,=“” hấn=“” mở=“” miệng,=“” muốn=“” giải=“” thích=“” cho=“” nó=“” nghe=“”>

-Min..tôi..

“Reeng~~”

Tiếng chuông ra chơi cắt ngang lời hấn. Nó đứng dậy, khẽ dụi mắt, nắm tay Gum kéo đi :

-Xuống căn tin với teo

~ Gum xót xa nhìn con bạn, gật đầu đi theo. Bun nhìn nó, lắc đầu, ném tia khinh bỉ cho Mai rồi bỏ đi theo nó và Gum. Quân đứng dậy đi ra ngoài, trên môi nở nụ cười dành cho Mai, ý “Cô làm tốt lắm”

Hấn nhìn theo nó bỏ đi mà lòng không khỏi đau đớn, đẩy mạnh Mai, hấn bỏ đi. Mai té sau cú đẩy của hấn nhưng vẫn ngồi dậy, cười gian mãnh “Trò chơi vui rồi đây”

NGOÀI LỀ (như hầu này Min nài gọi á, về bạn Mai nha)

-Anh Nam, mình chia tay đi - Mai nói

-Tại..sao ? - hấn hơi bàng hoàng

-Em..nhà anh nghèo, lỡ khi yêu anh, lấy gì anh nuôi em ? Em đã quen một người khác, giàu hơn anh, em..xin lỗi..

-Em..- hấn đau, khẽ nói

-Em xin lỗi..- Mai nói rồi chạy đi, để lại hấn cười chua chát, đứng dưới mưa.

Do lúc này, tập đoàn nhà hấn đang ở hạng 19 trên thế giới (O[]O cái này mà nghèo hả bà Mai ?)

Đó là lý do mà hấn ghét Mai, dường như là khinh bỉ ==)) vậy là lý do mí bạn biết gọi hen :v

10. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chapter 9 : Xoxo

[Choa pep tác giả chuyển Gum - Nhỏ , Bun - Cậu , Quân - Anh nha bấy bề :xxxx]

-Gum, ngày mai, teo với mài đi chơi

~ -Hả ?! Thiệt hăm ?!!

-Ồ thiệt

~ Nó bức dọc, ngồi uống ly sữa ==)) . Cậu khoanh tay nhìn 2 cô nàng trước mắt, lắc đầu hối hận khi mình đã đi theo. Một người thì hóa ma nữ, người còn lại thì hóa quỷ ==’. Cậu muốn chuồng đi ><. đứng=“” dậy,=“” rón=“” rén=“” đi=“” thì=“”>

-E hèm, Bun à

~~ -Hả...? - Cậu quay lại nhìn, chảy cả mồ hôi

-Tối này đi chơi với tui lun nha~ - Nhỏ cười cười làm cậu đập 1 nhịp tim

-Đi..đi..đâu ?

-Đi...hổng bik - Nó bình thản trả lời, khẽ cười mãn nguyện sau khi uống 5 ly sữa @@!

-What the lộn ?!! - Nhỏ hét lên

Nó cười cười cho qua, nó định đi tới quan bar chơi á chứ nhưng nghĩ lại, vào đó nguy hiểm @@. Sau một hồi 3 cái đầu suy nghĩ thì kết luận 1 câu rất ư là “dễ xương” :

-Đi công viên!!! =)))

.
.
.

Hết giờ nghỉ, nó, nhỏ, cậu leo lên lầu thì một cảnh rất...tức cười =)) . Mai đang ngồi trầm trệ dưới mặt đất, hấn ngồi trên ghế, gác chân lên ghế của nó, mặt đen như đất nồi :v :

-Ê, ghế tôi mà ai choa anh gác chân ?

-Có ghi tên cô ? - Hấn nhượng mày nhìn nó, trong lòng thầm gào thét :” Thánh ơi, cô ấy hằm có giận coan =))”

-Anh..- Nó tức đỏ mặt, nhìn hấn như muốn ăn tươi nuốt sống

Đi đến chỗ của mình, lấy bút ghi tên lên rồi chống nạnh :

-Có tên tôi đây ! - Nó hãnh diện “Mình thông mình hết sức” :v

Cả lớp khẽ bùm miệng trước tính trẻ con của nó. Hấn thả chân xuống, khẽ lầm bầm “Đồ con nít” :

-Ê mà..cho tôi hỏi cái ?

-Nói

-Anh biết loài heo chân ngắn hay dài hằm ? - Nó “ngây thơ” hỏi

-Ngắn

-Ồ...thế mà tôi tưởng dài, nó chiếm hết cái ghế tôi lun mờ - Nó lắc đầu

“Hả ?!” hấn hơi cau mày, rồi chợt hiểu ra, mặt từ đỏ sang đen như từ đất khỉ qua tới đất nồi =)). Nó mím môi để k bật cười “Tưởng bốn cô nương ta tha choa à, mơ đi kưng” :

-Anh Nam...

Bất chợt nổi da gà, cái giọng ỉu ỉu “thục nữ” này chỉ có thể là của bà Mai ==’. Hấn nhìn, cất giọng lạnh lùng :

-Em đau...- Mai nũng nịu, nãy giờ nhìn nó và hấn, cô tức lắm chứ

-Cô đau, hay, tôi đau ? - Hấn hỏi

-Em..

-Yep, suy ra, hằm liên quan ts tôi - Hấn cười

1s

2s

3s

-Hahahaha - Một trận cười nổi lên, cả lớp đều cười sau câu nói của hấn làm lớp khác đi ngang qua tưởng...trốn viện =))

Nó cũng cười nhưng ít, Mai tức đỏ cả mặt. Nhỏ, cậu, anh là người cười rũ rượi nhất =)).

(Ngoài lề xí : cóa ai thắc mắc là mí bạn nam hâm mộ bà Mai như thía nào k ? Đơn nhiên là cười quá trùi lun rầu, do bà Mai nhà ta, trong lúc nó ở căn tin thì bả cứ bám lấy rầu nũng nịu hần, không choa hần đi chơi với chúng nó => ghét :v)

Thời gian cứ trôi, cho đến chiều. Pái pai tằng bạn “khôn”, hần khê mệt nhọc nhìn sân thể dục. Nó tung tăng lại gần hần, trên tay cầm lon coca :

-Uống y rầu chạy! - Nó cười

-Cảm...ơn..- Hần nheo mắt, nghi ngờ nhìn nó

Nó mở lon, uống 1 ngụm. Hần mở ra và..

“Phụt”

Queo, anh chàng nhà ta đã lãnh trọn nước vào mặt :v. Mắt đen lại, hần liếc nhìn nó :

-Cô...

-Ahahahaha

- Nó ôm bụng cười rũ rượi

-Im ngay! - Hần gắt

-Ồ..haha..im..liền..đợi haha xí.. - Nó cười ra cả nước mắt nhưng tầm 1’ sau thì im bật

Đứng dậy, chạy cái vèo. Mặt hần càng ngày càng đen hơn dít nôi @@, như muốn giết người tới nơi, hần rượt theo nó. Hoảng hồn, nó chạy đến mún rưng giờ mà hần vẫn k tha T^T. Hần lóe lên tia sáng, chạy đường tắt :v , đứng trước mặt nó. Nó giật mình, đang có đà sao dừng TT^TT

“Rầm”

Nó nhắm mắt, chuẩn bị hạ cánh dèy

~~ 1s

2s

3s

Sao hảm đau gì hít trơn dạ ? Vậy mà còn mềm mềm, âm ẩm nữa chứ @@. Mở mắt, 1 cảnh hết sức huy hoàng :v môi nó và môi hần đang chạm nhau, nói ngắn gọn : HUN

Mặt đỏ dần, nó tròn mắt nhìn hần, hần nhìn nó. Nó vội vàng đứng bật dậy, lấp bắp :

-Nè...cái thứ mềm mềm..âm ẩm là môi anh hả ?! làm ơn nói không đi mà - Nó méo mào

-Rất tiếc nhưng câu trả lời là đúng, ủa mà môi tối ẩm thật sao, tôi k biết đấy - Hần nhếch môi cười

-Tôi...tôi..- Nó đỏ bừng mặt, lấp bắp chap 2

-Thử lại hen ? - Hần ôm nó

Lắc đầu và lắc đầu. Hần khê cười, nhìn nó lúc này đáng yêu hết sức. Cúi đầu, hần hun lên đôi môi nó, nó tròn mắt, ngưng vùng vẫy. Môi hần, mềm mà ngọt. Nó từ từ nhắm mắt. Không ai để ý là ở 1 góc tường, một người đang cầm con dao, rạch lên tường chữ DEATH, cô gái nở nụ cười khiến người đối diện lạnh gáy, bỏ đi

11. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chập 10 : Game Start (1)

Sáng hôm sau :

-Thiếu gia, đồ ăn sáng đã xong rồi! - Bác quản gia cúi đầu

-Ừm..bác kêu con khỉ đó ăn đi! - Hắc cau có, trùm chặn lại

-Tiểu thư...đi lúc 8h sáng rồi ạ!

Hắc ngồi bật dậy, vò đầu, ngáp rồi hỏi :

-Đi đâu vậy bác!

-Hình như....đi công viên nước Saphie (Min tự chế =)))

-Mơ..bác..- Hắc đứng bật dậy

Trong vòng 2', đánh răng rửa mặt @@. Hắc bước ra, vớ lấy chiếc áo sơ mi rầu chạy xuống lầu, chợt khựng lại khi bác quản gia gọi :

-Thiếu gia...thiếu gia chưa mặc quần, đừng mặc quần đùi ra ngoài chứ!!

Công viên nước Saphie

-Woa~~!!!- Nó và Gum hét lên

-Chưa từng tới sao ? - Bun hỏi

-Yep~!, tại tui đâu có được đi ở Việt Nam nhiều, chỉ có từ nhà đến trường, hè thì nước ngoài thôi - Gum trả lời

-Uống đi - Quân đi tới, quảng cho Bun, Gum và nó chai nước

Nó cầm lấy, cười cảm ơn rồi kéo tay Gum đi thay đồ bơi. Quân ngó người chốc lát, tìm anh nhảy hip hop trong lồng ngực. Bun nhìn theo Gum và nó đi, Gum quay đầu nhìn cậu, cười hồn nhiên làm cậu đỏ bừng mặt, quay đi.

“Cốc”

-Á đau, thằng láo toét nào dám cốc đầu bố~ - Bun nhăn nhó ôm đầu

-Thằng này!

Cậu quay lại nhìn. Nhượng mày :

-Mà..ở cái chỗ hổng nào chui ra ? - Cậu nhìn hắc đang đứng

-Chui cái bờ đê nhà mài ấy! - Hắc gắt

Quay qua nhìn Quân. Quân nhìn hắc, hơi ngạc nhiên nhưng cũng giữ bình tĩnh, khẽ nhếch môi anh quay đi, làm lơ hắc. Hắc tức muốn ói máu :

-Anh...ở đâu ra thế hả ?!!!! - Nó mới thay đồ xong, đi ra

-Mới tới !

-Tới chi ?!

-Thích ! - Hắc thản nhiên

Quay qua nhìn nó từ trên xuống dưới, tìm hắc nhảy hip hop, máu dồn lên tới mũi. Đỏ bừng mặt, hắc quay đi.Nó chơi mặc đồ bơi 2 mảnh, áo ren xanh da trời, váy cũng thế. Quân cũng đâu có kém, nhìn nó làm anh muốn chạy tới mà chiếm thôi (¬_¬). Nó bước đến trước mặt hắc, chống nạnh :

-Bla..la..bla - La hần nguyên thành lun :v

1'

-Blo...bla..bla..

2'

“Phụt”

-Ế ế, bị sao vậy hả ?!! - Nó hốt hoảng

“Do nó, tất cả là do nó” - hần chửi thề (Do anh mà, sao lại đổ lỗi vô cớ ==’ - Hần *phi dao* BIẾN). Kì chế không được, hần phun máu mũi lun :3, ai biểu nó mặc đồ như thế mà còn đứng như vậy thì làm sao hần chịu được >< nếu=“” như=“” hần=“” không=“” liếc=“” mắt=“” đám=“” con=“” trai=“” xung=“” quanh=“” đến=“” lạnh=“” cả=“” sương=“” sống=“” thì=“” bây=“” giờ=“” xung=“” quanh=“” đã=“” là=“” một=“” màu=“” đỏ.=“” bun=“” nhìn=“” mà=“” muốn=“” cười=“” sắc=“” sủa=“” nếu=“” như=“” gum=“” không=“” bước=“”>

“Phụt”

Ô kê, 2 anh chàng nhà ta đã phụt máu mũi, lặn ra ghế =)). Quân quay mặt đim anh mà nhìn nữa thì chắc chắn cũng giống 2 tên kia . Nó và Gum vội chạy đến 2 tên, lo lắng

-Anh không sao chứ ? - đồng thanh

-Xê ra!!! - 2 tên kia đồng thanh

Nó và Gum lù lù sợ hãi. Quân cười sắc súa cho đến khi nhận ra 2 tia giết người đang nhìn mình :

-2 người đi chơi đi, tôi lo cho 2 thằng này dc rồi! - Anh nói

-VẬY..phiền cậu hen!! - Nó kéo Gum chạy đi

-Cầm lấy, tự lo đi! - Anh đưa khăn giấy

-Cảm ơn...! - Hần và Bun hơi nghi ngờ, cầm lấy rồi bỏ vào mũi

-Yên tâm, ở đây thì có cho vàng teo cũng không cho 2 bây chết, mất công vác xác về, nặng thấy mệ!

Hần thở phào, nhìn nó chơi ==’ (rảnh thía k bik). Một lát sau thì nó đi lên :

-Tôi đi mua nước uống tí nha! - Nó cười rồi bỏ đi

Hần gật đầu. Nó vừa đi vừa hát, hum nay nó vui lắm. Nó mua xong thì đi về, đang đi nửa đường thì có người bịt miệng nó. Nó vùng vạy nhưng tên đó giữ rất chặt, nó từ từ nhắm mắt, xung quanh chỉ là màu đen. Người đầu tiên nó nghĩ ts là hần.

.

.

.

.

.

Sr because this chapter is short (lap Min tưng => pai ghi TA :p)

Question :

- Who is bắt Min ?

12. ! - Chập 11 - Game Star (2)

Tại công viên nước

- Nè, bun, lát nữa mình qua đó chơi trượt ống đi, đc ko, để tôi đi lấy phao bơi cho. - giọng nhỏ Gum ông ẹo lm cho mặt Bun đỏ ửng lên.

- Ờ, đc.

- Nè, s này h Nhỏ Min đi lâu nhĩ.

Nghe nhỏ Gum nói, cả hần và Quân đều sững người. Phải ha, này nó nói đi mua nước thôi mà, s lâu nhĩ. Hần khẽ chau mày lại, rồi đứng dậy :

- S cô ta đi lâu thế, ko đc, chắc có chuyện rồi, để tôi đi kiểm cô ta.

- Tôi cũng đi

Quân bỗng đập bàn rồi đứng lên nói, ánh mắt kiên quyết nhìn hần.

- Nè, để t vs Gum cùng tìm. - Bun cx thấy lạ khi nó đi lâu, nên cx mún tìm nó, vì đối vs Bun, nó là " chị dâu " mà.

Vậy là bốn người cùng chia nhau ra đi tìm nó, ai nấy đều mang theo một tâm trạng khá là bất an.

Nó chợt mở mắt, nó khá hoang mang khi thấy mình ở chỗ lạ, điều làm nó hoang mang nhất là ko thấy hần đâu. Nó lấy đà đứng dậy thì thấy mình bị trói chặt trong một cây cột, nó nhắm mắt định kêu to nhưng miệng của nó bị dán chặt bởi một miếng keo dán màu đen. Chuyện gì thế này tại s nó lại ở đây, tại sao nó lại bị trói và nhốt rồi, lúc sáng, nó đang đi mua nước thì bị một người dùng khăn bịt miệng lại, s đó nó thấy mọi thứ thật mờ rồi ngất xỉu, và khi mở mắt ra, thì nó thấy mình bị trói ở đây. Nó sợ lắm, nó ko biết phải làm sao cả, trong đầu nó giờ chỉ có hần thôi, nó khẽ lắc mạnh đầu nhìn về phía xung quanh. Nó bị trói trong một ngôi nhà hoang, cũ kĩ và rất nhiều bụi, nhìn như là mấy năm ko quét dọn, có một cửa sổ ở phía bên trái ngôi nhà, nhưng lại bị màn cửa che lại. Cửa chính bị đóng chặt, ko có một ánh sáng nào lọt vào căn nhà cả, cả nhà tối thui. Nó khẽ run lên, nhưng nó ko cho phép mình sợ, nó phải mạnh mẽ lên. Nó lại tiếp tục nhìn quanh, phía trên ngôi nhà hình như có một cái cửa sổ trần. Hay quá, có thể buổi sáng, cửa sổ trần đó sẽ chiếu một chút ánh sáng vào căn nhà tối thui này. Nó cựa cựa tay nhưng dây trói siết chặt quá lm tay nó càn lúc càng đồ lên. Nó thấy kế bên cây cột nó bị trói có một miếng vỡ thủy tinh, cứ như miếng kính vụn vậy, nó vui không tả nổi, với tay lấy mảnh kính bị vỡ. Nó đau, nhưng cx ráng hết sức với lấy, cố lên, còn một chút nữa thôi, lấy được rồi, nó cầm mảnh kính trên tay vui hết sức, nhưng nó thấy mảnh thủy tinh ướt, nó khẽ nhìn xuống. Máu... Nó hoảng hồn khi thấy miếng thủy tinh dính đầy máu, nó sợ hãi quăng miếng Kính ra xa. Nó ko nghĩ tới việc cởi trói nữa, nó sẽ đợi hần tới. Bỗng có tiếng động ở cửa, nó giả bộ nhắm mắt như vẫn còn say thuốc. Cánh cửa khẽ mở, một dáng người thon thả, chuẩn, cao bước vào. Nó ko bık cô ta là ai, vì nó đang giả bộ ngủ và thêm căn nhà hiện giờ rất tối. Người phụ nữ đó bước lại gần nó, nhặt miếng kính vỡ lên, sau đó nhìn nó, rồi cô ta khẽ nở một nụ cười bán nguyệt quyến rũ, cô lấy tay đưa lên túi quần nó(may là này nó có thay đồ rồi ms đi mua nước, ko thì sẽ bị bắt cóc trong tình trạng đồ hai mảnh mất) lấy thứ gì đó ra, nhét vào túi mình rồi quay gót bước ra. Tiếng xích cửa cho nó bık cô ả đã đi khỏi, nó dần mở mắt, nó định là sẽ cởi trói ra, vì nó sợ người ban này sẽ lm hại nó, nhưng nó hoàn hồn khi ko thấy miếng kính lúc này đâu, nó ngó qua ngó lại tìm nhưng ko thấy, chắc người lúc này đã lấy đi rồi, nó hối hận vì lúc này đã ko chịu dùng miếng kính vụn đó mà cắt dây trói. Nó thật ngốc nghếch, chỉ là máu thôi mà, có gì đâu mà sợ, ko lẽ nó phải ngồi đây chờ hần tới cứu s, mà nếu lỡ hần ko tới đc thì s, nó sẽ chết vì đói và sợ mất. Vì sợ quá, nó khóc nức lên, một lát sau, nó khẽ chìm vào giấc ngủ

Tại công viên nước, hần và mọi người vẫn đang tìm nó, đã 7h tối rồi, nó đi đâu mà lâu thế, hần và hoang mang lo lắng cho nó vừa bực mình vì hần báo cảnh sát, gọi điện kêu cả chủ vệ sĩ ra tìm mà vẫn ko thấy nó đâu.

- S rồi, có thấy Min đâu ko??-Bun vừa chạy lại tới chỗ họp mặt , thở hển hển như trâu vừ nói.

- Không thấy, khỉ thật, có ta đi đâu đc nhỉ?- Hấn bực bội đá mạnh vào chân bàn (bàn : *mếu* em làm gì ?)

- Teo nghĩ, chắc là có chuyện xảy ra rồi, dạo gần đây mà có gây sự vs ai ko, hay là có gây thù chuốc oán vs ai ko?- Quân cũng vừa thở vừa hỏi

- Mà im đi, dạo này teo lm gì gây sự vs ai đâu- hấn bực bội quát to lên, chữi - SHIT!!!

Tất cả như chìm vào im lặng, mọi người đang cố nghĩ ra nó có thể ở đâu đc, gọi điện cho nó mấy chục lần nó cx ko bắt máy. Hiassss. Hấn vò đầu bực bội.

Nhỏ Gum này giờ ko nói gì, vậy mà bi giờ oà khóc lên lm Bun năn nỉ, an ủi mãi mới nín đc, nhỏ lo cho nó lắm, dù gì hai đứa cũng là bạn thân bao năm nay,, giờ nó có chuyện, nhỏ không lo sao được, mặt nhỏ Gum giờ trắng bệch nhỏ vừa lo vừa sợ.

Còn Quân, anh cũng ko bí sao mình lại lo cho nó nữa, cái cảm xúc của anh và nó thật kì lạ, từ lần đầu gặp nó, a đã thấy có một điều khác biệt ở nó. anh ko xác định đc cảm xúc của mình, nó là vợ của Ken, anh rất ghét Ken, nhưng, a rất thích nét hồn nhiên của nó. A cũng ko bí nữa, mọi thứ trong anh giờ rất rối, a nghĩ, có lẽ, a sắp iu nó rồi. Nhưng anh không nhận ra, vì quá lo cho nó mà quên mất việc này nằm trong kế hoạch

- Ko đc, phải kiềm chế lại. Phải kiềm chế. -anh khẽ lăm lăm trong miệng. Đúng, a ghét hấn, nhưng ko có nghĩa anh là một người tồi đi cướp người yêu của người khác, đúng, a ko đc phép iu nó. Chỉ là cảm giác xẹt qua, rồi sẽ hết thôi.

Hiện giờ, người lo cho nó nhất có lẽ là hấn, chắc hấn cũng giống Quân rồi, ko xác định được cảm giác của mình, hấn rất ghét nó vì nó luôn lm hấn bực tức, nhưng ở bên nó, hấn có cảm giác hạnh phúc. Hấn ghét cảm giác này lắm, vì hấn đã từng trải qua rồi, cảm giác vừa ghét vừa iu một người, nó vui lắm, nhưng nó cũng đau lắm khi thấy người mình iu tổn thương. Hấn ko mún iu nó, trái tim hấn đã đóng băng rồi, hấn chỉ cho phép mình mở trái tim vs một người con gái duy nhất, nhưng người con gái ấy đã mang lại cho hấn một nỗi đau mà người lần đầu tiên yêu ko đáng có. Mỗi tình đầu lm hấn tan nát, hấn đã hoá đá trái tim, ko để nó tổn thương, ko để hấn phải đau nữa. Hấn vốn là người hoà đồng, vui vẻ với mọi người, nhưng cú shock lần đầu iu khiến hấn tự tạo cho mình một vỏ bọc lạnh lùng ko đáng có. Nhưng mà giờ đây, hấn lại rơi vào cảm giác đó, ko đc, hấn ko để mình tổn thương thêm nữa, có lẽ tình cảm của hấn và nó sẽ dừng lại ở mức này thôi, ko lên nữa.

- Baby life was good to be....- Hấn đang rối loạn thì có tiếng nhạc chuông điện thoại reo lên. Hấn bắt máy lên thì thấy số lạ gọi, chắc là nhầm số, hấn nhấn tắt nhưng khoan, lỡ nó mất điện thoại, sau đó mượn dt người khác gọi thì s, chiều hấn có gọi đc cho nó đâu, ko thì có thể là ai nó bí tin của nó. Phải nắm lấy tất cả gì có thể liên quan tới nó.

- Alo!

-.....- bên kia máy ko có tiếng trả lời

- Alo!

-.....

- Alo!

- xào, xào!!- Bên đầu dây bên kia vẫn ko có tiếng trả lời mà chỉ có tiếng sóng vô nhè nhẹ.

- Alo! Ai v. Đồ điên.

Rồi hấn cúp máy cái bặt, hấn ngồi bóp trán, hấn trách mình đã ko bảo vệ nó, nếu lúc đó, hấn ko cho nó đi, thì h, nó đâu có gặp chuyện., tất cả chỉ tại hấn ko bí bảo vệ nó.

Bống

- Tít! Tít! Tít!

- Hở! Alo! -'Điện thoại của Nhỏ Gum bống reo lên

-- im lặng

- Alo!

-.....- im lặng

- Xào,xào! Rì rào! - lại là tiếng sóng biển vỗ nhẹ nhẹ

- Nè, có ai ở đầu dây bên đó ko! Shit

Nói rồi nhỏ cúp máy cái rụp.

- Ko bik ai mà vô duyên quá, gọi cho đã vô rồi ko nói j, bỗng cô nương đag có chuyện không thì m chết với bà.

Quân thì ko nhúc nhích j, chỉ ngồi im suy ngẫm, Bun thì chạy lại gần nhỏ an ủi. Chỉ có hần là ngạc nhiên ngược đầu lên

- Cô vừa nói j?

- Tôi nói, ai mà vô duyên gọi cho đã rồi ko nói j hết.

Lần này hần cũng người thật rồi, chẳng phải lúc này, hần cx nhận đc cuộc gọi ko có người trả lời đó s. Còn có tiếng sóng vỗ nhẹ nữa.

- À, tự nhiên có tiếng sóng, đúng là lũ điên. - giọng nhỏ Gum chen ngang cắt suy nghĩ của hần

- Gì, sóng.

- Ồ, sóng thì s. Giờ này a còn tâm trạng nghĩ đến sóng nữa hả.

- Ko phải, lúc này tôi có nhận đc một cuộc gọi, khi bắt máy thì ko ai trả lời, đc một lúc thì có tiếng sóng vỗ nhẹ. Rất giống vs cuộc gọi của cô.

Lần này thì cả nhỏ, Bun và Quân đều cũng người.

- Liệu cuộc gọi này có liên quan j đến Min ko nhỉ? - Bun hăng giọng hỏi.

- Reng! - vừa dứt lời thì điện thoại Quân reo lên. Lần này, cũng ko có người trả lời mà chỉ có tiếng sóng vỗ nhẹ.

- Reng! Lại một tiếng chuông nữa, nhưng lần này là của Bun.

cả bọn ngạc nhiên thì hần nhận đc một tin nhắn. Nội dung tin nhắn lm cả bọn đều khó hiểu?

” tôi là cá, tôi sống ngoài biển khơi, nếu vui vẻ, hãy đến thăm nhà tôi. Mình sẽ cùng chơi một trò chơi.người thua sẽ phải chết. Cá”

Các bạn ạ, chap này và mấy chap s là do Jen mình viết, nếu thấy chap bắt cóc này hay thì các bạn vote cho mình nhé! Iu các bạn

13. Vợ À! Mình Yêu Nhau Đi- Chap 13 : Game End (1)

Sau mấy ngày mất tích, Min đã quay lại :vvv đáng lẽ là chưa nghĩ ra đâu nhưng được điểm cao, tối về ngủ mơ nên thành ra nó cóa ý tưởng :))) thau thèi mn vui vì cóa tập ms đây :D

“Bộp”

Một tên ngã xuống đất, hấn phúi tay. Nhìn quanh, Quân, Bun, Gum đều đã hạ xong (thật ra thì Gum đứng chứ làm gì đâu :)) :

-Đi tiếp chứ ? - Quân ngã đầu nhìn hấn

-Ừ..

Cả 4 người bước đi, lòng không khỏi lo lắng cho nó. Nhận được tin nhắn xong là lập tức theo chỉ dẫn có trong tin nhắn sau đó mà đi :

-Muốn đi tiếp? đâu có dễ - Một tên cầm gậy bước ra từ bụi cây

.

.

Nó mệt mỏi đưa mắt nhìn xung quanh, tay đã được gỡ trói. Im lặng một cách đáng sợ, nó khẽ lắng tai nghe, có tiếng sóng vỗ:

-Tĩnh rồi sao?

Nó giật mình quay đầu lại, một người phụ nữ mặc đồ đen đội nón che khuất mặt bước vào, trên tay cầm cây kiếm lóe sáng (T/g : có đánh kiếm ?). Nó lùi ra sau, nó biết chút võ nhưng chắc là chỉ đủ phòng thủ trong chốc lát :

-Cô là ai?

-Mày không đủ tư cách để biết tao! - Cô ta nhếch môi

Nói rồi, cô ta ném choa nó một cây kiếm màu trắng :

-Đấu một trận nào!

Nó khẽ nhếch môi, định đánh với nó sao, chọn nhầm người rồi. Cô ta xông tới, kiếm đen cô ta lóe sáng, nhắm vào đầu nó mà đánh.

“Cạch”

Kiếm đen nằm qua một bên, nó đứng cầm kiếm, môi cười thỏa mãn:

-Nên nhớ..kiếm phải có đường của kiếm!

.

.

.

Hấn đứng nhìn tên kia, khẽ chau mày. Rồi cả một đám tầm 10 người đứng cạnh tên kia, trên tay cầm dao. Hấn nhếch môi, đấu với hấn sao ?:

-Xông lên!!! - Tên đó hét

Đàn em tên đó xông lên, Gum sợ hãi đứng nép qua một bên. Hấn đá một cước vào đầu tên kia, lăn ra bất tỉnh. Quân cũng xông lên, một mình đánh 5 tên trong vòng 5s (T/g : á đù, lẹ với :v). Bun nhàn hạ hơn, thấy tên nào đến gần, hai tay đúc vào túi quần, mặt tỉnh bơ đá vào chỗ hiểm của mấy tên kia =))). Trong phút chốc đã dẹp xong:

-Nhìn kia!! - Gum hét lên, chỉ tay vào nhà kho trước mặt

.

.

Nó nghe tiếng hét, nhanh chóng nhận ra tiếng Gum. Cô ta nhìn thấy, liền bịt miệng nó, làm nó một lần nữa ngất đi. Hấn đập sập cửa nhà kho, quét mắt tìm nó. Chỉ là nhà kho tối om, hấn thất vọng ngồi bệt xuống đất. Quân nhìn hấn, đau khổ không kém, chợt cậu giật mình nhận ra:“Mẹ nó, những thứ này chẳng phải là

nằm trong kế hoạch của mình và cô ta sao, nhưng...tại sao cô ta không nói cho mình, và thay đổi kịch bản thế này chứ” :

-Nhìn này, có dây thừng, kiểm! - Bun lên tiếng

Hắn ngẩng đầu nhìn, đúng thật. Như nhận ra điều gì, hắn hỏi gấp :

-Ở đây có biển đúng chứ ?

-Ừ - Bun trả lời

-Tin nhắn hồi nãy...

Cả bọn nhìn nhau, nhanh chóng ra mỏm đá ở biển. Tới nói, hắn bàng hoàng nhìn nó đang đứng chơi với ở mỏm đá, đằng sau là người phụ nữ mặc áo đen:

-Cô..là ai?

Cô ta giật mình, quay đầu lại nhìn hắn, nó cũng không kém, ngỡ ngàng nhìn hắn:

-Đến rồi sao, người cá hân hạnh chào đón các người!

Quân chau mày, cô ta là ai, thật sự anh cũng không biết:

-Có vẻ như là qua được cửa thứ nhất rồi nhỉ? Nhưng liệu, các người sẽ qua được cửa ai thứ 2 ? - Cô ta khẽ cười, nói giọng thách thức

Hắn nhăn mặt, chất giọng này, hắn đã nghe qua nhưng không tài nào nhớ được, hắn cố xem mặt, nhưng nón đã che khuất đi :

-Cô..nói cửa thứ 2 rồi thả cô ấy ra mau ! - Hắn như gào lên

-Uầy..bình tĩnh nào! - Cô ta đẩy nó ra sát vách, làm nó sợ tái mặt , rồi rút súng, chĩa vào đầu nó - Súng có đạn hay không nào ?

Không gian chợt trùng xuống, chỉ nghe được tiếng sóng vỗ dưới vách đá :

-Trả lời đi, rồi tôi sẽ bắn thử!

-Cô..- Gum nắm chặt tay, cắn hận nhìn cô ta

-1...

-2...

-Tôi đầu hàng - Hắn hét lên

.

.

-S..sai rồi...!không có đáp án đó - Cô ta hoảng sợ lắp bắp, rầu bóp còi súng

“Dùng”

hắn bàng hoàng, Quân đau nhói, Bun và Gum ngỡ ngàng.

.

.

khỉa khỉa, Min choa chap này như thế để tăng thêm phần hồi hộp ấy mà :3333 thành thật là Min chả biết nói giề nhều đâu nhưng mà..có mục nào suy đoán là chắc chắn nữ chính k chết thì xin chúc mừng....Min cũng không biết .-.

14. ! - Chapter 14 : Game End (2)

Choa nó thêm phần VUI NHỘN tí thau mờ mí nàng đã đòi tìm đến nhà ta gòi :(((thau thì chịu mí nàng

“Dùng”

Hắn bàng hoàng, Quân đau nhói, Bun và Gum ngỡ ngàng.

Súng không có đạn, nhưng đâu ai ngờ, bên trong là luồng khí cực mạnh, khiến cho nó chơi với, dần mất đà ngã xuống dưới biển :

-MIN~!!!! - Hắn hét lên(T/g : ai kiu t đó, có t đây :)) - Ken : tui hông có kiu bà nha bà già - t/g định mệnh, đùa chứ, ta là Cú Lin :]])

.

.

Nó khẽ nhắm mắt, chờ đáp xuống biển. Nó nghĩ về hắn, những thời gian lúc ở bên hắn, nó nghĩ mình hạnh phúc, từ lúc mối tình đầu của nó biến mất, nó đã từng nghĩ thầm mình sẽ không yêu ai, nhưng quyết định của nó có đúng hay không khi..nó đã yêu hắn ?

-Tôi.sẽ không cho cô bỏ tôi đâu, ngốc!

Nó mở mắt, tay nó được hắn nắm chặt. Một giọt nước nóng hồi lăn dài trên má nó. Rồi hắn, Quân,Gum,Bun kéo nó lên, gỡ băng keo dán ngay miệng nó. Nó bất ngờ, rồi lại chợt òa khóc như một đứa trẻ, hắn giạt mình, lúng túng k biết đỡ, liền ôm chặt nó :

-Khóc đi, chừng nào hết nước mắt thì ngưng! - hắn nói thầm (t/g : ==lll mi thật là dốt đặc)

.

.

.

Sáng hôm sau, nó khẽ mở mắt, mùi thuốc sát trùng sộc vào mũi nó làm nó gập người ho sặc sụa :

-Ổn chứ ?

Nó giật mình, nhìn quanh. Hắn ngồi đây làm gì ?:

-Anh ở đây làm gì ?

Hắn tối mắt, bỏ ly cafe đang uống dở xuống bàn, tiến lại gần nó :

-Cô bị ngốc sao, sao lại bỏ đi như thế, co biết tôi lo cho cô lắm không HẢ ?!!! - Hắn gần như gầm lên

-Tôi...tôi xin lỗi..- Nó hơi sợ vì nhìn hắn như thế nhưng hắn lo cho nó sao? một tia hạnh phúc len lỏi vào lòng nó

Hắn gục đầu vào vai nó. Nó chợt đỏ mặt :

-Anh..

-Một lát thôi..để yên..làm ơn đấy..

Nó im lặng, để yên cho hắn gục đầu vào vai mình, vai hắn khẽ rung lên..Hắn..khóc sao ?!! Nó bối rối, khẽ ôm đầu hắn :

-Anh..ổn chứ..?

-Ừ.- Hấn ngẩn đầu lên nhìn nó, khóe mắt hơi ướt

-Ừm..- Nó cười tươi

Hấn ngẩn ngơ, hôn lấy nó. Nó tròn mắt, nhưng rồi nhắm lại cảm nhận, đúng, nó biết rồi, nó biết mình yêu hấn rồi.

.
. .
. .
. .

-Tại sao chị lại chạy lúc đó hả ?!!!

-Im miệng!

Mai ném chiếc ly sứ đang cầm vào tường, nói với người phụ nữ đứng kế bên:

-Hong Anh, chị..- Mai

-EM CÓ IM KHÔNG ?!!! - Hong Anh như gào lên

Chính xác, là cô, cô là người đã bắt nó. Lúc ấy, cô gần như hoảng lên khi nghe hấn đầu hàng, từ đó đến giờ, cô chưa bao giờ thấy hấn như thế:

-Mẹ kiếp! - Hong Anh tức giận, ném bể chiếc bình sứ kế bên - à đúng rồi, thằng Quân...

-Chị đừng nhắc đến hấn ta, hấn ta có vẻ như yêu con nhỏ đó rồi, rồi gì vụ việc cũng sẽ lòi ra, nên..em đang định thủ tiêu hấn đây! - Mai nghiêng răng

-Ừ.- Hong Anh khẽ rùng mình nhìn cô em gái

.
. .
. .
. .

Ở một nơi nào đó, có một người con trai với bộ mặt lạnh lùng :

-Anh điều tra cô ta giùm tôi!

-Vâng, thưa cậu chủ!

.

Mí nàng đã bằng lòng tưa ? ra rầu đó nha, đừng có đòi à! :333

15. Vợ À! Mình Yêu Nhau Nhé! - Chap 15 : Trở Lại Bình Thường

Mấy nàng chơi gạch con Jen dùm ta, nó bảo hôm nay ghi, mà nó không ghi, làm Min ghi ==” có dỡ dưng chơi gạch Min nhen, đổ choa mụ Jen á~!!!

Được phép xuất viện, nó hôn hờ đòi đi học :

-Cho tôi đi học nghen, tôi khỏe gòi!!! - Lay lay tay hấn, nũng nịu

-Không! - Hấn trả lời dứt khoát, mắt dán vào màn hình máy tính

-Đi mà!

-Không!

-Anh êu~!!! Choa đi học đi !!- Nó chu môi

-....- Hấn bắt giắc đồ mặt rồi nhìn nó, miễn cưỡng gật đầu - Có chịu chứng gì nhớ nói tôi

-Ồ ye~!!!! - Nó cười, hôn má hấn rồi bay vào phòng mình

Hấn đỏ mặt, khẽ cười rồi lại tiếp tục chơi game ==’.

Sáng hôm sau:

-THẢ TÔI XUỐNG~!!!!!!!!!!!!

Bác quản gia khẽ mỉm cười, cảnh này thật sự đã quen rồi. Nó vùng vẫy trên vai hấn, hơi chóng mặt tí mà hấn vác nó lên vai như bao gạo ><>

-Yên, không tôi cho cô ở nhà!

-...-Nó im bặt “Tên chết bầm nhà anh, tôi khỏe rồi, lúc đó anh biết tay tôi”

-Ngoan! - Hấn cười thỏa mãn, vác nó vào xe

Sau một hồi, xe dừng lại trước cổng trường Berteround, nó và hấn đi vào :

-Min~!!!!!!

-Gum~!!!!!!

Thấy nhau, hai cô nàng chạy đến ôm chầm nhau:

-Mày không để Min nghỉ ngơi à! - Bun vỗ vai hấn

-EM YÊU của tao năn nỉ, không chịu ở nhà! - Hấn nhấn mạnh từ Em Yêu làm nó đỏ bừng mặt

-Anh..- Nó đỏ mặt, liếc xéo hấn

-Sao..EM-YÊU - Hấn cười gian mãnh (T.g : thứ hại gái nhà lành - Ken :*Chơi dếp*)

“Rầm”

-Á~!!! - Thế là có một chàng vô cùng đẹp trai ôm chân nhảy cà tưng giữa sân trường =)))

Sr vì chap này ngắn nhất trong tất cả các chap :’(((Min k mún đầu à ghen, tại chưa chuẩn bị sẵn nên *ôm mặt khóc* tha choa Min lần này ghen, klw : hình như Min choa con trai bé bỏng Quân của ta xuất hiện ít nhẽ :v có gì làm 1 chap về Quân vậy :))))))

16. ! - Chap 16: Trăng Đêm

Như đã nói, Min đây sẽ ghi về quân- con trai của Min =)))))) ở đây cho Quân là hấn nha vì chap này đa phần là Quân :333

P/s : có video về bài hát á :))) hay lắm, mí nàng coi đêy

-Mẹ kiếp!

Quân phóng xe đi, xé toạt sự im ắng của buổi đêm. Quệt vệt máu đỏ thắm trên trán, Quân lại tiếp tục lái đi:

-Mày nghĩ thoát được sao?

Hồng Anh nhếch môi cười thâm độc, rượt theo con xe đen của Quân. Dưới ánh trăng sáng rọi, một đen một xám rượt nhau, lấy đi sự yên tĩnh của màn đêm

.
. .

tại khách sạn Nomed

-Sao rồi!

-Tẩu thoát rồi, giữa chừng tao mất dấu nó! - Tiếng Hồng Anh vang lên, giọng giận dữ

-...

“Rầm”

Hồng Mai tức giận, nghiêng răng ken két, hấn ta định thoát khỏi tay cô sao, để cho con ả Min biết sự thật sao ? (...mụ nói thế coi chừng...à..ừm..kcyj :v) ném chiếc Iphone vào tường, Mai cầm lấy ly rượu đỏ, uống một ngụm, cười man rợ:

-tao sẽ không để yên cho mày đâu..Quân à!

Chủ nhân của khách sạn này là Mai, đúng như bản chất của Mai, Nomed-Demon.

.
. .
. .

Quân dừng chân tại căn biệt thự, mệt mỏi lê chân bước vào nhà. Hấn không ngờ 2 chị em nhà cô ta lại ra tay sớm như thế, rót rượu, hấn đưa lên môi uống. Hấn biết chứ, hấn yêu nó, vì yêu nó nên mới quên mất nhiệm vụ phải làm, vì yêu nó mà hấn bây giờ phải trốn chạy khỏi sự truy đuổi.

”When the day are cold

When the cards all fold

And the stains we see

Are all made of gold...”

(*Demons-Imagine Dragons*)

Quân liếc nhìn chiếc điện thoại, nhấc máy :

-Alo ?

-Quân hả?

Quân hơi sững người, nó gọi tới đây làm gì vào giờ này ?

-À..ờ

-May quá! Anh vẫn còn sống a~!

-Hả ”? - Quân thắc mắc, câu khó hiểu thật

-Hồi nãy, tôi có nghe Ken nói gì mà cậu bị truy đuổi, nghe ghê lắm, lamm2 tôi hơi lo, mà không sao là hay gòi, tôi ngủ đây, ngủ ngon! - Nó cúp máy

Quân khẽ cười. Rồi chợt, hấn thắc mắc rằng làm sao Ken lại biết được là hấn đang bị truy đuổi. Ắn số, hấn liền lập tức gọi Ken:

-Alo ?- Ken với giọng mệt mỏi nhắc máy

-Sao mà biết tao bị truy đuổi

-Hồi nãy người của tao đang đi thì thấy mày chạy nhanh, còn có người đuổi nên tao biết, mà mày bị sao thế?

-Không..có gì..tao cúp đây! - Quân nói xong thì tắt máy

Cười cho bản thân, hấn liền tu hết chai rượu, khóc trong vô thức

17. ! Chap 17 - Tim Yêu

Sáng sớm hôm sau

- A! Sáng rồi sao? Trời hôm nay đẹp ghê, hôm nay cũng vừa đúng lúc mình hết bệnh, phải đòi đi chơi mới được, mấy hôm nay ở nhà không hà, phải khuấy động cơ thể thôi. Dậy!!!!

Nó tung mền, bật ngồi dậy, vén màn ra cho ánh sáng chiếu vào, cả căn phòng sáng hấn lên, nó bật cười rồi chạy vào đánh răng rửa mặt. Nó hớn hở chạy một mạch qua phòng Ken, thế nhưng, anh đâu rồi? Nó chạy từng góc ngách trong nhà tìm kiếm Ken, nó gọi to tên anh thế nhưng, tiếng vọng lại trong căn nhà xa hao rộng lớn vẫn chỉ à tiếng của nó , nó cầm điện thoại lên, bấm số và bắt đầu gọi cho anh. Tay nó run run, nos bấm số điện thoại của anh, trong lòng bất an vô cùng. Bỗng nó nghe tiếng reng chuông trên bàn. Là điện thoại của Ken, nó hốt hoảng chạy lại, cầm điện thoại lên, quả nhiên là anh để điện thoại ở nhà, nó bình tĩnh, chạy lên phòng khoác cái áo khoác ngoài, cầm điện thoại chạy ra ngoài, bác tài xế của nó và anh cũng ko thấy đâu, chị giúp việc nhà cũng chẳng thấy, nó mở toang cửa, chạy ra ngoài đường lớn với chiếc áo ngủ phong phanh và chiếc áo khoác hồng phấn bắt taxi.

- Két!!! Cho hỏi, cô đi đâu?

- Tôi không biết, anh cứ chạy đi, lát tôi sẽ nói địa chỉ sau.

- ok!

Nó leo lên chiếc taxi , tay bấm số gọi điện thoại cho Bun, chắc chắn Ken sẽ ở nhà của Bun.

- Alo!- Chết giọng ngái ngủ vọng lại từ bên kia đầu dây bên kia

- Bun hả, là tôi, Mìn đây anh..

- Mìn hả, có chuyện gì không?

- Anh có thấy Ken không, sáng giờ Ken có qua nhà anh không?

- Không? Bộ nó đi đâu rồi à?

- Ừm, Ken đi đâu từ sáng đến giờ, điện thoại để ở nhà, tôi tìm khắp nơi cũng không thấy, làm sao đây? - bờ môi nhỏ khẽ run run như sắp khóc

- Cái gì, Ken nó đi mà không mang điện thoại theo? Trước giờ nó đâu có như vậy, dù trời có sập nó cũng mang điện thoại theo mà! (nói nhỏ: trời có sập Ken cũng mang theo vì trong chiếc điện thoại của Ken, có thiết bị định vị bắt với điện thoại của nó, vì thế, Ken sẽ dễ dàng biết nó đi đâu)

- Tôi....tôi..tôi làm sao biết được, vậy bây giờ làm sao đây?

- Bình tĩnh, bây giờ gọi taxi qua nhà tôi, tôi sẽ gọi điện cho Gum, Quân qua để tìm Ken, chịu không, đừng khóc nữa!

- Ủm! - nó cúp máy, nói chú tài xế chở nó qua nhà Bun. Đến nói, nó mở cửa ra, mới chợt nhớ, đi vội quá nên không đem theo tiền, nó gọi điện cho Bun xuống trả tiền giúp nó. Chiếc taxi vừa lặn bánh, Gum và Quân cũng vừa tới, hai người bước xuống xe, Gum lo lắng chạy lại ôm nó vào lòng như an ủi, còn Quân, anh nhìn nó vừa xót xa, vừa đau lòng. Xót xa ở chỗ, người anh yêu lại đi khóc vì một người khác trước mặt anh, đau lòng ở chỗ, nó đã rơi nước mắt, nó đã buồn, anh không muốn nó buồn cũng không muốn nó khóc, anh muốn nó lúc nào cũng cười, cười vì anh chứ không phải vì Ken, khóc vì anh chứ không phải Ken.

Có lẽ như thế là quá ích kỷ, nhưng anh muốn như thế, thời gian còn rất dài, rồi anh cũng sẽ làm cho nó đến cạnh anh mà thôi, dù cho ông trời có trở trêu gán ghép nó và Ken, nhưng anh cũng sẽ giành lại được tình yêu của anh, bất chấp tất cả vì ANH YÊU NÓ.

Bun dẫn mọi người vào phòng khách, mọi người bắt đầu gọi đến những nơi Ken có thể đến để tìm Ken. Bun cho biết, Ken có hai số điện thoại, một số ai cũng biết để tiện liên lạc, một số, chỉ để cho tổ chức liên lạc với nhau hoặc khi có chuyện gấp thì liên lạc với anh bằng số đó. Nó thấy Bun bấm máy gọi, nó thoáng nghe được cuộc nói chuyện gì mà “chủ tịch” rồi ” tổ chức đang có chuyện ” gì đó, tổ chức gì, chủ tịch nào. Nó nhìn quanh, cả Quân, Gum đều đang bận bịu gọi điện thoại. Sao ai cũng có nhiều tin tức thế, sao ai cũng bận rộn thế, sao chỉ có nó là không biết gì, chỉ có nó là không làm gì cả, chỉ có nó là ngồi yên một chỗ thôi. Thế giới của Ken thật kỳ lạ, nó không biết gì về Ken cả, nó không biết anh là ai, chỉ biết anh xuất thân từ một gia đình giàu có, tập đoàn của anh đứng nhất nhì thế giới. Nó không biết anh yêu ai cả, nó thậm chí cũng không biết những gì anh làm với nó mấy tháng nay, là do yêu nó hay chỉ đang đóng kịch. Rồi quá, mọi thứ xung quanh thật rối. Anh giống như một cuộn len rối, chứa đựng bao nhiêu bí mật, còn nó là con mèo nhí ngu ngốc, muốn biết bí mật bên trong nhưng không thể nào tháo được nút rối của sợi len, kể cả những nút dễ tháo nhất nó cũng không tháo được. Thật ngu ngốc. Nó thậm chí còn không xác định được tình cảm của mình, lúc thì cảm thấy rất ghét, rất khó chịu khi Mai ở cạnh Ken, lúc thì rất ấm áp khi anh bên nó, Gum bảo thể là yêu nhưng chưa phải, đó không phải là yêu mà chỉ là vượt trên mức tình bạn nhưng không đến mức tình yêu, đúng không, hay đó là yêu thật rồi. Rồi quá, rồi quá, bây giờ cả căn phòng, người lo lắng cho Ken nhất là nó, thể mà người vô dụng nhất, không làm gì được cho Ken lại chính là nó. Nó thật vô dụng, một đứa vô dụng ngu ngốc nghếch.

Bỗng Quân tiến lại gần nó, đưa cho nó miếng khăn giấy rồi an ủi nó, anh ôm nó vào lòng, nó khóc sụt sùi, anh vỗ vai nó, nó nức nở từng tiếng, nói với anh

- Tôi vô dụng quá, tôi không biết phải làm sao nữa, chỉ biết ngồi đây khóc như một con ngốc vậy. Tôi vô dụng quá đúng không?

- Không phải đâu, thật ra, con người của mình ai cũng có một điểm tốt của mình, nhưng chỉ là do chưa đến lúc, chưa bộc xuất ra được, không có ai là vô dụng cả đâu, chỉ là bây giờ cô hoang mang quá thôi, cô cứ bình tĩnh lại là sẽ không sao.

- Tôi...tôi...hức...tôi luôn làm mọi người phải lo lắng, tôi luôn làm gánh nặng cho mọi người, thế mà khi mọi người gặp chuyện, tôi lại không giúp được gì. Tôi thật không biết phải làm sao nữa.

Quân không nói gì nữa, cứ để yên cho nó khóc, rồi vỗ vai an ủi nó, lúc này, con mèo không biết cách gỡ rối len, lại vô tình nhờ sự trợ giúp của con mèo khác.

30' sau, vẫn không có tin tức gì của Ken, Quân có chút ngờ vực, anh cầm điện thoại gọi cho Mai, quả nhiên Mai không bắt máy, anh lại gọi cho quản gia của Mai, nhận được tin Mai sáng nay đã đi ra nước ngoài, nhưng do trên đường ra sân bay gặp tai nạn giao thông lúc 6h25' nên đã phải hủy chuyến bay lại và hiện giờ cô đang hôn mê ở phòng cấp cứu. Có vẻ như, mọi việc đã rõ rồi, Ken không phải mất tích mà là....

Jen đã quay trở lại và lợi hại hơn xưa, tada, xin lỗi các bạn vì chap này hơi ngắn, tại vì chap này ngắn mới có thể làm lễ cho chap sau, vì chap sau có nhiều chuyện xảy ra lắm! Rất là gay cấn a. Bây giờ, Jen có một câu hỏi cho các bạn.

Đố các bạn, Ken đã bỏ đi đâu???? Ai trả lời được, chap sau Jen vớt tặng người đó nha.

18. ! Chap 18 : Tồn Thương

Lưu ý, Jen có 1 số điều cần cảnh báo trước khi các bạn đọc chap này.

1. Chuẩn bị sẵn tinh thần
2. Có nhiều chi tiết trong truyện sẽ khiến các bạn tức nghẹn cổ họng
3. Chuẩn bị sẵn thuốc chống sốc và thuốc trợ tim.

Thế thôi, các bạn nhớ thực hiện kỹ không là có gì, Jen sẽ không chịu trách nhiệm đâu nghen. Chap này, tặng cho ParkJaeEun-Tojika! Yuukio_chan. Lecoi96284. Nghen

17h chiều, tại bệnh viện X

Ánh sáng yếu đuối khe chiếu vào căn phòng trắng xoá xộc mùi thuốc, ngoài vườn, nhưng bông hoa sắp tàn nụ cô vươn mình để đón nhận được một chút ánh sáng cuối ngày mập mờ sắp tắt. Trong căn phòng, một cô gái với mái tóc xoã ngang vai đang nằm trên chiếc giường trắng, bàn tay cô đẩy những mũi kim chích truyền nước biển, người cô đẩy những miếng băng, gương mặt nhợt nhạt, cả người cô chỉ chít những vết thương, nặng nhất là phần đầu, nó được quấn ngang bằng một mảnh băng dày cộm. Theo kết quả của bác sĩ, não bộ của cô bị chấn thương khá mạnh, lúc tai nạn xảy ra, chiếc xe húc mạnh nên cô bị té ra ngoài lề đường, não bộ và xương sườn bị chấn thương khá mạnh. Xương thì không có vấn đề gì đáng để lo ngại, chỉ cần bó bột thôi, thể nhưng phần não của cô, do va đập mạnh nên khối u khá lớn, phải làm phẫu thuật gấp, tuần sau sẽ tiến hành phẫu thuật, nhưng khả năng tỉnh lại của cô là 50- 50, còn không, có lẽ cô sẽ mãi mãi sống với hình dạng như thế, trở thành người thực vật mãi mãi không tỉnh dậy, chỉ có thể dựa vào niềm tin của cô thôi. Có lẽ, lời nói đó đã khiến cho một người khá là đau lòng, anh ngồi tựa trên chiếc ghế cạnh giường Mai, cuối mặt xuống đất, hai tay anh bóp trán mình, nhãn mặt rất đau khổ. Khi nghe tin Mai bị tai nạn giao thông, anh có tỏ vẻ không quan tâm cho lắm, thế nhưng, con tim không bao giờ nghe theo lí trí của anh, anh vẫn vội vã chạy vào bệnh viện. Đôi lúc anh không hiểu được, trong lòng anh bây giờ chỉ có hình ảnh của nó, anh đã xác định chính nó là người anh yêu. Thế nhưng, tại sao trong trái tim anh, vẫn có một nơi to lớn để cho duy nhất một người con gái ngự trị ở đó, là Mai, tại sao cố cất giấu nó vào một nơi, bỏ nó ra sau, không muốn ngoái đầu nhìn lại, không muốn nhớ đến nó nữa, vậy mà tại sao anh lại cứ nhớ đến hoài. Hai cảm xúc lẫn lộn nhau, nó người con gái cho anh hạnh phúc, Mai người làm anh đau khổ, tại sao ở bên nó thì ảm áp, nhưng biết Mai gặp chuyện tim lại đau nhói thế kia. Tình yêu là chồng gai, nó mang đến cho ta niềm vui, hạnh phúc, nhưng phải có cái giá của nó, có niềm vui nhưng kẻ đó sẽ là nỗi đau. Anh đá trái tim, chôn giấu kỉ niệm của Mai, nó làm tim anh tan chảy, cứ tưởng được hạnh phúc bên nó, nhưng Mai vẫn luôn trong tâm trí anh, thật rồi rầm. Bây giờ, điều quan trọng nhất với anh chính là bằng mọi giá, phải làm cho Mai tỉnh dậy, nhìn cô như thế, thật đau. Mai giờ đây yếu ớt, không còn vẻ mặt kênh kiệu nữa, không còn cái ác nữa, thay vào đó là nét hiền lành, nhân hậu, nhút nhát của một đứa con gái mới lớn như ngày xưa, cái ngày mà cô còn là người con gái trong sáng, ngây thơ và làm lung động trái tim hần. Mai phải tỉnh dậy, nhất định phải tỉnh dậy. Anh nắm chặt tay cô, nắm thật chặt, đặt hết cả niềm tin vào cô

- Mai à! Em nhất định phải tỉnh dậy em có biết không, anh...không muốn nhìn thấy em như vậy nữa. Làm ơn đi, làm ơn đi mà!

-
- Sao rồi Bun, có tin tức của Ken chưa?
 - Chưa có, cô cứ bình tĩnh đi! Không sao đâu!
 - Tôi có cảm giác bất an lắm!
 - Không sao đâu mà, tôi hứa, bằng mọi giá Ken cũng không sao đâu
 - ừm!

Quân bật tivi lên, bỗng tin thời sự đưa tin

- Vào lúc 6h sáng hôm nay, trên đường ra sân bay, có một vụ tai nạn giao thông khá nghiêm trọng, hai chiếc xe khách đâm vào nhau, một chiếc xe do có tốc độ chạy rất nhanh nên khi ở tuyến đường giao nhau không kịp phanh lại, vì thế nên đâm sầm vào chiếc xe khách khác, hiện không có ai tử vong, chỉ có 1 người bị thương nhẹ và 3 người bị thương khá nghiêm trọng.

- Hả cái gì? Chẳng phải 6h cũng chính là lúc.....Ken ra khỏi nhà sao?

Nó hốt hoảng hỏi, mồ hôi chảy đầm đìa, chẳng phải, Ken mất tích cũng vào gần thời điểm này sao?

- Phải ha, nếu tính lại thời gian thì trùng khớp, nhưng Ken đâu có chuyện phải ra sân bay làm gì đâu chứ.

- Tôi nghĩ có lẽ.....Ken đã ra sân bay lúc đó, hoặc có lẽ, Ken không vào sân bay mà vào bệnh viện

- Sao anh chắc chứ

- Lúc bấy tôi gọi điện cho tổ chức, họ nói, sáng sớm có nhận được tin của Ken, nói rằng Ken có việc gấp phải ra ngoài, nhờ họ bảo vệ Min mà.

- Vậy, không lẽ.....

- Chúng ta vào bệnh viện đi, bệnh viện tư của Ken.

- Không, tai nạn giao thông thì không thể nào đưa vào bệnh viện tư kịp thời được, chỉ có thể là.....

- Vậy thì mau đi đi. - ừm

Cả bốn người cùng lên xe vào bệnh viện, ai cũng mang trong mình một nỗi lo lắng, nhưng có lẽ, người lo lắng nhiều nhất vẫn là nó. Hiểu rõ rồi, nó đã yêu anh rồi.

Đến bệnh viện, cả bốn người hấp tấp chạy vào trong, hỏi tên bệnh nhân, nhưng không có, không có tên Ken trong danh sách.

Nó hốt hoảng lắm, nó hỏi cô y tá tên của những nạn nhân được đưa vào phòng cấp cứu trong tai nạn sáng nay, thìcó tên của Mai.

- Người gặp tai nạn là Mai sao?

- Hả, gì, Mai hả? Thế còn Ken đâu

- Không biết, bây giờ trước hết là phải thăm Mai đã

- Thăm nó làm gì, Gum ta đây không thềm, mặt nó nhìn thấy ghét!

- Gum à, dù gì lỡ đến đây rồi thì cũng phải thăm chứ

- Xí, t nể mặt m thôi nghe chưa

- Ủm!^ _ ^

Nói thế thôi, chứ nó cũng không muốn lên thăm Mai, nó không ghét Mai, nhưng nó sợ rằng, khi vào phòng, sẽ có Ken ở đó cùng với Mai. Nếu đó là sự thật, thì nó không muốn vào đâu, thà để nó lo lắng vì Ken mất tích còn hơn để nó nhìn cảnh tượng đó.

Ken nắm chặt tay Mai, anh khẽ đặt tay lên trán cô, vuốt ve tóc cô, nghịch ngợm tóc cô như lúc xưa. Anh khẽ chòm người dậy, cúi mặt xuống và.....đặt lên môi Mai một nụ hôn. Vẫn cảm giác ấm áp đó, vẫn bờ môi mỏng này, anh làm sao quên được chứ.

Bỗng, cái cửa được kéo ra, và....nó trở mắt như không thể tin vào mắt mình được nữa. Ken đã hôn Mai ngay trước mặt nó.

- Ken, mày đang làm cái quái gì vậy? - Bun kinh ngạc la to lên

Ken từ từ để môi kinh rời khỏi môi Mai, anh tưởng rằng, chỉ có mình Bun đứng đó thôi, anh không hề ngước mắt lên nhìn, anh không hề biết, nó đang nhìn anh với ánh mắt thất vọng lẫn đau thương.

- Tao sai rồi Bun, hoá ra, T vẫn còn rất....

- Mà đừng nói là mày còn yêu Mai nha, thế còn Min thì sao?

- Tao không biết, cảm xúc t bây giờ lẫn lộn lắm

- Thằng điên này, mày ngước mắt lên mà nhìn đi, Min đang ở đây đó

- Cái gì chứ?! - Ken ngước mắt lên nhìn, nó đang nhìn anh, nó đang nhìn anh sao??? Nó đứng ngay trước cửa, nhìn chăm chăm vào mắt anh. Hai đôi mắt nhìn nhau, hai trái tim chạm nhau, hai nỗi buồn làm đau nhau. Nó nắm chặt tay, móng tay đâm vào thịt khiến cho bàn tay nhỏ nhắn bị trầy xước, gương mặt vui tươi ngày nào, giờ đây nhìn anh như đặt ra nhiều câu hỏi làm rối trí anh, nụ cười đáng yêu ngày nào, giờ tắt ngấm trên gương mặt. Anh xót xa nhìn nó, nó giận hờn nhìn anh, hai tâm hồn đối nhau, nó sẽ khóc, chắc chắn nó sẽ khóc. Không, anh không muốn nhìn nó khóc, đừng khóc, đây chỉ là hiểu lầm thôi, đừng khóc, những lời đó anh muốn nói, nhưng sao anh không nói được, chỉ biết im lặng nhìn nó. Nhưng anh đã sai, nó không khóc, không có một giọt nước mắt nào rơi ra từ khoé mắt đỏ hoe đó. Mắt nó khô rang, nó cạn nước mắt rồi sao? Một người muốn giải thích nhưng không thể nói được, một người muốn khóc nhưng sao nước mắt chẳng rơi, là do họ không có cảm tình với nhau hay là do con tim quá đau khổ nên không khóc được nữa rồi.

- Min à, đi thôi, ở đây chứng mắt quá! - Gum kéo tay nó lôi đi, cô sợ nếu nó đứng đó nữa, nó sẽ không chịu được mất thôi.

- Đi Min à, t không muốn ở đây nữa, khó chịu quá rồi, Min, m có nghe t nói gì không hả, đi thôi.

Nó đứng như trời trồng mặt cho Gum lôi nó đi, nó không muốn đi, nó muốn nghe lời giải thích, lúc này là hiểu lầm hay do anh tự nguyện, nó muốn biết. Nhưng nó lại không muốn nhìn thấy anh nữa, anh làm đau nó rồi, anh làm nó tổn thương rồi, nó bước đi theo Gum.

Ken à, e muốn nghe anh nói, e muốn anh giải thích với e. E không muốn có bất cứ ai xen vào tình yêu của em, anh có nghe e nói không, e làm thế là ích kỷ, nhưng e không chịu được khi thấy anh hôn cô ấy. Cô ấy mới là người anh yêu, cô ấy là đứa con gái đẹp đẽ, xinh xắn, e làm sao so sánh được đúng không, e mơ ước mình có một tình yêu, mơ ước anh sẽ là hoàng tử của em, mơ ước anh dẫn e đi trên cánh rừng hoa hồng, mơ ước một cuộc sống hạnh phúc bình yên. Nhưng anh đâu phải là của em, e đâu có cái quyền sở hữu anh, thế nên, e sẽ cắt ước mơ đó lại, cho nó vào ngăn bàn có tên anh. E sẽ không lấy nó ra, vì lấy nó ra khiến tim e đau nhói, nhưng sao, đã cắt rồi mà vẫn còn nhớ nhung vậy. E yêu anh quá nhiều rồi. Đồ đáng ghét, ai cho anh nhân lúc em sơ hở, vào cướp trái tim e rồi không đóng lại, khiến e phải thao thức đi tìm tình yêu thế hả, trả lại tình yêu cho e ngay đi, đồ đáng ghét, e khóc nhiều vì anh lắm rồi đó, e đau nhiều vì anh lắm rồi, e không muốn nữa, trả lại ngay để e còn đóng cửa trái tim. Không được, e mãi yêu anh rồi

Trong căn phòng hiện giờ chỉ có ba người, anh, Mai và Bun, căn phòng ấm áp lúc này giờ trở nên lạnh vắng, khô khan

- M...t hết nói nổi m rồi, m có biết m mới vừa làm cho Min đau khổ không hả, t mà là Min, t sẽ tát cho m mấy cái để m tỉnh ra đó thằng ngu! M chỉ biết đứng đây thôi sao, làm cái vẽ mặt hời hợt thì được cái gì, chỉ bằng vậy thì chạy theo mà xin lỗi Min đi!

Ken vẫn đứng yên đó, đôi mắt hướng về phía nó đứng, ánh mắt anh buồn tha thiết, ông trời đúng là đang đùa nghịch với anh mà! Muốn kéo nó lại, ôm nó vào lòng rồi nói anh xin lỗi, nhưng mà Mai không muốn anh đi, cô trong trái tim anh đã chiến thắng nó rồi. Bây giờ anh chỉ luyến tiếc thôi, tại sao anh lại làm đau nó, giá như thời gian quay ngược lại, để anh và nó không gặp nhau, để cuộc hôn nhân không xảy ra, để tình cảm hai người không được phép yêu nhau, để cho nó đừng làm anh xót xa, để anh không làm tổn thương nó. Trái tim anh đã quá tải rồi, phải tạm để nó hoặc là Mai vào USB mà thôi. Ai sẽ là người phải cất trong USB của trái tim anh đây. Nó hay là Mai?????

Trên ban công sân thượng

- Min à, t xin lỗi, lẽ ra t nên ngăn cản m, không cho m vào bệnh viện để....
 - Không sao, t cx chỉ là đến thăm Mai thôi mà
 - Thật chứ, t thấy, m nhìn hấn ta, có vẻ buồn lắm cơ mà?
 - Làm gì có! M điên rồi!
 - T không điên, t hiểu m quá mà, m là bạn t mà, sao giấu được t! Nói đi, m...yêu Ken đúng chứ?
 - T không biết, chắc vậy
 - Cái con này, kể cả có yêu hay không mà m cũng không biết nữa hả? Có ai như m không
 - Haizzzzz, t cũng không xác định được, có lẽ, t đã yêu rồi
 - Nè, ở bên Ken m có thấy hạnh phúc không?
 - Có
 - Lúc nhìn thấy Ken cười thì m có vui không?
 - Có
 - Xa Ken m có sợ ko? Có cảm giác bất an và muốn ở gần Ken không?
 - Có
 - Con ngốc này, đó là yêu rồi đó!
 - Vậy sao?
 - Lúc này, cảnh tượng đó, m buồn lắm đúng không, nói thật cho t nghe đi
 - Hơ, buồn gì chứ, lúc đó, chỉ là do Ken an ủi tinh thần Mai thôi. M cũng biết, một bệnh nhân muốn tỉnh lại nhanh chóng, thì cũng cần phải có sự động viên nào đó chứ!
 - Động viên bằng cách hôn à, m không cảm thấy tức sao?
 - T...
 - M muốn khóc thì cứ nói ra, đừng cứ suốt ngày cười để che giấu nỗi đau nữa, như con ngốc vậy !
 - T...t...sao t lại không buồn chứ, đôi môi đã từng hôn t, giờ lại đi hôn người con gái khác, sao t lại không buồn chứ! Nó oà khóc to lên, Gum ôm nó vào lòng, để cho nó khóc ướt đầm vai cô, nhìn con bạn thân của mình bị như thế, cô cũng buồn lây.
 - Khổ cho m rồi, m cứ khóc đi, xả hết ra đi!
- Ánh nắng chiều tàn cũng đã tắt hẳn, mặt trời dần xuống núi, một mặt trăng ảm áp lại nhô lên, ngự trị một màn đêm u tối. Tám giờ, tám giờ rồi mà nước mắt nó vẫn chưa ngừng rơi, đôi lúc nó nghĩ, có phải như thế là nó sai không, anh vẫn chưa ngỏ lời với nó mà, chắc gì anh yêu nó, nó chỉ là yêu đơn phương thôi, không có quyền ghen tức về việc đó, đúng không?
- Thôi, ở bệnh viện cũng lâu rồi, t với m về đi Min!
 - Khoan đã, trời đã tối rồi, chắc Mai cũng.....
 - M im đi, đừng hiền như vậy nữa, đừng nghĩ đến cái con nhỏ chanh chua như vậy nữa, nó là con lão toét, nó bị như vậy là đáng đời nó lắm rồi, như thế là còn nhẹ, t mà tên tài xế lúc đó, t tông thật mạnh cho nó tử vong tại chỗ luôn! Haha
 - M im đi, nhỏ tiếng lại xúu, đang ở hành lang bệnh viện đó, dù gì thì...

- Haizzzz, thôi đi, cứ để nó bị vậy, dù gì thì cũng có Ken chăm sóc nó rồi, m lo gì nữa chứ, chỉ tổ rước họa vào thân. Nó gây bao nhiêu tội lỗi, giờ bị vậy cũng đáng, may cho nó là chỉ bị thương ở đầu, còn chưa chịu chết!

- Thôi mà, cùng lắm là về mà, m đừng nói nữa, tội nghiệp Mai lắm!

- Cô vừa mới nói gì?! - Bỗng Ken từ đâu tiến lại phía nó và Gum, hần giọng lên tiếng

- Tôi nói có sai sao, nó không chết là may rồi, thứ chẳng choẹ như nó, sống ở đời như vậy, chật đất! Thà anh đi mà lo cho Min này, vừa hiền, vừa dễ thương, lại không đòi hỏi nhiều, không phải rất tốt sao? Còn....

- Chát! - Kên tức giận, tát vào má của Gum, vẻ mặt của anh bây giờ nhìn không khác nào một con ác quỷ cả, ác quỷ đã hiện hình rồi, và Gum đã chọc điên cơn tức giận của ác quỷ.

- Ai cho cô nói Mai như vậy chứ, cô nên sửa lại thói ăn nói của mình đi, còn Min, tôi và cô ta không hề có quan hệ gì hết, chỉ là một cuộc hôn nhân giả tạo mà thôi, nhanh chóng sẽ kết thúc thôi!

Cái gì chứ, anh vừa mới nói gì vậy, anh không còn tin vào mình được nữa rồi, chính anh đã nói ra những lời đó, lỡ làm cho nó tổn thương nữa rồi. Tại sao anh lại nói những lời như thế chứ, chết rồi, nó...nó lại tổn thương nữa rồi!

- O, Min...tôi...tôi...xin....

- Hm, không sao, tôi cũng hiểu mà, cuộc hôn nhân này, trước giờ chỉ là do tôi đơn phương thôi, đối với anh, nó chẳng quan trọng gì cả, anh thật ra chỉ cần nói với ba mẹ anh, cuộc hôn nhân sẽ lập tức bị huỷ bỏ liền mà. Nếu anh thấy tôi có vẻ chướng mắt, tôi sẽ lập tức dọn đi, tôi không muốn làm vật cản đường anh đâu. Nếu anh không thích, anh cứ nói đi, không sao đâu, trước giờ tôi luôn là kẻ vô dụng, ai nhìn cũng ghét, anh không thích tôi là đương nhiên.

- Min m đang nói cái gì thế, gì mà không thích m chứ, t thích m mà, ai cũng bên m mà, còn có t, Bun, Quân nữa cơ mà, m quên tụi t rồi sao?

- Min...tôi...tôi không có í đó mà! Tôi chỉ lỡ miệng thôi

- Hửm, không phải lỡ miệng à nha, tôi biết mà, thường thì đó là lời nói từ trái tim bộc xuất, tiếc cho tôi, từ trái tim không phải là lời yêu thương.

- Cô...đừng như thế nữa, tôi...

- Anh im đi, cái tát hôm nay, tôi sẽ nhớ rõ, còn nhớ rõ hơn về chuyện anh làm tổn thương Min của tôi, nhớ đó, anh đã đánh mất Min rồi!

Nó và Gum cùng nhau rời khỏi bệnh viện đó, nước mắt nó rơi từng giọt, từng giọt ướt đầm cả gương mặt bé xinh, còn Gum, cô tức giận lắm, không tức vì cái tát của anh, mà tức vì anh làm nó tổn thương, trên chiếc xe Ferrari, hai người con gái, hai tâm trạng buồn bực khác nhau, màn đêm hôm nay, ngập tràn trong nước mắt của tình yêu.

Có bạn nào cần thuốc trợ không hả, Jen cho nà! Jen cũng sắp lên cơn rồi đây, ức chế dễ sợ. Coá bạn nào đoán được NỘI DUNG phần tiếp theo hem nèk, phần tiếp theo hơi bị gây cần à ghen, đoán đúng có thưởng à nha! Câu này hơi khó hà?! Trả lời được không nà, lấy 3 bạn đầu thôi nha.

19. ! - Chap 19 : Quyết Định Quên!

- 23h , sân sau của bệnh viện -

Ánh trăng tròn sáng rọi khắp sân, bóng dáng của một người con trai mệt mỏi in hình xuống mặt đất, in xuống bụi hoa Tulip thơm ngát :

-Làm như vậy...là đúng hay sai ?

Hắn tự hỏi chính bản thân mình, lâu lâu liền hơi nhăn mày:

-Ai làm ơn nói đi...tôi...nên chọn ai đây HẢ ?!!!! - Hắn gào lên, đôi mắt hướng nhìn bầu trời đầy sao

[Min : Ta làm sao biết được hử con -_- con tự quyết định đi :3 rồi ta sẽ giúp]

Mai hướng đôi mắt ra cửa sổ, nhìn bóng dáng hần ngồi ghế đá, bờ vai khẽ run..hần...khóc sao ? Cô chưa từng thấy hần khóc...từ khi quen cô cho đến khi chia tay cô...[-_- là do cô không thấy thôi]..khóc sao ? vì nó ư? . Nhìn những vết thương trên người đang dần bị mờ đi vì màu vẽ, chiếc kim truyền nước chỉ dán vào và nghĩ lại số tiền mua chuộc bác sĩ, đôi mắt cô thoáng buồn. Cô có nên dừng lại hay không ? Tất cả là vì hiện giờ cô chưa muốn chết..cô rất cần tiền..

“Cạch”

Đang suy nghĩ mông lung, bỗng tiếng cửa mở làm cô giật mình quay lại:

-Sao rồi, cô em yêu dấu của chị?

-Chị..

Hồng Anh bước vào, mái tóc highlight đỏ xóa ngang lưng uốn xoắn, trên tay cầm bó hoa hồng đỏ:

-Hong Anh..chị...em..

-Sao nào?

Hồng Anh nhìn những bông hoa hồng đang nở rộ, khoe môi khẽ nhếch lên. Hồng Mai khẽ run người:

-Sao vậy, em lạnh sao ?

Bước tới gần đưa em của mình, đôi mắt Hồng Anh dần dần lạnh hơn, Hồng Mai sợ hãi lùi sát tường. Hồng Anh lấy từ trong bó hồng ra một khẩu súng lục khiến cho cô mặt trở nên trắng bệch. Chĩa họng súng vào giữa trán đứa em gái, Hồng Anh nhếch môi:

-Hôm nay ngày mấy?

-D..dạ 15/12...

-Được rồi...ngày này tháng này năm sau sẽ là ngày đổ của mày

-Chị...chị...ngày mai em sẽ đưa chị tiền mà...em hứa..!

-Hừm...được thôi...nể tình chị em..tao sẽ cho mày ngày mai...nếu như không thì...mày hiểu rồi đấy!

Nói rồi, Hồng Anh bỏ đi, để lại Hồng Mai ngồi co ro trên chiếc giường bệnh.

Biệt thự họ Trần

Màn hình laptop sáng chói rọi khắp cả căn phòng màu xanh lam xinh xắn, nó ngồi trên giường, gõ chữ :

*Min : Stemp

*Gum : Frinky

- .abcdyfg.com -

“Stemp : tao không ngủ được”

“Frinky : thôi nào, cô gắng lên, hán ta chỉ là một tên...một tên..không xứng đáng dành cho mày”

“Stemp : nhưng tao...”

“Frinky : nhưng nhị cái môn...tao là tao nhịn lắm ấy, chứ không tao tát hần xéo hàm (’ ’)o”

“Stemp : =)))) cảm ơn’s mày nha Gum”

“Frinky : Ồ :))) bạn mày nên tao biết mà...”

”Stemp : Ồ :)))

“Franky : buồn ngủ chưa ? 1 trận Gunny với tao :3”

“Stemp : Ô tê, mà tao không ngờ mày con chơi đấy =))”

Gạt đi nước mắt đang lăn dài trên má, nó cười hạnh phúc, được rồi...quên hẳn...nó vẫn còn Gum, Bun và Quân mà :))

.

..

.

THE END :3 Tự nhiên Min vui nên là Min ghi :) ngắn là do có nguyên nhân :) vì chap 20 Jen sẽ ghi :3 nên...thôi lảm nhảm đủ gòi :)))) chúc mọi người nắm điểm 8-9-10 trong giấy nhova :3

20. ! - Chap 20 : Đi Chơi Đầu Năm

Do hôm 1.1 bận nên Min không ghi được nha, mong mí bạn thông cảm :3 thôi thì coi đây là quà đầu năm đi ha :*.* - bạn Jen gửi lời xin lỗi vì không ghi được nên Min viết thay

Vùi mình vào trong chăn bông ấm áp, nó cau mày cố gắng ngủ để quên đi hẳn, cho dù giờ đã là 5h sáng, nó vẫn phải ngủ..ngủ..để quên đi.

1’

2’

5’

-A...

Nó ngồi dậy, vò đầu, không ngủ được nha. Bước ra ngoài ban công, nó nhắm mắt xoa đi mệt mỏi, gió lạnh quất vào người nó từng đợt nhưng...liệu cơn gió ấy..có lạnh như tim nó không?

“Tell me something...I need to know..”

(Love me harder - Ariana Grade)

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nó đi tới cầm lên nghe:

-Alo..

-Min hả? Ngủ chưa?

-Gum? Tao không ngủ được

-...Nè...ngày mai là năm mới rồi đây...hay...hôm nay mình đi qua Nhật chơi đi, ngắm pháo hoa ở đó

-Đi 2 đứa sao?

-Không..tao rủ thêm Bun và Quân

Nó khẽ cười phì...thấy trai đẹp là tươu tươu. Gum đầu dây bên kia nghe tiếng cười của nó liền nhăn mặt:

-Cười gì hả?

-Không có gì..phì..

-Nói mau!

-Thì...mày thấy trai là tươp tươp...à thôi tao đi đặt vé đây...pái pái..!

Nó vội vàng cúp máy trước khi nghe trận lờ đờ của Gum.

7h30

“Mời hành khách có chuyến bay...từ Tp.HCM đến Nhật Bản..bla..bla”

-Đi thôi...

-Yay~!

2 chàng trai nhà ta : 1 chàng tay cầm chiếc balo hồng phấn, vai đeo chiếc balo xám, tay kia thì cầm cổ tay nàng mặc chiếc váy hai dây màu hồng nhẹ, chiếc giày búp bê hồng đính nơ trắng. Chàng kia thì lại đeo chiếc tai nghe đen, vai đeo balo xanh phấn, tay cầm balo đen, tay còn lại thì nắm tay nàng mặc chiếc áo khoác trắng, váy ngắn chưa tới đầu gối đen, giày bốt trắng:

-Quân...

Nó siết lấy tay anh. Anh luôn bảo vệ nó, ở bên nó khi nó cần..nó rất cảm kích anh nha :

-Sao?

-Tôi...à không...không có gì...

Anh chớp mắt nhìn nó, nó...thật khiến người khác muốn bảo vệ. Sau khi lên máy bay, Bun và Quân liền nhõng nhẽo không ngồi kế nhau với một lý do hết sức...chuối lý : do 2 chàng rất đẹp trai..ngồi kế nhau...bị bu ai cứu? rồi bị nghĩ là gay nữa >< *t/g=“” không=“” cố=“” ý=“” xúc=“” phạm=“” gay=“” đầu=“” (vì=“” đây=“” cũng=“” là=“” một=“” fan=“” yaoi=“” :3=“”>

(Min : ng ta gọi là lợi dụng -.- máy bay đâu có cho ra khỏi chỗ đâu mà bu)

Nó ngồi sát cửa sổ, nhìn mây. Quân ngồi kế bên, đeo chiếc tai nghe. Bun - Gum ngồi phía trên, Gum cầm chiếc Iphone chơi game, Bun ngồi PSP -.-|||. Nói vậy chứ 2 chàng làm sao mà tập trung được khi hơn 15 con mắt của các nàng trên máy bay nhìn mình.

-Ohayo Tokyo!!!!

Gum vừa bước xuống máy bay là hét lên làm Bun tức muốn hộc máu...cậu phải xách đồ thế này mà...không quan tâm tí nào mà lại quan tâm cái Já Pàn =))) . Ngay cả 2 balo của Quân và nó đều giao cho Bun. Quân bước xuống máy bay, bế nó trên tay. Nó ngủ ngon lành trong tay Quân, tối qua nó đâu có ngủ gì.

Bắt taxi về khách sạn Harstay *ché*, 4 đứa đi về phòng...khách sạn này là của nhà Quân nên anh liền được ưu tiên phòng 4 người. Cất đồ xong, cả bọn liền rủ nhau đi dạo. Vào các quán ăn, khu điện tử, anime-manga shop, v.v:

-Này...hình như Min lạ lạ đúng không?

-Ye..tao cũng nghĩ vậy..

Bun ghé tai Quân hỏi nhỏ, cả hai đều nhìn Min. Gum liếc ra sau nhìn 2 tên kia, rồi quay qua nhìn Min đang nghe nhạc:

-Min..

-...

-MIN~!!

-Gi?

Gum thật muốn đánh chết người con gái này nha, cho dù có là bạn thân cô đi chăng nữa...thật ngốc mà..Nó khó hiểu nhìn Gum đang nghiêng răng giận dữ. Rồi bỗng nhiên, nó cau mày định vai Gum, đầu đau như búa bổ:

-Min...!!

Quân chạy tới, lo lắng nhìn nó, sắc mặt nó giờ bỗng nhiên tái mét, trán lấm tấm mồ hôi. Nó cau mày, sáng giờ nó bắt đầu mệt nhưng...bây giờ thì..rồi nó ngất liệm, Quân vội vàng đỡ nó, bế nó ôm chặt trong lồng ngực:

-Đi tới bệnh viện mau lên!!!

Bun vội vàng hỏi người đi đường:

-Doko no byōin ni irai suru ni wa? (Cho hỏi bệnh viện ở đâu)

-Kōsaten ni chokushin shi, sasetsu (Đi thẳng rồi đến ngã tư quẹo trái)

-Arigatou!! (Cảm ơn)

[Min : chả biết đúng hay không nữa =)))]

Bệnh viện - *Bác sỹ đối thoại đều tiếng Nhật*

-Đến trễ một chút là coi như tiêu, các cô cậu thật là, bạn mình sốt mà cũng không biết, bla..bla

Ông bác sỹ mặc áo blu trắng cau mày giáo huấn cho Gum,Bun,Quân một trận làm 3 người cực kì khó xử. Sau hơn 10', cuối cùng ông mới cho họ về:

-Nhớ đấy, trong vòng 3 ngày không được đi ra nắng, có biến chứng gì phải tới nghe rõ chưa!!

-Vâng Boss! cảm ơn!

Cả 3 cúi chào đầy nghiêm trang -.-. Sau khi rời phòng bác sỹ thì lại đi tới phòng nó đang nằm. Mở cửa bước vào nhìn nó đã tỉnh và đang ngồi dậy, Quân liền đến gần:

-Ổn chưa?

-À..rồi..

-...-Quân tối mắt rồi hét- cô thật ngốc hết chỗ nói, sốt cũng không nói một tiếng, cô thật làm tội này lo muốn chết, cô...

Nghe Quân nói, mắt nó ngấn nước. Quân liền giật mình, nghĩ rằng mình nói hơi lớn tiếng liền áy náy xin lỗi:

-Tôi...xin lỗi..

-Oa...

Nó khóc, khóc cho những người lo cho nó, khóc vì tình bạn và...khóc vì sự quan tâm đặc biệt ấy. Gum đứng kế đó cũng bật khóc, ôm chầm lấy nó. Quân tròn mắt nhìn rồi ánh mắt anh đầy sự dịu dàng.

7h30' tối

Xuất viện rồi đi coi phim, ăn xong, Gum liền nói ra ý kiến khi đang đi ngang qua tiệm bán Kimono:

-Nè..tí nữa có pháo hoa..mặc kimono đi

-HẢ ?!!!

-Hả gì..?

Gum liếc mắt nhìn BUn đang há hốc mồm. Bun liền ngậm miệng:

-À..cũng được..hay...:clap clap:

11h59'

2 chàng trai từ khi 2 nàng mua kimono mặc tới giờ 5 tiếng vẫn say mê nhìn. Nó trong bộ kimono xanh nhạt, tóc búi cao. Gum trong bộ kimono hồng, tóc xỏa lệch. Thật ra...có hơn 50 chàng trai đều say mê:

“Bùm”

-Oa...

Nó và Gum đều cười tươi rồi nhìn pháo hoa, thật đẹp. Quân và Bun khẽ cười, Quân ngồi xuống kể nó:

-Min...

Nó quay qua nhìn:

-Sao

“Chụt”

QUân hôn nhẹ má nó rồi cười. Nó tròn mắt rồi đỏ bừng mặt quay đi. Anh nhìn rồi quay qua ngắm pháo hoa sáng rọi bầu trời đêm :Thiệt là...vui quá đi mất

21. - Chap 21: Bạn Hay Thù ?

Sáng hôm sau

- Cách- Cánh cửa trắng dần mở ra, một người đàn ông mặc chiếc áo blouse trắng bước vào. Mai đưa ánh mắt vô vọng nhìn bác sĩ, bờ môi nhỏ khẽ mấp máy

- Bác sĩ.....tôi...tôi muốn xuất viện.

- Xin lỗi nhưng cô không thể xuất viện được!

- Tại sao chứ, bây giờ tôi có tiếp tục ở đây thì sao, tôi cũng chỉ lấy được tình cảm của anh ấy bây giờ thôi, vả lại tôi thấy không cần thiết phải gặt mọi người nữa, thể này là quá đủ với tôi rồi

- Cô biết nghĩ vậy cũng tốt, nhưng mà thành thật xin lỗi cô, để bảo đảm khối u không đè lên dây thần kinh não của cô, chúng tôi buộc cô tạm thời phải ở lại để chúng tôi theo dõi

- Cái gì! Khối...khối u ?

- Vâng, cô chưa đọc bảng xét nghiệm đó sao ? Kì lạ, tô đã đưa cho cô Hồng Anh,chị của cô rồi mà.

- Ông đưa cho chị tôi?

- Phải, tối hôm qua, khoảng lúc 23h, tôi đã định đưa bảng xét nghiệm đó cho cô, nhưng mà thấy chị em cô đang nói chuyện nên tôi cũng không muốn làm phiền, sau đó tôi đã đưa trực tiếp cho chị của cô.

Quả thật là có đưa bảng xét nghiệm đó sao, tối hôm qua rõ ràng cô đâu có thấy gì,nhưng nếu bác sĩ nói đưa cho Hồng Anh thì.....thì ra là Hồng Anh. (giải thích : ấy dà, nếu đưa cho Mọc Thị Hồng Anh á thì coi như là cái bảng xét nghiệm đó của chị Mai mình đi tong rầu)

- À, chị tôi chắc là quên không đưa cho tôi, nhưng ông nói tôi có khối u, vậy ông có thể in lại bảng xét nghiệm đó cho tôi được không ?

- Ừm, cũng được thôi, cô chờ tôi một lát, lát nữa tôi sẽ cho người mang vào cho cô, thật hiếm khi thấy người bệnh như cô lại có thể lạc quan như vậy. Nếu là người khác chắc đã thất thần lên rồi.

- Uhm !

Cánh cửa lại đóng sầm lại, lại một mình Mai bơ vơ trong căn phòng trắng xoá xộc mùi thuốc men. Cái cảm giác cô đơn lại ập về như bao trùm cả căn phòng bệnh, Mai cuối gục mặt xuống gối, mái tóc xoã dài xuống, những giọt nước mắt nóng hổi rớt xuống thấm vào gối. Cái cảm giác như mất tất cả, cái cảm cảm giác đau đớn nhất của con người.

“Làm nhiều chuyện ác thì cũng sẽ có ngày gặp quả báo thôi, trước đây mày luôn luôn ức hiếp, khinh bỉ mọi người, chia rẽ người ta, mày hạnh phúc cũng đã lâu rồi, đến lúc bắt chước người ta tập cách sống đầy sóng gió của cuộc đời rồi, mày đâu hạnh phúc mãi mãi được. Không sao đâu Mai à, cuộc sống luôn cho mày cơ hội thứ hai mà, ngày mai, đó là ngày mai mày sẽ bắt đầu lại Mai nhé, làm lại hết Mai nhé, phẫu thuật xong sẽ quên hết nhé, khôngg nhớ đến mọi thứ nhé, làm lại người tốt nhé. Không khóc Hồng Mai, không khóc. Cố lên ! ”

- Keng !

- Tiệm cháo Mini Smile xin kính chào quý khách!

- Cho tôi một tô cháo thịt băm!

- Dạ!

- Trời ơi, đẹp trai quá hà!

- Má ơi, ” mỹ giai ” !!!! ><>

- Đẹp gì mà đẹp dữ vậy trời, tôi mà được tôi bỏ luôn ông già ở nhà để tình nguyện đi theo hầu hạ anh ấy!

- Dạ của quý khách đây ạ!

- Bao nhiêu tiền thế ?

- Dạ !

- Bao nhiêu ?

- Dạ !

- Nè cái cô này, làm gì thế, tôi hỏi cô bao nhiêu ?

- Ô dạ dạ xin lỗi quý khách, tại...tại quý khách đẹp trai quá í lộn tại tôi bất cẩn, xin lỗi xin lỗi nha! Của quý khách 20 ngàn !

- Nè, rút giùm đi, tay tôi đang bận rồi

- Dạ..dạ tờ nào ?

- Tờ nào mà chẳng được !

- Ô dạ dạ! Tiền thôi đây ạ !

- Khỏi đi, ra mở cửa giùm !

- Dạ

- Keng ! Xin tạm biệt quý khách

Hoboy vừa ra khỏi quán là i như rằng mấy bà đó lại la rần rần lên

- Ê, chời ôi, đại gia nha, bóp nhăm tiền !

- Vừa đẹp trai, vừa giàu, lại còn nhìn rất là phong lưu, trời ơi, xin hãy cho con được nhìn anh ấy thêm một lần nữa, đẹp chết mất!

Vâng và bla...bla....bla...

Ngoài đường cũng không kém gì nhưng lời xì xầm với main chính của chúng ta. Nhưng trông tình hình bây giờ quả thật main chính rất là mất hình tượng a ~! Tay trái cầm bịch cháo nóng hổi mới mua, tay phải cầm giỏ trái cây, vai quần cái áo khoác quanh mình, đầu tóc bù xù, mặt như 8 năm rồi chưa rửa, đã thế chàng còn tiện chân xot đôi dép đi trong nhà màu...hồng phấn. (ầy dà, là do trong nhà vẫn còn có đôi dép của nó để quên, mà chàng của chúng ta thì lại nhớ không muốn cất vào, sáng lại đi vội nên xot nhầm.)

Ấy thế nhưng, tuy là mặt mộc nhưng mà vẫn làm cho mấy chị chết ngắc vì cái nhan sắc ” chuối ” này.

Bước vào bệnh viện, Ken nhanh chóng bắt thanh máy lên, chạy ù vào phòng bệnh của Mai, nhưng lại chẳng thấy Mai đâu. Đang định đi tìm thì Mai khập khểnh bước vào với ống truyền nước biển.

- Em đi đâu thế ? Sao lại thành ra thế này rồi ? Mốt đừng tự í đi lung tung khi anh chưa tới nghe chưa?
- Biết rồi, anh từ lúc nào mà như ba em vậy, mà em chỉ đi vệ sinh thôi, nhưng nhìn lại bộ dạng anh kìa, như là mới vừa ngủ dậy ấy mà phải nói mồ hôi mồ kê đầy mình, anh mới chạy giặc về hả ?
- Gì chứ, anh quan tâm em thôi, mà cũng tại em, ai kiêu em sáng nào cũng đòi ăn nào là canh, rồi cháo, rồi trái cây.....thế nên anh tiện thể đem theo một lượt, vào đây em thích gì cho em ăn cái đó. Cũng tại em mà anh mất hết hình tượng đấy thôi. Còn chưa bắt đèn em.
- Gì, ai kêu anh mang nhiều thứ như vậy đến làm gì, nói anh biết trước nha, em ăn không hết đâu à, phần còn lại anh phải tự ăn đó.
- Thôi không đùa nữa, sáng giờ bác sĩ đã sang đây khám bệnh cho em chưa?
- À, rồi!
- Thế nào rồi, bệnh tình đỡ hơn chưa, có cần phải phẫu thuật không ?
- Ồ
- Haisssss, tự nhiên lần trước bác sĩ bảo với anh em sẽ không tỉnh lại nếu như không phẫu thuật, ai dè, em không những tỉnh mà còn khoẻ re hà, đã thế còn ăn nhiều hơn trước.
- Ken!
- Gì thế?
- Bác sĩ...bảo em phải...
- Phải gì ?
- Bác sĩ bảo em phải làm phẫu thuật do khối u.
- Cái gì, khối u à!
- Đúng vậy, là khối u do máu bầm tụ lại, là do.....

Cách đây 2 tiếng

- Là do máu máu trên não bộ của cô bị vật chắn không thể lưu thông, thêm nhiều tác hại do thuốc nên làm cho máu cô bị nhiễm độc, lâu ngày máu độc tích tụ lại trở thành máu bầm, do lại càng không thể lưu thông nên máu độc đó mới tụ lại thành khối u. Không những vậy mà khối u này còn là khối u ác tính, lại còn hay di dời chỗ tích tụ vì thế nên nếu cô không thực hiện ca phẫu thuật này tôi e là máu bầm nhiều ngày quá sẽ lại càng tạo ra thêm nhiều khối u hơn nữa, sẽ dễ ảnh hưởng đến tính mạng cô.
- Nhưng mà tôi làm gì mà lại có máu bầm chứ, lại còn máu không lưu thông, bác sĩ ông nói rõ hơn đi!
- chỉ có hai trường hợp. Thứ nhất là do cô hay thức đêm, lại hay suy nghĩ hay tập trung quá nhiều vào một việc gì đó, khiến cho máu không lên được tới não, dần dần không được lọc, dẫn đến có nhiều máu độc hại tạo nên máu bầm, sau đó máu bầm tích tụ thành khối u
- Hai là do cô sử dụng ecstasy với một liều lượng vượt quá mức quy định làm cho máu độc hại tạo thành máu bầm và thành khối u.

- Nhưng mà bác sĩ à, tôi không thức đêm được, trước giờ chỉ 9h là tôi đã lên giường ngủ rồi. Tôi cũng không dùng ecstasy.
 - Thế cô có hay sử dụng thuốc an thần không?
 - Không có, những điều ông nói hoàn toàn không
 - Vậy sao, thật kì lạ, vậy thì để chúng tôi tiến hành xét nghiệm máu để xem trong máu của cô có bất kì chất độc nào không, khi đó mới xác định được.
 - Được rồi! Cảm ơn bác sĩ!
- (chú thích: ecstasy có nghĩa là thuốc lắc. Hay còn gọi là thuốc an thần)
- Chẳng biết mấy cái trên có đúng không, mong các bạn nhắm mắt cho qu giùm Jen nha.

Hiện tại

- Đúng vậy, là khối u đó máu bầm tụ lại !
 - Máu bầm, em có máu độc sao, nếu không sao lại có máu bầm !
 - Đầu nhất thiết phải là máu độc tụ lại lại, bác sĩ nói đây là khối u nhiều năm rồi, chắc có lẽ do em uống cafe nhiều quá mà
 - Đừng xạo, cafe thực chất chỉ làm em mất ngủ, em trước giờ lại không uống cafe, lại không hay thức đêm. Ngoan, nói thật cho anh nghe, nguyên nhân là gì
- Mai bỗng bật khóc, giờ mà nói ra sự thật máu bầm của cô là do thuốc lắc tạo nên, như vậy, Ken sẽ không tin và sẽ tìm cho ra sự thật, đến khi biết sự thật rồi thì sẽ ra sao .
- Em...em không...
 - Em gái, sao mới sáng sớm mà đã phải khóc rồi vậy ?
- Hồng Anh bước vào với một gương mặt " nai tơ ", tay còn xách theo mấy giỏ đồ cùng với một xấp giấy tờ và chỉ một cây bút bi xanh.
- Cô đến đây làm gì ?- Ken đưa ánh mắt hình viên đạn nhìn Hồng Anh, ánh mắt như muốn bắn chết cô tại chỗ.
 - O hay, tôi đến đây thăm em gái tôi, không được sao ? Hay là anh muốn tôi phải nhìn em gái tôi như thế này mà ngay cả một lời hỏi thăm cũng không nói được ? Thế thì đầu xúng là chị.
 - Cô...
 - Cứng họng rồi à, biết điều thì làm ơn, đi ra ngoài đi, để tôi và em gái còn có chuyện để nói với nhau.
 - Đừng hòng !
 - Không sao đâu, anh ra ngoài đi, để em nói chuyện với chị ấy được rồi, không sao đâu. Nếu có chuyện gì em sẽ báo cho anh biết được chứ ? Không sao đâu mà! Hay là anh đi xuống canteen ăn gì đi, này giờ anh chưa ăn gì mà
 - Hừ, thôi được, nếu có gì thì gọi ngay cho anh hiểu chưa ?
 - Dạ
 - Cách
- Cánh cửa đóng lại, lại một người đi ra, giờ thì hai chị e ngồi đối đầu nhau trong căn phòng bệnh, người thì vẻ thảnh thơi, cứ ngồi mà nhìn trời nhìn mây, chẳng để tâm ai đó. Người thì lộ vẻ cáo già cả ra mặt
- " Em gái " ? Chị móc cái từ đó từ thùng rác nào thế ?
 - À, lấy từ em gái này mà thôi

- Chị làm tôi nổi hết cả da gà, chị cứ làm như là cứ giả bộ như thế thì không ai thấy được bản chất ” cáo ” trong người chị vậy. Xem lại đi, đánh phần dày cổ nào thì lông cáo cũng lộ ra thôi. Còn chưa nói đến cái đuôi dài của chị kia lết phết dưới đất, nhìn thật bẩn mắt.

- Em gái à, mày nên nhớ, dù cho chị mày có cáo hay người chẳng nữa, chúng ta vẫn là chị em.

- Hừ, chị chỉ là một con chó được mẹ tôi nuôi thôi. Mẹ nuôi đem chị về nuôi là cũng nhân đạo rồi, chị dù sao, cũng chỉ là đứa con ngoài giá thú của ba tôi thôi. Mẹ chị lại là một con hồ ly tinh đi giết chồng người khác, xét ra, chị cũng không bằng được con chó đâu.

- Ô, tính dùng chiêu này để chọc chị giận sao, không đâu, mày nên biết một chuyện, bây giờ, ba đã mất hết lòng tin vào mày, đứa con ngoài giá thú như chị có khi bây giờ lại có lợi thế hơn con bệnh hoạn như mày.

- Tôi sớm biết đã có ngày này rồi, chị không cần phải lo cho tôi đâu.

- Xem ra chị không lo không được rồi, mày vẫn quá ngu ngốc, sẵn tiện báo cho mày một tin buồn. Mày biết không, trong đầu mày đang có một khối u đó, ha ha, mày biết vì sao không ?

- Tôi biết chứ !

- Mai à, kết quả xét nghiệm của mày đã có rồi, hay là để tao nói cho mày biết nha. Lúc này, tao đang vào đây thì y tá đã đưa cho t bảng xét nghiệm máu của mày này. Tệ thật có ai ngờ được một thiên kim tiểu thư của một tập đoàn lớn nhất nhì thế giới, lại ăn chơi sa đọa, dùng những thứ không nên dùng để rồi giờ đây, rơi vào tình cảnh như hiện giờ.

- Chị...chị...tôi như hôm nay là do chị thôi. Thực chất chính chị đã hại tôi. Tôi không hề sử dụng nhưng thứ đó, là chị đã hại tôi. Chị thật đáng chết!

Mai tức giận nghiêng răng nhìn Hồng Anh, thật đáng ghét, cô thì lấy tư cách gì mà nói như thế với Hồng Mai này chứ. Mai giận dữ lao tới phía con cáo đáng ghét đang đứng, cô dùng sức của mình xô Hồng Anh té ngã, vốn dĩ định tát cho Hồng Anh một cái nhưng thật trở trêu, Hồng Anh lại mạnh hơn cô, lật ngược tình thế xô cô xuống, nhanh chóng rút một khẩu súng ngắn chìa vào đầu Mai, dùng tay bóp chặt cổ Mai

- Mày cũng giỏi lắm, dám chống lại tao cơ đấy, nhưng không may cho mày, tao mạnh hơn, thế nên lại thành ra như thế này !

- Để rồi coi, mày bây giờ đâu làm gì được, chỉ có thể lớn giọng thôi, mày nên nhớ, tao chỉ cần nói một tiếng, thì mày sẽ lập tức bị gạch tên trong danh sách gia đình họ Ngô này vĩnh viễn

- Haha, thật là, mày thật là ngu ngốc, chậm hơn tao rồi, bây giờ, chỉ cần tao nói một tiếng thì mày mới là người bị gạch tên vĩnh viễn khỏi nhà họ Ngô, khi đó, đại tiểu thư là tao, khi đó, tài sản là của tao. Thế nên, mày nên bỏ cuộc đi, tao sẽ không để phải sống dưới trướng mày nữa, con khốn !

- Mày...,mày, khốn nạn !

- Haha không ngờ phải không, mày thử nghĩ xem, liệu ba yêu có đồng ý khi mà cô con gái của mình lại hư hỏng như thế chứ! Ha, tốt nhất nên xuống dưới mà báo mộng cho tao hằng ngày

- Buông tao ra, cứu tôi với cứu tôi, có người muốn giết tôi, cứu tôi với, có ai không ? Cứu tôi - Mai dùng sức la toáng lên mục đích để người trong bệnh viện nghe được và đến cứu, nhưng chờ rất lâu vẫn không ai đến, Hồng Anh thì điên loạn chìa súng vào đầu cô, Ken thì đi đâu không biết, người thì sao chẳng thấy ai, làm ơn, cứu tôi với, tôi...tôi...sắp kiệt sức rồi!

- Nhanh nào, sao không ai đến cứu mày vậy, nếu thế thì tao nhả súng vậy. Vĩnh biệt, em gái !

- Đùng ! Đùng !

Sân bay Quốc tế Tân Sơn Nhất

- Welcome to Vietnam!

- Woa! Về lại Việt Nam rồi, sướng quá đi, không khí thật trong lành ! Hít hà hít hà (Jen: Má này hít lấy hít để cứ như là chưa từng được sống á)

- Phải phải, thật là tuyệt vời, tuy hơi nặng một chút nhưng mà phải công nhận là về đây rồi mới thấy sướng thật nha, đúng là không đâu bằng nhà mà!

- Nè, hai người mau phụ coi, đồ đạc quá trời đã không thềm xách phụ mà còn đứng đó ngấm khí trời nữa hả !

Hai tiểu thư quay lại nhìn thì hổ hàng với hai cha nội đang nai lưng ra vác ” cả tá ba lô ” cái nào cái nấy to đùng, liền vội vã chạy lại.

- Ngoa, xin lỗi mà ! ^+^ nhưng mà giữa ” chời ” nặng thế này không lẽ muôn hai ” liễu yếu đào tơ ” như chúng tôi phải dùng bàn tay ngà ngọc này để xách những cái balô nặng nề chứ ? - Con Gum chu mỏ, người lác qua lác lại, nhõng nhẽo không chịu làm theo lời Bun, đã thế nàng ta còn cười vì cái dáng * xách đồ quái cặp * của đại thiếu gia, sau đó quay lưng chạy đi mất tiêu.

- Đứng..đứng lại, b..bổn thiếu gia mà bắt đ..được cô, cô sẽ chết, mệt..mệt dễ sợ ! - Bun chịu không nổi nữa, bỏ hết xuống, ngồi thở hồng hộc, mồ hôi ướt đầm khuôn mặt điển trai. Thế nhưng, nhiều đó là gì với anh, mấy mẹ ở sân bay vẫn cứ...

- Đẹp trai thiệt nha, tui là tui kết cái anh mà đang ngồi á, mồ hôi chảy xuống nhìn anh ấy bánh ghê luôn nha !!!!!

- Tui thấy á, cái anh kẻ bên cũng đẹp không kém nha,

Bla...Bla...Bla...

- Có cần tôi phụ không ? - Nữ chính này giờ cũng được lên tiếng, không như Gum, nó cúi xuống dịu dàng hỏi, làm cho Bun thì ngỡ ngàng, Quân thì nhìn chăm chăm, Mấy cha nội ngoài kia thì chảy nước miếng, nhưng mà nữ chính không đáng yêu đến thế - Nhưng chắc tôi không phụ đâu, anh tự xách đi, dù gì thì cũng là hình phạt của anh, poai poai ! Đi trước nhé ! Nhớ phải mang đến tận nhà cho tôi đó nha!

Mìn như tạt một thau nước lạnh vô người Bun với câu nói đó

- Đậu phọng ! Hai cô được lắm ! Chờ đó, nỗi nhục này TUI sẽ trả thù ! * QUÂN TỬ TRẢ THÙ MUỖI NẤM CHƯA MUỖN *. Quân, tôi với anh cùng tác chiến !

- Đẹp đi, đây là trò chơi của anh và họ, đừng kéo * hàng xóm * vào, theo luật thì chỉ có anh bị phạt thôi, xách giùm anh 1 cái balô là phước ba đời của anh đấy. Đừng tưởng Quân * đập troai * này dễ sai nha. A trễ rồi, tôi đi đây ! Poai poai ! Hí hí

- Con bà nhà anh, biến đi, hây, tôi sẽ tự chịu hình phạt của mình, rồi sau này thì đừng hòng tôi giúp anh lại nghe chưa ? Hãy xem ta đi ! Bun gồng mình, để lộ cơ bắp * cuộn cuộn * của mình, hé, một mình anh bợ vớ với 3 cái balô và 2 cái vali ! Hai người này lúc đi thì một cái giỏ cũng không có , vậy mà khi về đồ lại cồng kềnh như thế rõ là muốn ức hiếp người ta ! (Bun bị ức chế thần chưởng) Grừ ! Bun nhà ta sẽ báo thù !!!

- Sao lâu nhỉ ? Nãy giờ vẫn không thấy cô ấy gọi điện, không lẽ có chuyện gì, phải đi kiểm tra mới an tâm !

Ken ngồi chờ ở quán ăn nhanh bên ngã ba cũng đã khá lâu, gần cả nửa tiếng đồng hồ. Toan đứng lên về bệnh viện thì một giọng nói đã ngăn cản anh

- Mà đi đâu ?

- Bun ? Mà làm gì ở đây ???

- Mà đi đâu ? - Bun lạnh lùng lặp lại câu hỏi ấy

- Tao đến bệnh viện

- Thế à, thế có tiện đường về nhà không ?

- Mà muốn gì ?

- Sao mày không về nhà mà lại đến bệnh viện ?
- Tao phải đi, Mai chắc chắn đang gặp chuyện !
- Vậy à, thế thì Min thì sao, cũng đang gặp chuyện đấy !
- Min bị làm sao ?
- Quan tâm sao ?
- Tao hỏi mày cô ấy làm sao ?
- Quan tâm thì mày đừng đến bệnh viện nữa, về nhà với cô ấy đi !
- Mày đừng làm tổn thời gian của tao nữa !
- Mày không lẽ không quan tâm mấy ngày nay Min ra sao sao ?
- Tao...tao có chuyện phải đi !
- Thằng chó, mày thật sự hết thuốc chữa rồi, tao phải đánh mày một trận mới được ! - Bun đập bàn đứng dậy túm cổ áo Ken, khuôn mặt anh lúc này, như là một tên côn đồ ngoài đường, có khi còn hơn thế. Người trong quán hoảng hốt bỏ chạy, họ sợ sẽ xảy ra một trận đánh nhau giữa hai người thanh niên trẻ.
- Mày nhìn lại đi, nếu mày đánh tao ở đây, sẽ rất mất hình tượng đấy !
- Hừ, mày...
- Đánh đi, tao sẽ chịu. Chỉ lo cho hình tượng của mày thôi !
- Với thằng chó như mày bỗng thiếu gia không quan tâm đến hình tượng, bằng mọi giá hôm nay, tao phải đánh mày cho mày tỉnh ra !
- Bốp ! Bốp ! Chát ! - Những tiếng đó cứ liên tục phát ra, Bun liên tục tấn công Ken bằng những đòn đánh rất mạnh. Người trong quán đã bỏ chạy gần hết, trong quán ăn nhanh bên ngã ba bệnh viện, hai người thanh niên đang đánh nhau. Người thì liên tục tấn công, người thì chỉ yên lặng chịu đựng mà không hề phản kháng. Cứ như thế, thì dù là hình tượng đẹp đẽ thế nào, cũng sẽ bị phá hỏng. Đối với Bun mà nói thì bây giờ, anh đang tức giận hơn bao giờ hết, anh giờ đây như con dã thú phun trào hết mọi bức tức trong tâm ra. Anh bây giờ không là Bun thiếu gia nho nhã nữa, anh là Lê Minh Phong thô lỗ, bạo lực trong mắt mọi người. Đánh xong, Bun ngồi xuống, cúi đầu vào trán Ken, cứ ngồi yên như thế đến 5' sau
- Tao xin lỗi mày...xin lỗi mày !
- Không, tao xin lỗi, do tao nóng nảy quá !
- Hi hi, cũng nhờ mày cho tao một trận ra trò, tao cảm ơn !
- Mày là bạn bỗng đại gia, là thằng bạn thân duy nhất của tao, bỗng đại gia không lẽ thấy mày chết ở biển mà không vớt xác mày .
- Ủ, mày là thằng khốn, không bao giờ cứu tao, chỉ vớt xác tao thôi, giờ mày còn không đỡ tao đứng dậy ?
- Ấy da, mày nặng lắm, đừng hòng

1s

.
.
.

2s

.
.

3s

- Đứng dậy nhanh, tao đỡ mày.
- Ờ thì đứng.
- Nè, từ từ thôi.
- Ê, quán người ta tan tành rồi, giờ sao đây ?
- Haissss, ra xin lỗi chứ sao !
- Ủ, thì đi !

Hai người cùng dìu nhau ra khỏi quán, chắc vì có lẽ cả hai cùng là thiếu gia công tử của tập đoàn nổi tiếng, nên mọi người biết điều chẳng ai dám hó hé một tí gì, cũng không dám báo cảnh sát, may hơn là không có phóng viên. Ông chủ quán được bồi thường một số tiền gấp đôi số tiền trước đây được dùng để xây quán. Ngã ba gần bệnh viện đã mất đi một quán ăn nhanh chỉ vì cuộc xung đột của hai chàng trai trẻ. Bùn cuối cùng cũng dìu Ken đến bệnh viện trước, bởi vì dù sao thì Mai cũng đang bệnh, còn Min . Chỉ là thử lòng Ken thôi, thì bỏ qua tất cả cho nhau là được mà !

” Chẳng ai biết, cũng chẳng ai có thể tin họ là bạn bè thân thiết với nhau từ nhỏ, cùng chơi chung, cùng ngủ chung, cùng mơ mộng, cùng ăn chung, cùng là hai chàng trai đầy nhiệt huyết. Tôi chỉ thấy tình bạn thân thiết là dành cho nhau những nụ cười, những niềm vui. Nhưng tôi lần đầu tiên thấy tình bạn của họ, một tình bạn cao cả, chẳng bỏ rơi, chẳng yêu thương, chẳng xót xa, chẳng nhân nhượng. Tôi không thấy ở họ điểm chung của những cặp bạn thân bình thường, tôi chỉ thấy ở họ một thứ mà không ai có, một thứ tình bạn đẹp. Và đặc biệt rất bá đạo, tôi thích sự bá đạo ấy. - Không bao giờ cứu khi cậu rơi xuống biển, cái chính tôi có thể làm là vớt xác của cậu lên sau khi cậu chết... Nhưng nếu như cậu gọi, tôi sẽ cứu cậu dù ở bất đâu, vì cậu là bạn tôi. ”

Xin lỗi để mọi người đã chờ lâu, không biết thế này thì dài chưa ạ ! Cmt góp ý cho Jen nhé ! Về chap sau thì, bạn nào tính ý sẽ đoán được thôi. Đoán thử xem, phát súng đó, Mai có chết không ??? Jen chờ đáp án nha, bạn nào tính ý trả lời được ngay ! Tuy hơi trễ nhưng do việc bạn lần trước Jen không vớt đc cho các bạn, nên giờ CHÚC MỪNG NĂM MỚI trẻ nha ! Iu mọi người !

22. !- Chap 22: Gặp Như Không

bạn Jen đã ghi xong, đáp ứng yêu cầu của các bạn -w- và Min thấy có vài bạn hình như không thích Min nhỉ ? Min không bắt mấy bạn phải thích nhưng mong rằng mấy bạn vẫn tôn trọng Min

Nó chỉnh lại chiếc tai nghe trắng, mắt lướt nhanh qua từng con chữ trong cuốn sách dày cộp

“1.Pablo Picasso (1881 - 1973) Sinh ra tại Tây Ban Nha nhưng Picasso gắn bó nhiều hơn với nước Pháp. Cùng với Georges Braque, ông được coi là cha đẻ của trường phái Lập thể trong hội họa và điêu khắc. Sau khi qua đời, Pablo Picasso để lại di sản gần 50.000 tác phẩm nghệ thuật thuộc nhiều thể loại như tranh, điêu khắc, đồ gốm, ký thác thảo...”

“Bộp”

-Lại đọc nữa à?

Nó bĩu môi ngược lên nhìn người con trai vừa gõ nhẹ cuốn sách vào đầu nó:

-Quân, tôi thích đọc thì kệ tôi!

Quân nhếch môi, nhéo chiếc mũi nhỏ của nó:

-Min ơi là Min! làm sao tôi kệ cô được, ngốc thật!

-Ah..

Nó đỏ mặt, cúi đầu cặm cụi đọc sách. Quân khẽ cười rồi ngồi xuống đối diện nó, dở sách ra đọc. Nó liếc nhìn anh :

-Truyện gì thế?

-Ngốc! đây không phải truyện! là sách về chính trị!

-Woa..anh giỏi thật nha!!

Nó gật gù khen ngợi:

-Haha!!! cảm ơn!!

Quân cười, nó khen anh, anh kỳ thực vui không thể tả:

-Mà này, ngày mai cô phải đi học lại đúng chứ? dù gì cũng hết holiday và phép xin nghỉ rồi!

-...-A...anh nhắc tôi mới nhớ nha!!

2 người nói chuyện trong quán cafe nhỏ, cười nói vui vẻ mà không hay biết về việc mình làm hiện hiện giờ sẽ là tin chấn động cho giới báo chí

Hắn dìu Mai ra khỏi bệnh viện, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm:

-Em chắc là ổn rồi chứ?

-Haha! Vâng

Mai cười miễn cưỡng, cô thật sự lo lắng về Hồng Anh, khi Hồng Anh nhấc còi, cô đã nhanh tay mà làm xéo viên đạn nhưng vẫn trúng y tá đứng phía ngoài, cô ta đã nghe hết mọi truyện và với bản tính mê trai thì cô ta sẽ không ngại mà nói với Ken nên tốt nhất chết cũng không sao. Hắn cười hiền rồi dẫn cô đến một quán cafe cho thoải mái:

-Haha!! anh nhớ khúc mà cả 3 người bị thằng nhóc ấy gài bẫy trong Home Alone 3 không, tôi thật rất thích nha!!

-Đúng đúng, tôi coi cười chết luôn, à cô coi Home Alone 2 rồi đúng không? Hay nhỉ?

Nó và Quân ngồi cười tươi rồi, uống cũng đã gần hết 4 ly nước nhưng vẫn ngồi nói chuyện:

-FinalHero's xin kính chào quý khách!

-Quân?

Nó quơ tay trước mặt Quân, nhìn anh đứng hình sau câu nói của nhân viên. Nó cau mày thắc mắc, có gì lạ? quay đầu lại nhìn, nó liền bắt gặp người mà nó đã quên mất, đúng hơn là...đã cô quên. Hắn tròn mắt nhìn nó, các câu hỏi liên tục xuất hiện: “Tại sao cô ấy lại ở đây?” “Tại sao lại đi với hắn ta?” “Tại sao...”. Nó ngơ ngàng nhìn rồi lạnh lùng quay mặt đi, cười đùa với Quân nhưng có chút gì đó..nụ cười mà hắn nhìn thấy..là mặc kệ sự xuất hiện của hắn. Mai nhìn hắn đang chăm chú hầu như không rời mắt khỏi nó. Cô mím môi, khẽ giựt tay áo hắn:

-Ken..

-Ha..hả? à..đi thôi..

Hắn cười miễn cưỡng, nắm tay Mai dẫn đến bàn kế nó ngồi. Hắn sẽ chọc giận nó. Nó lạnh lùng liếc hắn, đôi mi dài cong vút rung nhẹ:

-Min..ta..về thôi

Quân nhìn nó, anh không muốn nó như vậy:

-A..ừ..về thôi..

Nó cười, đứng dậy xách túi đi, như không có sự hiện diện của hắn

“Rầm-bộp”

Hắn bỗng đứng bật dậy kéo tay nó lại. Quân giật mình, định kéo nó về phía mình thì nó thốt lên, giọng nói lạnh giá khiến ai ở đây cũng phải rùng mình:

-Buông...ra..

-Nghe tôi nói đã!

Hắn giữ chặt tay nó, mặc cho ánh nhìn của Mai và Quân, và các người khác. Nó nhếch môi khinh bỉ:

-Nói?

-Tôi..tôi nhớ em..

-...

Nó im lặng nhìn hắn, ánh mắt dần bén hơn, Mai và Quân sững người:

-Ahahaha!!!

Nó cười lớn. Hắn tròn mắt nhìn, ánh mắt thoáng khó hiểu và buồn bã

-Anh..haha...thật buồn cười...

-...buồn...cười..?

-Ừ..haha..anh thấy..-nó khẽ quệt nước mắt - trước mặt bạn gái..à không..người yêu mình mà nói thế..có quá đáng không ?

Hắn im bật, bàn tay hắn thả lỏng tay nó ra, nó liếc nhìn rồi nhanh chóng rút tay về, quay người đi khỏi quán. Môi nó mím chặt, đôi mắt trong chốc lát đã ngấn nước. Quân đứng trong quán cảm hận nhìn hắn rồi nhìn Mai, bọn họ làm Min đau đã đủ, bây giờ...còn muốn nữa sao? Quân lạnh lùng nhìn hắn đang bàng hoàng:

-Sẽ có một ngày..mày sẽ hiểu ra, mất thứ quan trọng..cảm giác như thế nào!

Quân nói rồi quay lưng bỏ đi, anh phải đi an ủi Min cái đã. Hắn tròn mắt nhìn Quân, tại sao...cậu ta lại nói như vậy? Mai hoảng sợ, cô sợ...sợ ngày cô sẽ không còn trên cõi đời này nữa..một tia ác độc lóe sáng..cô phải triệt thủ nó ngay, càng nhanh càng tốt.

-Tao về rồi đây!

-Min, Quân !!

Nó cười cười nhìn Gum và Bun đang chăm chú chơi game, mắt dán vào và mồm thì chào:

-Tao..vừa mới gặp Ken..

“Bộp”

Chiếc máy chơi game rớt xuống, Gum kéo tay nó lại gần:

-Rồi sao ?!

-Đi với Mai..và tao nghĩ...tao..nên tránh xa bọn họ một thời gian và tao sẽ đi Pháp!!

Gum ngỡ ngàng nhìn nó, có phải cô gái này đã trưởng thành hơn hay không ?, Gum cười nhẹ:

-Tao..không cần đâu, nhưng..cho tao đi với nhé!

“Cốc”

-A đau...!!

-Mày thật hết thuốc chữa rồi Gum!!

2 nàng liền ngồi nói chuyện rồi cùng chơi game, Quân và Bun kéo nhau vào bếp, Bun hỏi nhỏ:

-Cậu ta phản ứng ra sao?

-Tao không rõ..nhưng không vui!

Quân xoa cằm

Bun : “=__=’ ”

...

23. - Chap 23 : Thành Phố Nice - Tình Yêu Chờ Đợi

- Em...đang ở đâu ? Anh nhớ em nhiều lắm Min à !

- Ken à đừng uống nữa, anh uống nhiều lắm rồi !

- Min à, anh nhớ em, anh không yêu Mai, anh chỉ yêu em thôi Min à đừng đi !

- Anh...

Ken với bộ dạng say xỉn hoa mắt nhìn lầm Mai thành nó, anh ôm Mai mà cứ như đang ôm nó vậy, điệu bộ đó của anh, làm Mai đau khổ thế nào anh có biết ?

- Anh say rồi, em đỡ anh vào trong.

- Không, anh không đi đâu hết, Min à, em nghe anh nói đi, thật sự anh rất yêu em mà. Không biết từ khi nào anh đã yêu em, yêu em nhiều lắm !

- Anh ngủ đi !

-

Mai đỡ anh lên giường, nước mắt lại tiếp tục rơi, cứ rơi mãi, đã tự nhủ trong. Lòng là làm người tốt nhưng sao khó quá. Làm người tốt là sẽ phải hy sinh buông tay Ken để anh về với nó, Mai...,không làm được, cô không thể buông tay.

- Người buông tay sẽ là mày !

- Xin thông báo, chuyến bay MP 532 khởi hành đi Pháp - Paris còn thiếu 4 hành khách: Trần Nguyễn Bảo Nhi, Phạm Tuyết Minh, Triệu Minh Quân. Xin mọi người nhanh chóng lên máy bay, chuyến bay sẽ cất cánh sau 5'. Xin cảm ơn !

- Nhanh nhanh, trễ trễ rồi !

- Hơ, chết rồi !

- Gì thế ?

- Nhầm đường rồi, bên phải cơ mà !

- Không phải đâu, bên trái mà !

- Mày điên hả, hôm trước đi Nhật mình cũng đi đường kia mà !
- Nhưng mà mình đang đi Pháp
- Nhưng...
- Phía này, nhanh lên !

Quân nắm tay nó kéo đi về phía cầu thang, quả thật, lối của hai má chỉ không hề đúng, anh Quân mới là nhất ! Chừng 3' sau, 3 người đã bình an vô sự lên trên máy bay an toàn, nhưng mà do máy bay không có chỗ ngồi nên khi mua vé còn lại ba ghế cuối cùng, nhưng mà mỗi đứa mỗi nơi cơ.

Min thì sướng rồi, nó được ngồi chung với Gum, còn là ngoài cửa sổ nữa chứ (quả là tác giả không phụ lòng nữ chính mà). Thế nhưng, con Gum thì lại ngồi ở giữa, ngồi chung với một ông mập, suốt ngày thọc tay vào mũi ngoáy ngoáy rồi miệng còn dính đầy đồ ăn, quả thật là..... Quân đập zai thì khỏi nói, hai bên toàn là mấy em chân dài, ăn mặc hở hang, đùi trắng nõn nà, eo thon thả, tóc mượt....bla...bla. Nói chung là phải nói zai bình thường thì sẽ chịu không nổi mà chết ngắt, nhưng Quân vẫn tỉnh bơ trước một " bầy " mấy em như thế, vì trái tim anh chỉ có cô công chúa đáng yêu gốc ghếch đó thôi.

- Min ơi, đổi chỗ đi, tao chịu không nổi rồi, thằng cha này cứ nhìn tao rồi cười hoài hà. (nói nhỏ)
- Mày chịu khó đi, chứ giờ mà đổi chỗ là mất lịch sự lắm, lỡ ổng biết rồi sao ? (nói nhỏ)
- Vậy tao phải ngồi đâu thêm bao lâu nữa hả ?
- Chắc cũng mấy tiếng nữa thôi ! Ránh đi.
- ĐẬU PHONG !!!!
- Suyt ! Nhỏ tiếng thôi muốn ổng nghe thấy hả ? Ránh đi, biết đâu ổng nhìn vậy mà là người tốt thì sao ? Chắc ổng hỏng làm gì mình đâu
- Hừ, đừng đánh giá sách qua bìa.
- Hihi, ổng ngủ rồi, đó, ngủ ngoan dễ sợ! Thôi, ránh mà chịu, ai kiu lúc đầu mày không chịu ngồi ngoài cửa sổ, giờ còn la làng gì nữa !
- Chắc ngoan !

15' sau

- Khò...khò....khò khò khò...khệt...ớ ớ ớ...khò....piupiu.....piu....plè....plè (nhân 1000 lần)
- Trời ơi ồn ào quá !
- Nè ai đó kiu ông ta im miệng đi !
- Ủ, hai người ngồi ở dưới tiện hơn, kiu đi !
- Á, chịu...chịu hết nổi rồi, chế không tập trung đọc sách đc ! Á, ai kiu ổng im miệng đi.
- Gọi phục vụ lại đây !

Mọi người xung quanh bịt tai lại vì không thể chịu nổi được cái tiếng ngáy khỉ đột đó, cả phục vụ lại cũng giải quyết không xong, quả là một ông khách phiền phức. Thế nhưng, nó vẫn nằm im mắt nhắm nhắm, tai đeo headphone. Trên máy bay, khí lạnh phà vào người, tiếng nhạc nhẹ tựa bên tai, nó thiêm thiếp ngủ, thế nhưng trong giấc mơ, giữa dòng nhạc du dương ấy lại thấy bóng dáng người nào đó. Vẫn cái dáng ấy, vẫn lạnh lùng như xưa, nhưng sao trong giấc mơ này, hình bóng ấy tuy mờ nhạt nhưng lại rất gần gũi, khác xa với hình dáng ở ngoài, nó như chạy lại, muốn gơ tay ôm lấy, nhưng sao chạy mãi chạy mãi mà vẫn xa thế. Bỗng trong phút chốc, cái hình dáng đó quay người bước đi, rồi dần biến mất theo tiếng nhạc. Bỗng...máu đỏ đỏ đầy giấc mơ hồng, nó chợt hoảng hốt tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên một chiếc giường xanh biển, cả căn phòng cũng trang trí bằng màu xanh, khe thoáng thoáng mùi biển dịu nhẹ. Gió thổi vào tấm màn ngoài ban công, những thanh ổng sắt của chiếc chuông gió bị thổi mạnh đập vào nhau kêu leng keng leng keng hoà quyện vào mùi cát biển. Bàn chân trần nhỏ khẽ bước ra ban công, nó ngắm nhìn vẻ đẹp biển xanh trong vắt thoáng nhẹ mùi hương tĩnh lặng của thành phố Nice, thành phố biển lớn thứ hai của nước

Pháp, là nơi lãng mạn cho các cặp tình nhân trẻ. Đứng trên ban công khách sạn, nó có thể nhìn bao quát cả vùng biển rộng lớn, trong vắt veo này, đẹp làm sao, nó nghiêng mình theo gió, bờ môi nhỏ khẽ cất tiếng hát, nhưng cùng lúc đó cửa phòng mở ra ngăn chặn giọng hát chuẩn bị cất lên, nó ngược đầu lại nhìn thì ra là con Gum.

- Tỉnh ngủ rồi hả chị hai ?
- Rồi, nhưng mà sao lúc xuống máy bay mày không gọi tao dậy ?
- Mày ngủ như heo á, vả lại thấy mày ngủ ngon quá nên là Quân koỡ gọi dậy nên ẵm mày xuống. Mày có biết hai đứa mày như thế giữa sân bay, chắc, lãng mạn thế, tình cảnh của mày lúc đó, nam chính ẵm nữ chính ngủ say trên tay, bước đi giữa sân bay thu hút mọi ánh nhìn. Ôi...
- Đẹp đi, mày suốt ngày gì mà nam chính gì mà nữ chính chứ, hết chịu nổi mày luôn.
- Xì !
- Ủa mà Quân đâu ?
- À, đi tìm nhà hàng hải sản nào đó rồi !
- Buồn nhỉ, lần này chỉ có 3 người, không có Bun đi.
- Ồ, chả hiểu sao tao đã dùng mọi cách để lôi đi, thế mà tên đó vẫn không thay đổi ý định, còn nói là chờ một người. Xì, chắc chờ cô nào đây mà !
- Có cô nào ngoài mày chứ
- Im đi !
- Thôi tao với mày đi tìm Quân đi, tao đói quá rồi !
- Ồ, mày gọi cho Quân đi !
- Ok !

-
- Haissss !
 - Làm gì mà mặt mày trù ụ ra một cục thế, lại còn nồng nặc mùi rượu nữa, mới đi bar về à ?
 - Làm gì có, tối qua tao hơi say
 - Hơi say, như thế mà hơi say cái gì, khai đi, tại sao uống rượu mà không rủ tao hả ?
 - Mày rảnh hơi quá, kêu cho tao li ...
 - Cho một li trà gừng nóng đi !
 - Dạ quý khách !
 - Tao còn định bảo mày kêu cafe
 - Uống trà gừng có thể giúp mày tỉnh táo hơn đó !
 - Biết ạ ! Mà mày kêu tao ra đây có gì không ?
 - Bộ phải có chuyện gì mới kêu mày ra được sao, bạn bè lâu lâu mới gặp mà mày ăn nói...bởi vậy, buồn hết sức.
 - Đùa thôi, tao biết mày " iu " tao mà.
 - Thật ra, tao có chuyện muốn nói.
 - Nói đi, còn bày đặt ngại ngại ngừng ngừng!
 - Mìn bỏ đi Pháp rồi, khá lâu đấy, bỏ đi để quên mày.

Tim anh đau nhói, nó...nó đi rồi sao, đi Pháp? Để quên anh ? Anh khẽ mỉm cười cay đắng.

- Cũng tốt, để cô ấy đi, để cô ấy quên tao cũng tốt !

- Mà nói thế mà nghe được sao, mà còn yêu Min mà

- Kệ đi, bây giờ đâu làm được gì nữa. Cứ để cô ấy tiến đến với Quân hay ai cũng được, miễn là tốt hơn tao là được rồi.

- Không được ! Mà không kệ được, đó là cô gái của mà, đó là tình yêu của mà, nói buông tay là buông tay sao? Nói kệ là kệ sao ?

- Nhưng tao đâu làm gì được nữa. Tao cũng đã làm tổn thương cô ấy quá nhiều rồi !

- Haiss, sao mà...á, mà không hiểu, cô ấy là con gái mà, cô ấy cần tình yêu, cô ấy bỏ đi không phải muốn quên mà, mà là muốn mà đuổi theo, đồ ngọt cô ấy hiểu không ?

- Không phải đâu, trước giờ cô ấy rất cứng đầu, đã quyết thì sẽ không thay đổi đâu.

- Nhưng dù thế, cô ấy cũng sẽ phải thay đổi trước tình yêu cũng như mà đã thay đổi tất cả, mà trở nên mềm yếu hơn như bây giờ không phải vì cô ấy sao ?

- Thật sự còn thay đổi được sao ?

- Bây giờ cô ấy đang ở thành phố Nice của nước Pháp, mà mau đuổi theo cô ấy đi !

- Nhưng...

- Nhưng nhì gì, tao với mà cùng đi

- Ừ, đi thôi.

Bun à Ken cùng hối hả đặt vé máy bay sang thành phố Nice của nước Pháp. Nhưng mà liệu nơi hai người đến có phải là thành phố Nice không, hay là một nơi nào khác, liệu số phận có trêu đùa tình yêu hai người ?

- Heart beats fast. Colors and....

Tiếng chuông điện thoại reo lên, bên trong phòng tắm, tiếng nước xối xả che lấp âm thanh điện thoại, rất lâu như thế, chuông điện thoại vẫn không ngừng reo, nhưng tiếng nước cũng chảy che lấp âm thanh đó. Chừng 15' sau, Mai tắt nước, cô quần khăn bước ra khỏi phòng tắm, cô ngồi trên bàn trang điểm, khẽ ngắm mình trong gương, cô có khác gì nó chút, thậm chí cô còn đẹp hơn, cô có những nét đẹp rất sắc sảo, thế nhưng nếu đẹp mà không chiếm được trái tim của người đàn ông mình yêu thì cũng vô dụng. Mai thở dài, cô mở tủ lấy bộ váy đen thật đẹp diện lên người, trang điểm làm tóc xong cô ngắm mình trong gương một lần nữa, rồi mỉm cười bước ra khỏi phòng. Cô đi mà không hề biết mình vẫn còn để quên điện thoại với 3 cuộc gọi nhớ từ Ken, đêm nay, Mai có hẹn với Ken tại nhà hàng 5 sao Trà My, nhưng có lẽ đêm nay Mai sẽ phải cô đơn một mình tại nhà hàng Trà My với chiếc điện thoại bỏ quên cùng 3 cuộc gọi nhớ.

Tại biển Nice.

- Woa! Cứ ngỡ ban ngày mới đẹp, nào ngờ ở đây ban đêm sao đầy trời còn đẹp gấp bội cơ.

- Ừm, lại còn vừa ngắm sao vừa ăn hải sản ngon nữa chứ. Tuyệt vời lun!

- Hai người thì tuyệt vời rồi, sao dán đầy cả mắt, sao không nhìn tôi đi, khỏi che lấp cả sao. Tôi thì cực khổ ngồi nướng cả tá đồ ăn cho hai (con heo ú) người ăn, này giờ vừa nướng xong là đúng lúc hai người ăn xong, tôi có ăn được miếng nào đâu.

- Thôi mà, cùng lắm chừng tôi phụ anh chịu chưa hả ?

- Ừm !

Tại bãi biển Nice, bầu trời ban đêm trải đầy sao, những vì sao lấp lánh đẹp tuyệt vời, tại chỗ nó ngồi, mùi hải sản nướng của ” Nữ công gia chánh ” anh Quân bốc lên thơm lừng, khói mờ bay lên mắt nó, các vì sao mập mờ núp sau làn khói, huyền ảo, diệu kì. Không ngờ, bãi biển Nice ban đêm lại đẹp đến thế, gió lạnh từ cánh biển thổi nhẹ vào nó khẽ rùn mình vì lạnh, bỗng bờ vai nó trở nên ấm áp hơn, nó quay đầu nhìn, thì ra là Quân khoác áo lên người nó

-’Cảm ơn ! Nó mỉm cười, nụ cười chan hoà với biển khiến tim Quân như ngừng đập. Đẹp thật, nụ cười của em làm tôi ngất ngây !

- Quân à ! Quân !!!

- À, gì thế !

- Nó quá, đừng nướng nữa !

-’Ừ, thế thì đẹp vậy.

- Min Min, tao đi về đi, buồn ngủ quá à !

- Ồ, phải dọn đã !

- Ừm!

Cả ba cùng nhau dọn dẹp sạch sẽ, sau đó rời bãi biển đẹp về lại khách sạn. Quân về phòng mình, còn nó thì về phòng với Gum, hai đứa ngồi nói chuyện phiếm cho tới khuya rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

- Alo !

- Gum hả, tôi đây, Bun nè! Cô vs Min đang ở đâu vậy ?

- À đang ở khách sạn, có việc gì không ?

- Tôi đưa Ken tới thành phố Nice rồi, cô dắt Min ra quán ăn nào đó ngồi tạm đi rồi gọi cho tôi.

- Anh tính làm người tốt hả, Min không gặp anh ta đâu, tôi cũng không cho anh ta gặp Min đâu

- Cô làm ơn đi, cô nữ nhìn họ bị chia cắt sao ?

- Nhưng cũng không chắc lần này anh ta sẽ không làm tổn thương Min của tôi

- Trời ơi

Bla....bla...

Vâng thưa quý vị, sau 30’ nói chuyện, giải thích, cãi lộn chí choé trên điện thoại, chế Gum cũng đã đồng ý cho hai nhân vật chính gặp mặt tại nhà hàng gần khách sạn một ngàn bước chân dài. Mọi chuyện ra sao, xin đón xem chap tiếp theo .

Xin thứ lỗi vì thời gian không đủ để làm ” trăm công nghìn việc ” nên Jen đã không thể viết dài cho các bạn, xin đừng ném gạch Jen. Đón xem chap sau nha. Cáo từ mọi người

24. ! - Chap 24 : Gặp Lại Và Sự Nguy Hiểm

- Min à...

- Không !

Gum năn nỉ nó mỗi cả miệng vẫn không lòi đi shopping được. Vò mái tóc đã được nhuộm phong cách với phần đuôi hồng phấn, Gum cắn môi. Nó liếc nhìn Gum, thở dài:

- Được rồi, đi thì đi!

Bước vào khu thương mại, người qua lại đều nhìn nó và Gum với ánh mắt hâm mộ, ghen tị. Nó nghe loáng thoáng có vài câu của các thanh niên tầm 17-19 tuổi *tiếng Pháp*

- Đẹp thật nhỉ, cô tóc hồng mà làm bạn gái tao thì hay biết mấy nhỉ?

- Tao lại thích nàng tóc xanh hơn, như búp bê ấy!

- ...

Nó liếc nhìn rồi khẽ nhếch môi, bước theo Gum, bỗng..

- Xin lỗi...

Nó quay đầu lại nhìn người con trai nắm vai mình. Mái tóc màu đen, ánh mắt nâu, sống mũi cao, đôi môi không quá mỏng,...nói chung rất đẹp. Gum quay đầu lại nhìn, bản tính mê trai lại trỗi dậy nhưng cô nàng liền phải kiềm chế khi đang là tâm điểm:

- Anh cần gì ?

- Tôi...nhầm người...xin lỗi...

- Không sao...

- À...tôi có thể biết tên cô ?

- Min..

- Tôi là Phares..mong được gặp lại cô

- Vâng...

.....

Sau 3h đồng hồ làm ma-nơ-canh, cuối cùng 2 nàng xách 15 chiếc túi về nhà. Trèo lên chiếc taxi, nó trách mắng :

- Mà mua cái qué gì mà lăm thế !?

- Hề hề..

.....

- 2 người....

- Sao sao ? tui chọn đó *thoả mãn*

- Cũng được..đẹp...

- Hà hà...

Bun giật giật khoé môi nhìn 15 chiếc túi xách của 15 hãng khác nhau. Quân liếc nhìn rồi lại chăm chú coi tiếp bộ phim gay cấn, kinh điển - Tom & Jerry *chết cười với anh :v * với cuộc rượt đuổi đập xẻng cuốc đất :)). Kéo Gum vào phòng bếp, Bun hỏi nhỏ:

- Nè nè...hẹn được cậu ta chưa?

- Rồi...6h chiều nay tại Royal Próye

....

5h45

- Đi đâu ?
- Royal Próye !
- Chi vậy má ?
- Đến rồi biết..

Nó trong bộ váy xoè trắng, phần eo thắt nơ đen, mái tóc xanh để xéo qua 1 bên vai. Bước vào nhà hàng, nó có phần ngạc nhiên với cách trang trí ở đây...như một toà lâu đài thực thụ, nó đã từng tưởng tượng...nó là công chúa và hoàng tử...là hấn...lắc đầu xua đi hấn, nó mím môi theo chỉ dẫn của Gum bước lên lầu, chiếc giày búp bê bước lên từng bậc một, từng bậc một...

“Cạch”

Mở cánh cửa ở cuối hành lang, nó nhìn vào bên trong, ngoài lan can, một người con trai với mái tóc xù khê bay vì gió, bộ âu phục trắng nhẹ nhàng. Nó nhú mày:

- Xin lỗi...

Nó có đi nhầm phòng không nhỉ? Người con trai khê quay lại...là HẮN!!!! Nó sững người, không chớp mắt nhìn hấn, sống mũi bắt giác cay xè:

- Min..
- Đừng đến gần tôi...

Nó không muốn nói...nếu nói ra...nó sẽ không kiềm được mà bật khóc và kể ra những gì trong lòng mất..gặp lại hấn có phần xanh xao, nó có phần xót biết mấy. Cả 2 đứng lặng người nhìn nhau, gió biển khê thổi nhẹ nhàng, lướt qua từng lọn tóc của nó:

- Anh...sao lại..

Phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng, nó run run hỏi. Hấn mím môi, bước lại gần nó, kéo nó vào lòng:

- Anh xin lỗi...anh nhớ em...anh xin lỗi đã làm em đau...lúc nghe tin Mai bị gặp nạn, anh đã rất hoảng hốt, tìm anh lúc đó chỉ có mỗi bóng hình của Mai..những lời nói lúc ở bệnh viện, anh thật sự không cố ý, lúc đó, Mai như nằm trong trái tim anh, anh đã thức trắng để hỏi bản thân..trái tim mình rằng em..và Mai..ai là người anh yêu...

Nó bật khóc. Hấn im lặng, cầm tay nó đặt lên trái tim của mình:

- Khi em đi..anh đã nhớ em biết bao...và anh...chỉ coi Mai như người em gái thân nhất...nhưng anh yêu em, Min à...anh xin lỗi đã làm em buồn...làm ơn tha lỗi cho anh...
- Ken...anh...
- Anh đã rất đau lòng khi nghe em bỏ đi...anh vô vọng khi không biết em ở đâu..anh..
- Anh im đi...tôi không muốn...mình bị trêu ghẹo..
- Anh không trêu em, Min, anh xin em, tha lỗi cho anh...

Nó mím chặt môi, những giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên má. Hấn xót xa, vuốt nhẹ đôi má nó, gạt đi những giọt nước mắt ấy rồi cúi người, hôn lên đôi môi đang mím chặt ấy. Nó ngỡ ngàng...rồi khê tiếp nhận, nếu như nói nó không có tình cảm với hấn..thì hoàn toàn sai lầm, nó yêu hấn, nhưng nó nghĩ chỉ nó yêu đơn phương, nào ngờ...nụ hôn nhẹ nhàng cứ thế mà tiếp diễn, không quá mạnh mẽ chiếm đoạt..cũng không quá vội vã

“Cạch cạch”

Cả 2 giật mình khi nghe tiếng lạ, nó đẩy hấn ra, đôi môi nhỏ khê run:

- Ken...
- Sao?

- Em....yêu anh...

Hắn ngạc nhiên, rồi cười ôn hoà:

- Anh cũng yêu em..

“Đùng”

“Rầm”

Hắn bàng hoàng nhìn nó ngã xuống nền nhà, bờ vai nhuốm máu:

- MIN!!!! Em sao vậy Min ?!

Vội vàng bế nó xuống, ngồi vào xe phóng thẳng đến bệnh viện, nó không được chết !!

- Đã xong nhiệm vụ!

-“Làm tốt lắm, mau về đây, tôi sẽ đưa tiền cho anh”

....

- Mày sẽ chết thôi Min à...Ken là của tao...hahahahaha!!!!

....

Chào chào chào :))) Min chân thành xin lỗi vì vừa r k up đúng hẹn :((không phải vì Min k muốn đăng mà do cả tuần Min phải kiểm tra :((không ngày nào được nghỉ :(thôi thì Min ghi ngán, tha lỗi Min nhé...chap sau sẽ dài hơn :)))

25. Vợ À, Mình Yêu Nhau Nhé - Chap 25 : Tao Sẽ Thế Chỗ Mày!

- Thiếu gia, mời anh ở ngoài cho..

- Nhưng...

- Ken à, mày nên bình tĩnh lại mau, nếu không cho họ vào, Min sẽ nguy hiểm đấy!

Ken lo sợ nhìn Quân, hắn sợ nó sẽ không qua khỏi. Ngồi xuống băng ghế trước phòng cấp cứu, hắn ngã đầu dựa vào tường. Trong căn phòng cấp cứu đầy mùi sát trùng ấy..là người con gái hắn yêu, người con gái hắn nhung nhớ bấy lâu nay, hắn đã phải vội vàng mời tất cả bác sĩ giỏi trên toàn thế giới cho dù giá cả có cao đi chăng nữa...Quân thấp thỏm, lâu lâu lại đứng lên đi đi lại lại, mạng sống của nó khi đến đây chỉ đếm được trên đầu ngón tay, nó bị trúng độc và mất quá nhiều máu, anh đã phải ra lệnh cho các nhân viên trong công ty của anh xem coi ai cùng nhóm máu liên hệ cho. Gum lạnh lẽo giường đôi mắt đỏ ngầu sưng húp nhìn của cấp cứu đã đóng, đầu dựa vào vai Bun...nhỏ đã phải kiềm chế mãi mới không ngất đi mà chỉ lẳng lặng khóc. Bun ôm nhẹ vai nhỏ, cảm nhận được cái run bần bật của Gum, cậu cũng rất lo, đã quá quen với một cô nàng luôn cười cười nói nói giờ đây lại chơi với giữa ranh giới sống và chết và cũng buồn thay cho thằng bạn chí cốt, sau vụ hiểu lầm, mới gặp lại mà đã đau khổ lần nữa..

- Min ơi Min...!!

Người phụ nữ với mái tóc búi cao, mặc đồ khá sang trọng, khuôn mặt tràn đầy sự lo lắng tột độ chạy tới cùng với người đàn ông toát lên sự cao quý, ánh mắt lấp đầy sự hoảng hốt lo lắng nhưng ông che giấu bởi khuôn mặt lạnh lùng điềm tĩnh, trên tay là đôi găng đồ của người phụ nữ, chắc rằng họ vừa từ một buổi tiệc chạy về:

- Bác gái...bác trai

Hắn đứng dậy chào, vâng....họ là ba mẹ của nó...Trình bày sự việc xong xuôi, y tá bác sĩ lại phải làm việc lần thứ 2 khi mẹ nó ngất xỉu. Lát sau, ba mẹ hắn hốt hoảng chạy tới, rõ là họ vừa mới bay gấp sau chuyến

du lịch về đây khi ba hấn còn đang chật vật chạy theo với chiếc vali. Sau, y tá lần nữa làm việc với người phụ nữ thứ 2 ngất. Lát lát lát nữa, cuối cùng, 2 bà vú nuôi, 1 ông quản gia đều ngất xỉu. May mắn rằng đây là bệnh viện VIP nên phòng có thể chứa tới 6 người.

“Đinh”

Sau 1 tiếng, bác sĩ với chiếc áo blouse trắng bước ra, nhìn thoáng qua có thể biết rằng ông vừa thở phào nhẹ nhõm khi bước ra. Ba nó thấy thế liền đứng bật dậy:

- Con tôi sao rồi bác sĩ !?
- Cô ấy may mắn đã thoát khỏi nguy hiểm, quả là kì diệu khi cô ấy rất có nghị lực sống, trong lúc mổ, nhịp tim đã ngừng đến 15 lần!
- Cảm ơn ông....
- Mời ông theo chúng tôi làm thủ tục

Bóng lưng của ba nó xa dần. Hấn giờ đây như chiến binh sẵn sàng bay vào phòng cấp cứu bất cứ lúc nào. Nhìn cô y tá vừa bước ra, hấn và Quân liền chạy tới hỏi tới tấp, nhưng không may lại trúng la sát, liền bị la 1 trận gần 10' mới cho vào. Bun xin phép đưa Gum về nghỉ vì giờ nhỏ đã mệt lã và thiếp đi. Sau 5' chờ nó được đưa vào phòng hồi sức, hấn liền nhìn một lát, tay vuốt nhẹ mặt nó rồi kêu Quân ở lại dùm, lát hấn lại tới, hấn phải tìm ra người làm. Quân khẽ gật đầu thay lời chào rồi nhìn nó hốc hắc trên giường bệnh. Vén mái tóc xoả xuống mặt nó, Quân khẽ nói thầm:

- Em làm tim tôi như ngừng đập em biết không ? Tôi đã lo sợ thế nào khi nghe em bị hại, em biết chẳng ? Liệu...em có biết tình cảm của tôi dành cho em lớn thế nào hay không..

- Ra là mày yêu cô ấy...

Hấn bất chợt đứng đằng sau anh cất tiếng nói:

- Ken...
- Tao ra rồi nhưng sức nhớ quên lấy chiếc USB nên quay lại, nào ngờ...hah..
- Tao không có ý định giật Min của mày đâu!

Quân khẽ nhếch môi, mắt vẫn nhìn nó ngủ say:

- Tao chỉ muốn ở gần cô ấy, chỉ vậy thôi...
- Từ lúc nào ?
- Từ lúc tao bị rượt..à không..trước đó một lúc...

Hấn lạnh lùng nhìn Quân, anh cũng dời mắt khỏi nó mà lạnh lùng nhìn lại, không khi trong phòng thật lạnh lẽo nhưng may thay, họ đều đang lo lắng cho cô gái nhỏ trên giường nên một chút ấm áp cũng len lỏi vào:

- Là ai rượt mày ?
- Là...

“Cạch”

- Mời hai anh ra ngoài tôi chích thuốc cho bệnh nhân...

Nữ y tá bước vào, chiếc mũ y tá che gần hết khuôn mặt của cô. Hấn và anh nhìn cô y tá bước vào, khẽ hừ một tiếng rồi cả hai tránh ra 1 bên, không hề muốn dời bước ra ngoài. Cô ta lên tiếng:

- Hai anh, làm ơn đi ra, tôi không để cho con trai trong phòng...
- Nhưng...

Cô ta khẽ liếc nhìn 2 người, Ken và Quân cắn môi nhìn nhau rồi nhìn đồng hồ điểm 11h.5' sau, trong phòng chỉ còn cô y tá cầm chiếc kim tiêm. Gỡ chiếc khẩu trang y tế, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp nhưng có phần tàn ác- Mai:

- Chặc..chặc..Bảo Nhi..Bảo Nhi..mày nên biến khỏi trần gian thôi..thật là sống chật dất mà...

Vuốt ve khuôn mặt của nó, Mai khẽ nhếch môi, lấy trong túi ra chiếc táo đỏ..:

- Nếu mày là Bạch Tuyết với làn da trắng...thì tao sẽ thay thế chỗ mày, tao sẽ lấy hoàng tử..haha

- Ủ..ừm..

Nó khẽ động đây, từ từ mờ đôi mắt nặng trĩu, chớp chớp cho quen, nó nghiêng đầu nhìn sang bên phải rồi sợ hãi lấp bắp:

- Mai...

- Aha...tỉnh rồi sao !

Mai nhếch môi, khuôn mặt cô bỗng đáng sợ đến kinh ngạc..xoay chiếc táo đỏ trong tay:

- Mau há miệng ra và cắn một miếng để mày thoát khỏi thế gian này nào!

- Mai...tôi xin cô...tha cho tôi...

- Làm sao mà tha cho mày được, mày đã làm tao mất tất cả, mất tình chị em, mất tình yêu và mất luôn sự sống, vậy, mày trả cho tao được không ?!!!!

- Tôi...

- Mày chết đi !!!

Mai mất đồ ngẫu lao tới, túm tóc nó giật ngược ra sau, nó đau muốn chảy nước mắt, vết thương ở vai nhói lên rồi chảy máu, ướt đầm cả bộ đồ bệnh nhân, Mai cười đắc thắng rồi nhét quả táo ấy vào miệng nó, bỗng..

“Bộp”

Quả táo đỏ bị cắn một miếng rớt xuống đất...

- Min rảnh nên ngồi ghi chơi, có dở thì xin mn góp ý ngen :))) -

P/s : tự nhiên giờ Min thích thêm hình ảnh :3 đẹp ghê hôm :33

26. ! - Chap 26: Bạch Tuyết - Phù Thủy

- Bộp

Quả táo đỏ bị cắn một miếng rớt xuống đất.

Bên ngoài căn phòng bệnh, hai người con trai cùng một tâm trạng, cùng một nỗi lo đứng chờ đợi, bất giác Ken đưa tay lên đầu, nhắm mắt lại, và cất tiếng

- Mày...mày thật sự yêu cô ấy đến mức nào chứ ?

Người con trai còn lại cũng khẽ mỉm cười cay đắng trả lời

- Như mày yêu cô ấy thôi !

- Mày nghĩ gì thế, mày làm sao có thể yêu cô ấy được như tao chứ

- Tao quen cô ấy không lâu, lúc đầu tao chỉ có ý định chơi xỏ mày thôi, nhưng tao thật sự đã ghen tị với mày, vì không biết từ khi nào, kế hoạch chơi xỏ đã bị thay đổi thành kế hoạch yêu.

- Mày...

- Nhưng tao dù có yêu cô ấy đến mức nào, thì...mãi mãi tao cũng chỉ là nhân vật phụ thôi. Mà mới là nhân vật chính. Thật sự tao rất yêu cô ấy, nhưng từ lúc nào đó, tình yêu này, đã bắt tao phải im lặng.

-

- Tao không thể lên tiếng giành lại cô ấy được, tao chỉ có thể âm thầm yêu thôi, vì trái tim tao, bắt tao phải im lặng trước cô ấy. Bởi tao sợ, khi tao nói ra, đến cả làm bạn cũng không được, huống chi là yêu. Nên tao chọn cách im lặng, để giữ mãi mối quan hệ này, tao cũng sẽ không giành nữa. Mà là nhân vật chính, mà là người cô ấy yêu, tao...không có tư cách so với mà.

-....

Im lặng ! Sau những lời nói ấy của Quân, những gì anh nhận lại được từ người kia là sự im lặng.

Cả bầu không khí, chìm trong im lặng, một giọt nước mắt lén lút rơi...yếu đuối! Một người con trai không được phép khóc trước người khác, nhưng tình yêu đã rơi nước mắt rồi, quả thật tình yêu làm con người ta yếu đuối. Đưa tay lên lau giọt nước mắt ấy...và...Quân quay lưng bỏ đi, anh từ bỏ, QUYẾT ĐỊNH TỪ BỎ !

Cùng lúc ấy, cô y tá với mũ đen đội trên đầu mở cửa bước ra, vẫn không ai có thể nhìn thấy gương mặt cô vì chiếc khẩu trang trắng mùi y tế trên gương mặt cô. Khoảng khắc cánh cửa mở ra, khoảng khắc Quân quay đi, khoảng khắc ấy, trong không gian tĩnh lặng ...có ai nghe được...tiếng nấc của người nào đó. Tiếng nấc, cùng hoà với tiếng lòng...rất nhỏ, rất rất nhỏ nên có lẽ, không ai nghe được cả !

- Hừ ! Lâu lắc !

Một câu nói lạnh lùng đến đáng sợ chĩa về phía nữ y tá bí ẩn. Quay người, nữ y tá mỉm cười

- Xin lỗi nhưng anh không vào được, vì mới tiêm thuốc nên cô ấy cần nghỉ ngơi, cũng gần xế chiều, anh nên về nhà để cô ấy yên tĩnh, sáng mai hãy quay lại!

- Không cần, tôi tự vào....

Bất chợt, Ken thò tay vào túi quần, điện thoại rung sao ? Lấy điện thoại ra, số của Mai hiện lên, hắn nghe máy

- Alo ! Có chuyện gì không ? Anh đang rất bận

- Sao? Được rồi chờ đó, anh đến ngay !

Lại người thứ hai, Ken quay người bỏ đi, dù sao cũng để cho nó nghỉ ngơi, ít nhất là Ken nghỉ thế.

Còn lại cô y tá Hồng Mai, khẽ quay đầu nhìn vào cánh cửa, bước đi, đôi guốc hàng hiệu của cô va chạm vào mặt đất " cạch...cạch " âm thanh ấy, đáng sợ và...vô cùng không dễ nghe.

Hồng Mai - nhiều lần tự nhủ mình sẽ cố gắng để tốt hơn, nhưng thực chất cũng chỉ là phù du. Lòng dạ đa đoan, âm mưu toan tính, một kế hoạch quá ư hoàn hảo khi tự thu âm giọng nói của mình và hẹn giờ cho cuộc gọi " định mệnh " . Trong khi, cô đang có mặt tại hiện trường gây án, chỉ việc về nhà thay đồ và chờ sẵn thôi, Ken sẽ làm một con mồi ngoan cho việc " nhân chứng thời gian ". Quá hoàn hảo, không ai qua được kế hoạch này. Tình yêu ? Dựng lên kế hoạch này không phải vì tình yêu sao ? Quên tình yêu đi, giờ thì thù hận nhét đầy não cô ta rồi! Không khác chị hai của cô ta ! Đáng ghét !

Quay trở lại căn phòng bệnh với cô gái ấy, gì đây, thuốc gây mê à ! Chết từ từ trong đau đớn sao ? Hay là thuốc độc không có độc tạm thời ? Rốt cuộc cô toan tính gì đây hả Hồng Mai ? Cô đang nghĩ gì thế ?

- K..Ken...

" Anh đang ở nơi đâu vậy ? Nói cho em nghe, anh có yêu em không ? Yêu nhiều không ? Hay là...có...hận em không ? Em đang tuyệt vọng đây, xin anh, xin anh lên tiếng đi, xin anh đến đây đi, hay là, xin anh ngay giây phút này hãy nghĩ đến em được không ? Ít ra như thế em sẽ cảm thấy an ủi được phần nào ? E rất

nhiều lần nằm mơ, nằm mơ thấy mình lạc vào cõi thần tiên, tuyệt lắm anh ạ, rất đẹp, nhưng sau đó thì lại đầy máu, có người chĩa súng vào em, nhìn em với ánh mắt căm thù, người đó liệu có là anh ? Em sợ lắm, sợ giấc mơ rồi cũng thành sự thật, nhưng mà bây giờ em không sợ nữa. Là vậy hay là vì em không còn cơ hội để sợ, em không còn cơ hội để mơ, em không còn cơ hội để yêu, phải không anh ? Em...không còn cơ hội để giành nữa rồi, em xin lỗi, mùi vị tình yêu này cũng như mùi vị của trái táo đó vậy, bề ngoài đồ mọng, bên trong đắng vô cùng, xin lỗi, em vốn dĩ không muốn, nhưng em còn lựa chọn sao ? Ăn vào rồi mới biết được mùi vị trái cấm thật...đắng. có lẽ Bạch Tuyết không hẳn sẽ gặp lại Hoàng Tử ! Em xin lỗi ! ”

Một, rồi hai, rồi ba giọt nước mắt rơi xuống, không cử động được...không cử động được nữa rồi. Muốn khóc thật to, thật nhiều nhưng nước mắt vẫn cứ rơi từ từ, hết như phim tình cảm, từ từ để đợi chờ chàng trai, phải, đợi chờ...đợi chờ ! **VĨNH BIỆT TÌNH YÊU !**

Lúc ấy là 3h chiều. Kim đồn hồ trong bệnh viện chỉ đúng 3h chiều

- Em có chuyện gì sao ?- với dáng vẻ bình thản đến mức. Không thể nào bình thản hơn, cố tỏ ra một vẻ bất cần, Ken hỏi

- Em chỉ lo cho anh thôi, suốt ngày cứ ở bệnh viện, không chỉ em, Min mà biết chắc cũng sẽ rất lo cho anh đấy.

Hắn không nói gì, chỉ gật đầu ừ một cái cho có lệ, hắng quay đầu lại nhìn Mai, cô đang cầm cái khăn tắm lau mặt, bất chợt, hắn nhìn thấy được một hình ảnh không nên có trong kế hoạch. Khi cái khăn tắm được Mai đặt vào vị trí ngay mũi của mình, trùng hợp, đó cũng là vị trí mọi người thường đeo khẩu trang, sẽ cũng bị che đi nửa khuôn mặt giống như vậy. Bắt đầu suy luận, từ hình ảnh cô y tá đội mũ đeo khẩu trang ấy, đến gương mặt Mai khi bị che lại hoàn toàn giống nhau.

- Mai, em đi ăn tối với anh nhé !

- Hả ! Ừm, anh đợi em lau tóc đã !

15' sau

- Em lên xe đi, nhớ mang khẩu trang vào !

- Sao hôm nay mình không đi xe như mọi ngày ?

- Không nhất thiết, như thế này anh thích hơn, đi xe này sẽ thoáng mát hơn chứ !

- Vâng, tùy anh, xe mui trần ? Khác biệt quá .

- Này, em định để không thế à ? Xe mui trần đấy

- Thì sao chứ ?

- Đeo khẩu trang vào, anh không muốn bụi bám vào mặt em đâu, sẽ dễ nổi mụn đấy.

Đến đây Mai hơi khựng lại, nhưng lại vui vẻ trở lên lấy cái khẩu trang y tế xuống và đeo lên, nhưng mà, nguyên suốt chuyến đi, Mai không một lần quay qua nhìn Ken, cô nói muốn ngắm cảnh.

” Ngắm cảnh trong khi đã từng nhìn thấy rất nhiều lần sao ? Nhắm cảnh trên chiếc BMW thể thao mui trần ? ” Ken thầm nghĩ, đi xe mui trần, ý kiến rất hay nhưng Mai không dính bẫy, haisssss!

Đến cửa hàng kỳ lạ là Mai vẫn không hề tháo khẩu trang ra, nhưng cũng không hề quay mặt lại, hành động này làm cho hắn rất bối rối, rốt cuộc là sao ? Là cô sợ bị hắn phát hiện hay nên không dám quay mặt qua, hay là vô tình thôi ?

- Em ngồi đi !

- Ừm ! - Cuối cùng, Mai cũng quay mặt qua, nhưng thật kì lạ, khuôn mặt cô khi đeo khẩu trang lúc này, hoàn toàn khác với cô y tá, có lẽ Ken đã quá hoài nghi. Nhưng việc cái khăn tắm ấy, lại rất giống, hai người khác nhau sao ?

- Sao anh nhìn em chằm chằm thế ? À, cái khẩu trang phải không, quên mất, để em tháo xuống !

- Ủm !

- Rồi, anh gọi món đi

...

Nửa tiếng sau, hai người cùng ra khỏi quán, đưa Mai về nhà, lòng Ken đã bớt hoài nghi hơn, nhưng khi Mai bước xuống, cô đưa tay lên bịt mũi vì vô tình có bụi bay ngang, rất giống, rất giống với cô y tá, không thể tin vào mắt mình nữa, Ken như rớt lên, nhưng vẫn kịp kiềm chế và tạm biệt Mai. Về nhà, hấn không ngừng suy nghĩ về việc này, lúc giống lúc không, rất khó hiểu. Thôi, sao cũng được, ngủ một giấc đã.

22h đêm, Ken bình tĩnh, hấn không ngủ được nữa, nhanh chóng đứng dậy vợ vội lấy cái áo khoác, bước ra khỏi cửa đến bệnh viện. Lúc này, Ken đã mơ, mơ nó sẽ rời xa anh mãi mãi.

10' sau

- Xin chào anh !

- Ủ, cho hỏi, bây giờ tôi có thể vào phòng bệnh 426 của bệnh nhân Trần Nguyễn Bảo Nhi được không ?

- Vâng được ạ !

Toan bỏ đi, nhưng chợt nhớ ra gì đó, hấn quay lại hỏi cô y tá

- Tôi có thể xem lịch tiêm thuốc của bệnh nhân Trần Nguyễn Bảo Nhi không ?

- Ô thưa anh, không thể đâu ạ, chúng tôi không thể tiết lộ được !

- Xin cô mà

- Không được ạ !

- Làm ơn đi, đây là lần đầu tiên tôi cầu xin một người đấy. Làm ơn đi !

- Thật...thật hả ?

- Thật mà !

- Thôi đi...

- Nguyễn Ánh ! Cô còn đứng đó làm gì, mau đi làm việc đi !

- O dạ ! Xin lỗi anh !

- O

Hỏi cũng không xong, hấn bực bội quay đi, bước vào thang máy, bàn tay hấn lập tức bấm nút đóng cửa, nhưng có một cô y tá trên tay ôm một xấp tài liệu hối hả chạy vào.

- Xin đừng đóng...cửa...chờ..chờ tôi với- Cô y tá vừa thở hồng hộc vừa nói

-...được rồi!

- Cảm ơn !

Thang máy đóng cửa, bước lên trước bấm số 4, Ken quay mặt lại, nhìn thấy xấp tài liệu trên tay cô y tá, hỏi

- Xấp này là gì thế ?

- À, thưa anh là lịch tiêm thuốc của các bệnh nhân

- Tôi mượn xem chút được không ?

- O...

Không đợi cô y tá đồng ý, Ken giật xấp tài liệu và mở ra xem, lịch tiêm thuốc ? Những ngón tay dò trên tên của bệnh nhân

- Để xem nào, chữ N.....không có ? (nói nhỏ)

- Anh ơi, xin anh trả lại cho tôi, anh làm thế tôi sẽ bị la đấy

- O...xin lỗi

Xin lỗi, lần xin lỗi gần nhất Ken nói là.....không có. Ngoại trừ nó ra, chưa bao giờ Ken xin lỗi ai cả, cô y tá này là ngoại lệ chẳng, hay tình yêu đã dạy ai đó biết nói tiếng xin lỗi.

Cửa thanh máy mở, Ken bước ra đi thẳng vào phòng bệnh của nó, trong lòng rất rối và lo lắng. Nếu không có lịch tiêm hôm nay, vậy cô y tá lúc sáng, không ai khác chính là Mai rồi, Ken chạy thật nhanh vào căn phòng cuối hành lang, thật nhanh.

- Cầu xin em, đừng có chuyện gì.

Dừng lại trước căn phòng của nó, dự cảm xấu ngập trong lòng hắn, không do dự, hắn đưa tay mở cửa.

- Cạch !

Cánh cửa trắng mở ra, lại cái mùi thuốc khó chịu ấy xộc vào mũi, ánh mắt Ken ngay lập tức tìm kiếm một người nào đó trên giường bệnh và...

-

Im lặng, không Ken hoàn toàn bất động trước hình ảnh trước mắt. Phải, là nó đang nằm trên giường bệnh, nhưng...mắt nó nhắm nghiền lại như sẽ không bao giờ mở ra nữa, dưới đất dính vài ba giọt máu đỏ tươi, máu...từ mũi, từ miệng của nó. Trong máu còn hoà lẫn với cả nước mắt, giọt nước mắt vẫn còn ướt và vẫn còn rất mặn.

22h 20'

- Bác sĩ, bây giờ làm sao đây ?

- Nhanh chóng chuẩn bị phòng cấp cứu cho bệnh nhân.

- Nhưng, cô ấy mới vừa trải qua ca....

- Phải đó bác sĩ, tình trạng hiện giờ của cô ấy rất yếu, thậm chí còn không thể kích tim.

- Chúng ta bằng mọi giá phải thử, nếu không thử làm sao biết được dù thể trạng rất yếu nhưng bằng mọi giá chúng ta phải lấy hết máu độc ra, nếu không nhanh chóng máu độc sẽ loan khắp cơ thể.

- Vâng !

Chiếc xe trắng đầy máu chạy dọc hành lang đến phòng cấp cứu, giữa đêm, tiếng tranh luận bàn cãi của những y tá bác sĩ, thêm cả tiếng khóc của những người thân dành cho cô gái nằm trên giường, dường như đã đánh thức cả bệnh viện. Bộ hỗ trợ oxy chụp lên sống mũi và bờ môi nhỏ, gương mặt nhợt nhạt đến không còn sức sống, hơi thở càng lúc càng yếu, tim đập càng lúc càng chậm, vết thương do viên đạn lần trước lại hở ra, máu ướt đầm cả chiếc áo bệnh nhân, ai nhìn vào mà không xót xa cho số phận hẩm hiu của cô gái bé nhỏ.

Trong phòng cấp cứu

- Bác sĩ, bây giờ làm cách nào lấy máu độc ra đây ?

- Nhìn tình trạng hiện giờ của cô ấy, hắn rằng trúng độc cách đây khoảng 5-6 tiếng gì đó, nhưng tại sao loại độc này trong thời gian lâu như vậy vẫn không loan ra cơ thể, chỉ liên tục dồn lên não thôi. Loại độc này thật kỳ lạ.

....

Tình hình trong phòng cấp cứu ồn ào, căng thẳng bao nhiêu thì dãy ghế chờ ngoài phòng cấp cứu cũng căng thẳng bấy nhiêu, nhưng thay vì ồn ào thì rất im lặng...im lặng đến đáng sợ. Ai cũng im lặng, kể cả con Gum hay khóc lóc cũng im bật, những người bình thường khi có người thân trong phòng cấp cứu, ai nấy cũng khóc sụt sùi, nhưng ở đây, chẳng ai nói chẳng ai rằng, cũng không hề có một giọt nước mắt nào. Có lẽ, ai cũng biết, nếu im lặng thì sẽ không khóc, mọi chuyện cũng sẽ bị tiếng khóc làm to lên, nên họ chọn cách im lặng để bộc lộ yêu thương chân tìn. Hoặc là...khi con người quá đau khổ, thì sẽ không khóc được nữa.

3 tiếng đồng hồ ngồi chờ đợi bên ngoài phòng cấp cứu, vẫn chưa có tin tức gì cho thấy mọi nỗ lực cố gắng của mọi người có kết quả. Vẫn như thế, tình hình cả trong lẫn ngoài cách đây 3 tiếng trước như thế nào thì 3 tiếng sau vẫn như thế. Nhưng khác mỗi, là có thêm gương mặt của hung thủ, cùng tham gia yên lặng. Thật sự, ai cũng khóc kể cả hấn và Quân, nhưng sẽ rất khó để nghe được những tiếng khóc và rất khó để nhìn thấy giọt nước mắt đang chảy ngược vào trong.

- Cạch ! Cuối cùng, cánh cửa phòng cấp cứu hồi sức cũng mở ra, và mọi người ai cũng mong đợi một câu nói.

- Bác sĩ, bạn/con tôi sao rồi ? Những tiếng nói cùng đồng thanh, cha mẹ của nó, con Gum, Bun, và cả Hồng Mai.

- Không sao, máu độc được lấy ra, nhưng thể trạng cô ấy cực kì yếu, mạng sống được bảo toàn nhưng có tỉnh lại hay không, tất cả là dựa vào ý chí của cô ấy. Trong khoảng thời gian này đồng thời cũng rất cần sự động viên của gia đình và những người thân của cô ấy.

- Cảm ơn bác sĩ

- Và còn một điều mọi người cần chú ý, không được để bất kì chuyện gì xảy ra với bệnh nhân nữa, dù chỉ là một vết xước nhỏ.

- Chúng tôi sẽ thay phiên nhau chăm sóc nó, không để ai làm tổn thương con gái tôi nữa.

- Mọi người có thể vào thăm cô ấy bây giờ, nhưng chỉ nửa tiếng thôi

Vừa dứt lời bác sĩ, người đầu tiên chạy nhanh vào phòng là...mẹ của nó. Còn gì đau khổ hơn khi con mình như vậy, vì vậy cũng dễ hiểu khi nỗi lòng của một người mẹ trào dâng trong khoảnh khắc này. Ai cũng đã vào phòng bệnh, kể cả Mai, chỉ còn mình Quân với hấn. Cả hai đều im lặng không nói gì, Quân đứng dậy, bỏ mặc lại bóng dáng kia, anh bước vào phòng bệnh cùng mọi người.

- Khoảnh khắc đó, em làm tim tôi đau lắm em có biết không ? Xin em, cầu xin em đừng như vậy nữa, khoảnh khắc em nhắm nghiền mắt lại, tim tôi dường như đã hoàn toàn ngừng đập.

Vậy là, Ken đứng lên...quay đi, không nhìn lại, không do dự. Vì lo sợ, nếu như lại nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt ấy, chắc chắn, Ken sẽ không thể nào đứng vững nữa, Ken bây giờ, chỉ muốn tạo ra khoảng trống để trái tim mình được thở thôi.

- Ha ha, mày dai thật, dai thật, quả là người tính không bằng trời tính, tao không biết phải giết mày bao nhiêu lần đây. Thật sự, tao cũng không còn hứng thú giết mày nữa, mày biết không, giết mày không được, vậy tao làm cho mày khi tỉnh lại cũng đau đớn không kém gì. À, mà cũng tại mày, Ken phát hiện ra tao là hung thủ rồi đấy, nè, tao rất thông minh phải không ? Lúc trang điểm thì nhìn rất khác, lúc không trang điểm thì lại càng khác hơn. Haha, là tao cố ý bôi lớp trang điểm của mình, là tao cố ý để Ken nghi ngờ tao, vì dù sao đi nữa, Ken cũng sẽ không vạch mặt tao trước đám đông. Ghen tị không, haiss, nhìn mày rất đẹp, da mặt mịn này, môi mọng nước này, mắt to này, tao cũng vậy thôi, nhưng tao lại thua mày. Buồn nhỉ? Thôi không sao, tao quen rồi, dẫu sao, hôm nay cũng chỉ muốn nói đến đây thôi, tạm biệt.

Ác quỷ bước ra khỏi phòng rồi, căn phòng lại tối đen như mực.

Tới đây thôi há, chap sau để Min viết nha, Jen không viết tiếp được, vì Jen sắp về quê rồi, xa mấy lâu lắm nên xin lỗi các bạn. iu các bạn của Jen.

27. ! - Chap 27 : Kết Thúc Hoàn Hảo!

Nó mở mắt, chớp chớp nhìn bóng tối xung quanh. Đây là đâu? Nó thấy hắc, thấy Quân, thấy Gum, Bun và ba mẹ của nó cũng như của hắc. Cúi đầu nhìn mình trong chiếc váy trắng tinh, hắc trong bộ lễ phục trắng đang cười dịu dàng nhìn nó trước mắt. Không thể nào, nó chết rồi cơ mà! Mai đã đâu đọc nó cơ mà...Bỗng nó nghe tiếng hắc vang bên tai:

- Min à! Anh yêu em, em mau tỉnh lại đi Min, mọi người đều rất lo cho em!..

Lo cho nó sao? Nhưng sao lại...hắc đang đứng cạnh nó..tại sao kêu nó tỉnh dậy? Nó không hiểu..nó nhìn hắc đang mặc lễ phục, hắc cười nhẹ nhàng nói với nó:

- Sao vậy vợ?

- Anh...thật ra là ai..?

- Là chồng em, Ken đây mà!

- Tôi thích gì?

- Thích đọc sách, nghe nhạc..

- Thần tượng của tôi?

- TFBOYS, Arian Grade, v.v

- Tôi thích màu gì?

- Xanh dương nhạt

-...

Sau 20 câu hỏi và trả lời, nó nhìn “hắc” rồi hỏi:

- Tên thật của anh là gì...!

-...

- Ha..nói mau..anh là ai?!?

Chớp mắt, một tên mặc đồ đen, trông cũng không tồi, chỉ tội cái mặt non choẹt, cằm lưỡi hái hét toáng lên với nó:

- Người chết mà hỏi nhiều vật vờ! Gặp nhiều người như cô chắc tôi tổn thọ mất!!

- Anh là thần chết sao tổn thọ được!

Nó nhếch môi khinh bỉ, hắc ta khẽ ngơ ngác nhìn nó như con bò đeo nơ:

- Sao cô biết tôi là thần chết?

- Nhìn cái cách ăn mặc của anh thì không phải là thần chết thì là gì..mà tôi...chết rồi sao?

- Không hắc, nhưng cô đi theo tôi thì cô sẽ chết, giờ thì cô phải chọn, một sống hai chết!

Tên thần chết cái mặt non choẹt này bị ngu sao?! Ai mà muốn chết chứ!! Nó bĩu môi..

- Mà..anh s anh biết tất cả về tôi?

- Điều tra..mà thiếu mất tên của thằng nhóc kia.!!

- Anh lớn quá nhỉ !

- 300 tuổi rồi!

-...

Rồi tiếng hấn lại vang lên

- Min à! Anh xin em...em tỉnh lại rồi mình sẽ đi kết hôn, em đồng ý chứ? Anh đã tìm ra ai là thủ phạm rồi, là Mai..anh xin lỗi em, xin lỗi đã không bảo vệ được em...

Nó im lặng ngồi cạnh tên thần chết non choẹt, giọng hấn cứ vang bên tai nó, rồi nó nghe tiếng Gum, tiếng Quân, tiếng ba mẹ nó, ba mẹ hấn, bà vú, ông quần gia..ai cũng kể những câu chuyện thú vị cho nó...nó còn nghe được những tật xấu xấu của hấn khi bé, nghe tiếng cãi cọ vui nhộn giữa Bun và Quân..rồi...nghe lời tâm tình của Quân...

....

Đã 6 tuần rồi mà nó vẫn chưa tỉnh, hấn bắt lực nắm chặt lấy bàn tay nó, nước mắt bỗng đâu rơi xuống bàn tay nó, dù gì hấn cũng chỉ mới là thanh niên 19 tuổi, thời gian trôi thật nhanh...mới đây đã 2 năm kể từ khi nó gặp hấn..Bỗng..bàn tay nó nhẹ nhàng cử wsđộng, hấn đơ người, tròn mắt nhìn bàn tay nó cử động rồi ôm chặt lấy bàn tay hấn...:

- Bác sĩ..bác sĩ !!

Hấn hét lên, hai bàn tay nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nó. Bác sĩ chạy hối hả vào, bọn họ đều ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, họ kêu hấn ra và bắt đầu khám cho nó. Sau 15' thì họ đi ra và hấn đi vào, đứng ở cửa, hấn thấy nó đang cố gượng dậy nên vội vàng tới đỡ:

- Min...min..

- A..n..h

Nó cất giọng khàn khàn, cổ họng khô khốc. Hấn cầm lấy ly nước bên cạnh dịu nó uống, rồi nhẹ nhàng ôm nó vào lòng:

- Anh nhớ em..Min..

- Ken...em...đã bất tỉnh..bao lâu..

- 6 tuần! Và anh cũng tưởng em bỏ anh rồi chứ!

Nó nhoẻn môi, giọt nước mắt hạnh phúc lăn dài 2 gò má, hấn hôn lên trán nó, thì thầm:

- Em đói không...vợ?

- Có..nhưng ai..vợ anh chứ..

Nó đánh nhẹ vào ngực hấn, bờ vai nhói lên. Nó cau mày, răng cắn lấy bờ môi khô khốc. Hấn lo lắng nhìn nó:

- Em cần phải nghỉ ngơi dài dài...mau nằm xuống nghỉ đi..anh đi mua đồ ăn cho..

Hấn nhẹ nhàng dịu nó nằm xuống, đôi mắt không ngừng quan sát nó đến từng chi tiết. Hôn nhẹ lên chóp mũi nó, hấn toan đi thì nó vội vàng níu hấn lại:

- Ở...lại với em..xin anh...

- À ừ...

Hấn mím môi, ngồi xuống cạnh nó. Lát sau..

“Rằm”

- Cái thẳng này, mày chạy té chết mày giờ!

- Ba..gặp chị dâu có gì là sai ?!

- Ê...ê đưa tao cái bịch đen đen coi!
- Thằng Quân này, cái mặt mày bình tĩnh dễ sợ ha !
- Chứ tao loạn như tụi bây thì giống thằng Kin mất!
- Em làm sao ?!
- “Oạch”
- Thấy chưa, té luôn!
- ĐÂY LÀ BỆNH VIỆN, MỜI IM LẶNG DÙM CHO!!!!

-....

Nó:“...”

Hắn:“...”

Tiếng ồn ngoài cửa liền im bật, rồi cánh cửa mở ra, mọi người đều ủa nhau vào, tranh giành hỏi thăm nó. Nó toét miệng cười hạnh phúc. Thằng Kin, em ruột của hắn chưa bao giờ xuất hiện giờ đây được mở màn liền làm trò hề...ai cũng cười, kể cả những bệnh nhân khác liền chạy tới chúc mừng, cùng hoà vui.

.....

Tối:

Hắn vội vàng đuổi mọi người về với lý do củ chuối : muốn ở bên vợ...và hắn cũng nhận được vô vàn lựu đạn :)). Ngồi bên nó, hắn vuốt mái tóc nó:

- Em này, anh xin lỗi !
- Sao lại xin lỗi em ?
- Anh...biết Mai đã hại em, nhưng anh lại không nói ra
- Anh biết sao ?
- Anh xin lỗi

Nó tròn tròn mắt nhìn Ken, rõ ràng là hắn biết hung thủ nhưng tại sao lại không nói ra.

- Anh...không sao đâu.

Nó chấp nhận bỏ qua hết mọi chuyện, lỗi cũng không phải ở Ken mà

- Anh...

- Thật ra, em cũng đâu có chuyện gì, em vẫn bình an cơ mà. Nếu vậy, cho cô ấy cơ hội làm lại được không anh ?
- Em thật là, nếu Mai quay lại làm tổn thương em thì sao ?
- Không sợ, có anh sẽ bảo vệ cho em mà
- Ủ, nhưng mà Mai thì yên ổn, nhưng Hồng Anh thì vào tù rồi
- Hồng Anh ?
- Chị Mai, người này cũng nguy hiểm lắm, em đã gặp bao giờ chưa nhỉ ?
- Không biết, không có ấn tượng
- Anh không muốn em giao lưu với cô ta, cô ta là con cáo già nguy hiểm, cô ta vừa bị bắt vào tù cách đây vài tiếng đấy
- Sao thế ?

- Cô ta tàng trữ hàng cấm và những chuyện xấu khác em không cần biết đâu. Anh...không muốn em biết, lỡ đâu em bị ám ảnh những chuyện xấu đó thì sao
- Em không có hứng thú biết đâu
- Ủ, ngoan lắm.
- Hì hì
- Anh lại rất có hứng thú với chuyện...
- Chuyện gì ?
- Chuyện quản lí con heo ngỗ nghịch như em, không để ai đụng vào, chuyện đám cưới của hai chúng ta
- Nó đỏ mặt, ngượng ngùng quay đi chỗ khác, ghờng mặt của nó sắp đỏ như trái cà chua rồi.
- Thôi em đi ngủ sớm đi
- Ủm, anh sẽ về sao ?
- Không, anh ở lại ngủ với vợ ngốc
- Ai cho anh ngủ với em chứ, xuống đất nằm.
- Không anh ngủ với em thôi, vợ à!!!!
- Không, biến thái, xuống đất mà nằm

....

Giằng co với nhau một hồi, Nó cũng cho Ken NGỒI trên giường, ngắm nhìn nó ngủ, Ken khẽ mỉm cười.

- Ủ, yêu em nhất !

Cuối xuống hôn nhẹ lên đôi môi nó, ánh trăng đêm dịu dàng chiếu chút tia sáng mờ hoặc cho đôi tình nhân trẻ. Yêu rồi ánh trăng đêm

-
- Em ăn cháo nhé !
 - Vâng!
 - Chờ anh chút nhé, anh đi một lát sẽ quay lại ngay.
 - Ok !

Sáng sớm hoàng hôn vương vai chiếu những ánh nắng chói chang, khẽ hôn nhẹ lên đôi gò má nhỏ của nàng công chúa vừa mới tỉnh giấc sau giấc ngủ trong rừng đen. Ken đứng dậy mở tung màn cửa ra cho sáng đường sáng lối, Nó mở to mắt nhìn ra khung cửa sổ, lâu lắm rồi nó mới nhìn thấy lại được khung cảnh này, phải lâu lắm rồi (6 tháng chớ ít ỏi gì)

Bước ra khỏi cửa, Ken không quên tạm biệt nó thêm một lần, khẽ gửi gió mang nụ hôn đến làm nó yên lòng.

Căn phòng trắng vừa khép cửa chẳng được bao lâu thì người không muốn đến nhất lại đến - Hồng Mai. Đứng trước cửa, nó và Mai nhìn nhau thật lâu, ánh mắt của Mai chứa đầy sự hối lỗi nhìn nó, như đứa trẻ vừa làm lỗi với mẹ. Nó ngơ ngác nhìn Hồng Mai, không biết làm sao, không biết nói gì, và cứ thế, Hồng Mai là người lên tiếng phá tan bầu không khí ngại ngùng đó.

- Tôi...tôi...tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi cô, xin lỗi !

Nhưng lời xin lỗi cùng những giọt nước mắt tuôn ra, lời xin lỗi nghe rất chân thật, Mai đã sửa đổi.

-....!

Im lặng, đáp lại Mai là im lặng. Nó im lặng không phải vì không tha thứ cho Mai, nó im lặng vì không biết nên thông cảm hay tha lỗi cho cô ta.

- Tôi đã quá ngu muội, tôi xin lỗi vì sự ghen tuông ích kỷ của mình mà...hức...làm hại cô, tôi xin lỗi cô nhiều lắm, tôi...tôi không hy vọng cô sẽ bỏ qua cho tôi mọi lỗi lầm, được không ?

- Tôi... - không nói gì thêm nữa, đơn giản, vì nó không biết cách để mở lời.

- Cô không tha lỗi cho tôi thì tôi cũng hiểu, nhưng tôi hy vọng cô tha lỗi cho tôi lần này

- Lần này ?

- Cách !

Gương mặt con nhỏ mít ướt lúc này giờ đã cạn khô nước mắt. Hồng Mai rút con dao nhỏ trong túi ra và....

Một giọt...hai giọt...máu thấm ướt cả áo, loang ra dưới mặt sàn, đôi môi nhạt màu đi vì mất máu. Chết rồi, chết thật rồi, đôi mắt với hàng mi cong vút nhắm nghiền lại.

- Xin lỗi !

Lời cuối cùng người bị đâm có thể nói là xin lỗi, lúc này có tiếng mở cửa vào, người thanh niên ấy bước vào, cảnh tượng trước mắt như làm người đó sụp đổ

- Ken...đến bên em lần cuối có được không ?

- M...Mai

Hắn đưa ánh mắt sững sờ hết nhìn nó rồi nhìn người dưới đất, gì thế này, Mai tự sát sao. Hắn bước vào trước lúc Mai rút con dao ra, nhưng sao chẳng kịp ngăn cản, hay vì không thể ngăn cản ?

- Min...tôi...tôi thành thật xin lỗi cô, mong cô bỏ qua cho tôi được không.

- Mai...cô...tôi bỏ qua, bỏ qua hết cô đừng như vậy, không sao đâu, tôi không giận cô đâu, tôi bỏ qua hết rồi, không ai giận cô nữa Mai à. Đừng như vậy nữa.

- Tôi...tôi làm mọi việc cũng do sự ích kỷ của mình, nhưng dù tôi làm gì đi nữa thì Ken vẫn yêu cô hơn. Tôi...tôi chịu thua.

Phải Hồng Mai hoàn toàn thay đổi, cô thay đổi vì chợt nhận ra, cô muốn là thiên thần trong mắt Ken, chứ không phải một con ác quỷ.

Sau vụ việc lần này, ai cũng cảm thông cho Mai, vì ít ra cô còn có thể hối lỗi, ít ra cô cũng biết làm thiên thần trong những phút cuối. Còn Hồng Mai, cô không chết, vết thương chí mạng nhưng không chết, vì ông trời không phụ lòng người đâu. Nhưng vấn đề tâm lý của cô thì hơi...nên bây giờ, nơi tốt nhất để Hồng Mai sống cùng với nỗi niềm của mình làbệnh viện tâm thần.

- Anh hai, công em !

- Gì chứ, không đâu, em nặng quá rồi !

- Hic...hic...chị hai, anh hai không công em.

- Hồng Mai ngoan này, chị la anh hai nhé

- Vâng ạ !

- Anh à công đi

- Gì...gì chứ, nè, Mai nặng lắm đó, huhu

- Em thương anh mà .

- Có mới nói à

- Ừm.

- Được rồi nhỏ ngọc, lên đây hai công cho đi chơi vòng vòng.

20' sau

- Ngủ rồi cơ đấy

Hồng Mai say sưa ngủ trên lưng Ken, một cô em gái yên tâm dựa vào lưng anh hai mình. Từ cái ngày đó, cái ấn tượng duy nhất của Mai đối với nó và hẳn là anh hai và chị hai, thể thôi, chỉ cần thế cũng đủ để Mai hạnh phúc rồi. Không những thế, còn có Bun, Quân, Gum đến thăm cô hàng tuần, tất cả đều trong vai trò đạ cảm thông cho Mai. Mai đã thành thiên thần.

Trên con đường về vắng vẻ, mùa Xuân cũng đã đi, mùa hè nóng bức lại sắp đổ bộ xuống thành phố. Một năm, một năm kể từ ngày hai người gặp nhau, rồi cãi cọ, đấu đá, cuối cùng tình yêu cũng đến. Nó 17 tuổi rồi, ra dáng thiếu nữ lắm rồi, hẳn, cũng ra dáng thanh niên nghiêm túc hơn. Với dự kiến hai năm sau sẽ làm đám cưới, xong thì đi hưởng tuần trăng mật, quá ư là hạnh phúc, một kết cục đại viên mãn cho hai trái tim yêu.

- Anh này, còn chuyện đi học ?

- Chắc hai đứa mình ở lại một năm thôi.

- Đồng nghĩa với việc cả Bun, Quân, Gum cũng sẽ ở lại sao ?

- Ủm, tại em chứ ai, khi không bỏ đi nước ngoài hoài, ai mà quản cho nổi heo ngốc nhà em.

- Thật sao, chết rồi, em không muốn ở lại lớp đâu

- Hi hi, đùa thôi, em sẽ vẫn lên lớp, nhưng hè thì phải có gia sư về ôn, chịu chứ.

- Ủm !

- Em này, mình ly dị em nhé !

- Hả ? nó há hốc mồm miệng, ly dị, không phải chứ ?

- Ủ, để vợ anh biết được anh đang hứa hôn với cô gái khác, cô ấy giận chết !

- Anh...anh có vợ ?

- Ủ, hai năm nữa anh phải làm đám cưới, cưới cô ấy về ! Nên mình ly dị đi

- Là sao ? Ai là vợ anh ? Không phải hôn ước là của em và anh sao

- Cô ấy tên Trần Nguyễn Bảo Nhi, hai năm nữa cô ấy sẽ làm vợ anh, vì vậy nên....

- A anh gạt em, đáng ghét!

- Không chơi với anh nữa

- Thôi mà, anh xin lỗi em yêu

- Tạm tha !

- Em à !

- Gì hở

- Anh Yêu Em !

- Sến quá ! Không yêu

- Vậy à, tiểu thư nhà này làm giá nhỉ, được thôi vậy thì tôi bắt cóc tiểu thư đi, để xem tiểu thư còn làm giá được không ?

- Á, cứu tôi, cứu tôi với. Có tên hung dữ bắt cóc tôi.

- Có la cũng không ai nghe đâu, anh bắt cóc em rồi, ngoan ngoãn mà nghe lời anh.

Nói rồi hắt cuối người bỗng nó lên, cả hai cùng đùa giỡn trên còn đường vắng mùa hạ. Quả thực, công chúa vẫn về với tay của hoàng tử thôi. Đó là kết cục viên mãn nhất dành cho Bạch Tuyết.

Trong khoảnh khắc hai nhân vật chính chơi đùa cùng nhau, thì cũng đừng nên bỏ quên hai nhân vật phụ chứ.

Đứng trên một ngọn đồi gió thổi vi vu, Gum đưa tay vuốt tóc mình, ngại ngừng và im lặng. Sau nhỏ là Bun, cuộc hẹn trên ngọn đồi này hôm nay là Bun hẹn nhỏ ra, Bun có một điều gì đó muốn nói với nhỏ, lời yêu thương chẳng ?

- Gum này !

- Gì hở !

Vốn biết thừa kế hoạch này rồi, mặt nhỏ Gum như trái cà chua chín mọng vậy, nhỏ quay đầu đi hướng khác để tránh là mất hình tượng của mình trước ai kia.

- Tôi...hôm nay trời đẹp nhỉ ?!

Vốn không biết cách bắt đầu, Bun đó giờ đâu phải là người dịu dàng thuần khiết, biết làm gì hơn ngoài việc đánh trống lảng đây.

- Ồ ! Còn gì nữa không ?

Vốn với ý nghĩ Bun sẽ tỏ tình với mình, nhưng không ngờ một gáo nước lạnh lại tạt vào mặt Gum như thế, mặt nhỏ méo xẹo như cà chua vừa bị bóp nát.

- À không, hết rồi

- Vậy thôi sao, kêu tôi đến đây cũng để nói vậy thôi à, trời đẹp đấy, thế thì tự mà ngắm nhìn đi. Đồ đáng ghét !

Bun chết bầm, kêu tôi ra đây cũng chỉ nói mấy câu đó, cái tôi mong đợi đâu phải là cái đó đâu chứ, người ta đang mong một lời tỏ tình cơ mà. Gum giận dữ bỏ đi, vừa đi nhỏ vừa ầm ục trong lòng, chờ một bàn tay ai đó nắm lại, xin lỗi nhưng nhỏ đã cố đi thật chậm mà vẫn chẳng thấy gì. Nhỉ giận dữ quay lại trút giận lên Bun, nếu anh không nói, thì tôi nói vậy

- Đồ đáng ghét, sao anh chỉ đứng trơ ra đó thế không...không muốn làm gì sao ?

Biết được ý đồ của heo ngốc, Bun nhin cười và khêu khích, vì cậu cũng muốn được nghe lời yêu thương từ con heo ngốc kia. Kêu nhỏ đến đây không phải như trong truyện cổ tích mà là theo kế hoạch của tác giả Ken - Min. Chọc tức Gum sau đó xoa giận. Biết Gum sẽ nhin vì hình tượng, tội gì không chơi thêm chút nữa.

- Làm gì ?

- Anh...anh...vậy mục đích anh kêu tôi đến đây là để làm gì ?

- Ngắm trời, hè hè

- Anh....anh..Lê Minh Phong chết bầm, tôi mặc kệ anh .

- Hi hi, trời đẹp thật mà, sao mặt cô như cà chua chín thế ?

- Anh...anh, tôi ghét anh. Lí ra anh kêu tôi ra đây không phải tỏ tình sao chứ ?

- Tôi có nói sao?

- Anh...chết đi ! Nhỏ quay mặt giận giữ bước đi, dường như cậu đã làm nhỏ hổ nguyên tràng rồi, nhỏ còn mặt dày ở lại đó nữa chắc. Nhưng dường như ai đó đã biết điểm dừng cho trò đùa quá lố này khi làm cho nhỏ khóc. Nắm tay nhỏ lại, Bun thẳng thắn nhìn vào mắt nhỏ, ghé sát tai nhỏ đôi môi đỏ khê mấp máy chỉ đủ để hai người nghe

- Ủ, Anh yêu em !

-....

- Anh xin lỗi ! Bé yêu ngốc ! ” bé yêu ngốc ” ba từ ngọt ngào phát ra từ cửa miệng chàng trai phong lưu, đào hoa như Bun, phát ra từ cửa miệng người mà Gum mong muốn, hạnh phúc quá, nhỏ chẳng biết nói gì hơn ngoài im lặng cảm nhận sự ấm áp này.

- Tha cho anh đó !

- Ừm, cảm ơn em, bé yêu !

- Anh...có thể đừng gọi em bằng cái tên sến súa đó được không chứ ?

- Không, anh sẽ gọi bé yêu của anh như thế đến suốt đời, để đảm bảo không thằng nào được đụng vào bé yêu của anh, hiểu chưa ?

- Anh...đáng ghét thật

- Ừ, đáng ghét, nhưng cũng rất đáng yêu phải không ?

- Ai nói chứ, anh chỉ có đáng ghét không đáng yêu tẹo nào, chọc em khóc nữa, đáng ghét !

- Ừ, tên đáng ghét này nguyện yêu em suốt đời được chứ !

- Ha ha, dẻo miệng quá !

- Đi về, anh công em xuống núi.

- Đâu cần, em muốn nắm tay anh đi thôi.

- Anh muốn công em để em mãi nhớ ngày hôm nay, và sau này anh cũng sẽ công em đi suốt, đi hết cả đời chịu không ?

- Ừm !

Nhỏ Gum hí hửng leo lên lưng Bun, vòng tay bé nhỏ siết chặt Bun, khẽ dựa đầu vào bờ vai rộng lớn, nhỏ mỉm cười tủm tỉm. Còn Bun, còn gì hạnh phúc hơn khi được công cả thế giới yêu dấu trên lưng chứ, cậu sẽ dùng bờ vai này, dùng trái tim này bảo vệ nhỏ, vì sao ư ? Rất dễ hiểu, vì cậu yêu nhỏ, vì đây là tình yêu. Hoàng hôn buông lỏi về, tia nắng tinh nghịch lén lút hôn lên gương mặt hạnh phúc của ai kia. Cả hoa cũng phải ghen tị. (jen: tác giả GATO)

Quân sao, đứa con của (tác giả) trời này đã quyết định rồi, quên đi mọi thứ, âm thầm đứng sau bảo vệ nó như một người em gái vậy. Anh cũng đã có tình yêu của mình rồi chứ bộ, cô nàng người lai, sự kết hợp giữa Pháp và Việt Nam, hoàn mỹ. Có lẽ cũng đã đến lúc cất những kỷ niệm đó lại đằng sau rồi, quyết định đến với cô người lai không phải để quên nó, thật ra anh đã xem nó như em gái từ hôm trong bệnh viện rồi, đơn giản vì anh tìm được ở cô nàng này có những nét ướng bướng, những nét trẻ con giống nó. Và anh được phép yêu cơ mà, đến với tình yêu của mình, anh đi Pháp để tạo ra không gian riêng cho cả hai. Quân cũng đã có tình yêu rồi. (jen : moa, con trai của ta, củm động)

2 năm sau

Tròn 19 tuổi, cái tuổi đủ để tính đến chuyện hôn sự của các cặp tình nhân rồi. Đám cưới sẽ được diễn ra linh đình tại nhà hàng Pháp, ở thành phố Nice, thành phố biển chứa đựng những kỷ niệm đẹp nhất. Trong một lễ cưới, hai chú rể, hai cô dâu, hai tình yêu. Có lẽ, trong đám cưới linh đình hôm nay, có một điều kì diệu mà ai cũng thấy, đó là tình yêu mặn mà của những người trẻ tuổi đến với hôn nhân. Và thêm cả tình yêu mới nổi của cặp phù dâu Quân và Sophia, dù thế nào anh cũng phải về dự tiệc cưới của 2 thằng bạn và đứa em gái chứ

Tiếng nhạc nổi lên, điệu khúc quen thuộc trong từng lễ cưới, cặp cô dâu đẹp nhất, từ từ bước lên phía trước, đôi mắt nhìn thẳng về phía chú rể, nó cười tủm tỉm. Chiếc nhẫn rót cuộc cũng được đeo vào ngón áp út của nó.

- Anh chờ giây phút này lâu rồi bé ngốc

- Em cũng thế !

Cặp đôi nhân vật phụ sẽ bao nhiêu, cặp đôi nhân vật chính sẽ gặp đôi

- Em này, chiếc nhẫn này đeo vào rồi, em chính thức là vợ anh, là bà xã của anh suốt đời.

- Biết rồi, anh cũng thế, là ông xã em suốt đời

- Bà xã yêu !

- Ông xã yêu !

Tiệc đám cưới diễn ra hơn cả mong muốn, ai nấy cũng tìm được hạnh phúc riêng của mình, đại kết cục cho cả Bạch Tuyết lẫn mọi người. Không vương trở, tình yêu sẽ đưa lối họ đến nơi hạnh phúc nhất!

Truyện cuối cũng đã kết thúc :)) nhờ mấy bạn mà cuối cùng, tình yêu của mấy bạn trẻ này đã kết thúc :’< min-jen=“” cực=“” kỳ=“” hạnh=“” phúc=“” khi=“” nhìn=“” đứa=“” con=“” của=“” mình=“” được=“” nhiều=“” người=“” ủng=“” hộ=“” *trăm=“” nước=“” mắt*=“” do=“” là=“” tập=“” cuối=“” cùng=“” nên=“” cả=“” 2=“” đã=“” cùng=“” ghi=“” :=“”> Nếu được, hôm nào Min-Jen sẽ ghi phần 2 cho fic :’>. Nghỉ Tết vui vẻ nhé.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-a-minh-yeu-nhau-nhe>